INCIDENTUL ROSWELL Kevin d. Randle & Donald R. Schmitt

E*NA

colecţia fenomenelor stranii

colecţia întâmplărilor enigmatice

colecţia realului îngemănat cu fantasticul

colecţia frontierelor cunoaşterii

KcVIN D> RANDlf & DOMALD R. SCHMITT

INCIDENTUL ROSWELL

UFO CRASH AT ROSWELL

by Kevin D. Randle & Donald R. Schmitt

Editor ALDO PRESS s.r.l., 1996, Bucureşti © 1996. Toate drepturile aparţin societăţii ALDO PRESS s.r.l. Reproducerea sau

transmiterea, chiar şi fragmentară sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare, sunt permise numai cu acordul scris al editorului

Traducere Mihnea Columbeanu

Grafică Sorin Ştefanescu

Informaţii şi comenzi: „ c.p. 76-161, Bucureşti 77450
Tehnoredactare computerizată Andrei Pelinescu Onciul
Alexandru Avram

ISBN 973-97727-5-7

TOP SECRET

Rickett, ofiţerul superior de contr^informaţii şi comandantul Poliţiei Militare se deplasau pe perimetrul câmpului de reziduuri, examinând resturile împrăştiate ale epavei. Majoritatea bucăţilor erau mici, de cel mult câţiva centimetri lungime şi lăţime, dar unele măsurau aproape şaizeci de centimetri lungime.

Au ajuns la o frântură având cam treizeci pe şaizeci de centimetri. Conform afirmaţiilor lui Rickett, era uşor curbată. Proptind-o pe genunchi, a încercat s-o rupă sau s-o îndoaie. Metalul era foarte subţire şi extrem de uşor. Dar Rickett nu l-a putut îndoi absolut deloc.

In timp ce se pregăteau să părăsească locul catastrofei, agentul superior C.I.C. s-a întors spre Rickett.

- Dumneata şi cu mine n-am fost niciodată aici, a spus el. Noi doi n-am văzut niciodată aceste lucruri. Şi

nici acolo nu vezi vreun militar sau vehicul al armatei.

- Mda, confirmă Rickett. Nici măcar n-am ieşit din birou.

Lui Mac Brazei, care l-a găsit.
Maiorului Jesse Marcel,
care a vorbit lumii despre el,
şi lui Debbie Randle,
care i-a înţeles importanţa
şi a susţinut toate călătoriile de studii
la Roswell.

-KDR

Părinţilor mei -
pentru că nu m-au învăţat niciodată cuvântul „imposibila

-DR

*S*Cuprins

Cuvânt înainte *9*
Introducere *12*

PARTEA 1

PERSPECTIVA ISTORICĂ **19**
Vara anului 1947 *19*

Roswell revăzut *33*

PARTEA A II-A

ROSWELL. POVESTEA ADEVĂRATĂ **43**

3-14 iulie 1947: Mac Brazel *43*

6-10 iulie 1947: Şeriful Comitatului *52*
7 iulie 1947: Câmpul cu resturi *56*
8 iulie 1947: Informarea de dimineaţă *63*
8 iulie 1947: Câmpul cu resturi *69*
S-IO iulie 1947: Conferinţele de presă *76*
6-12 iulie 1947: Zborurile *89*
S iulie 1947: Trupurile *96*
Iulie 1947 - prezent: Trupurile *109*
Iulie 1947: Filiera Wright Fie/d *117*
Iulie 1947: Arheologii *121*
Septembrie 1947: Rickett şi LaPaz *126*

PARTEA A III-A
INVESTIGAŢIA CENTRULUI J. ALLEN HYNEK PENTRU STUDII OZN_____131

1989: Investigaţia Centrului./. Allen Hynek pentru Studii OZN asupra recuperării materialelor din prăbuşirea de la Roswel! *131*
Explicaţii *194*

PARTEA A IV-A
DESFĂŞURAREA ÎN TIMP_____20Z

Iulie 1947Succesiunea evenimentelor *207*
1991: Concluzii *23!*
Post scriptum: Cei treisprezece profani *24!*

PARTEA A V-A
ANEXE_____245

A nex a A: Proiectul Blue Book *245*

Anexa B: Prăbuşirile OZN *253*
Anexa C: Relatările din presă *266*
A nex a D: Martorii temători *2 72*
Anexa E: Convorbirile *277*
Anexa F: Structura Serviciului de informaţii in iulie 1947
2S5 Anexa G: Persoane importante *287*

Note *292*
Glosar *302*
Bibliografie *305*
Mulţumiri *311*

Cuvânt înainte

în timp ce scriu aceste cuvinte, continuă să sosească zilnic veşti bune din Europa de Est. Ultimele rămăşiţe ale Războiului Rece se spulberă pe zi ce trece. Armatele se reduc ca mărime, cetăţenii iau sub control aparatul poliţiei secrete şi au loc alegeri libere pentru prima oară după patruzeci de ani şi mai bine.

Statele Unite nu au fost, desigur, imune faţă de aceste schimbări. Sumele de bani cheltuite pentru apărare urmează să se reducă, pe măsură ce foştii noştri adversari devin cooperanţi şi membri non-comunişti ai ordinii mondiale. Războiul Rece nu s-a sfârşit, dar multe dintre excesele pe care le-a generat pot fi acum eliminate.

Subiectul acestei cărţi scrise de Kevin Randle şi Don Schmitt are, cred. legătură directă cu recentele schimbări politice amintite. întrucât această legătură poate să nu se distingă cu uşurinţă, permiteţi-mi să mă explic.

Randle şi Schmitt scriu despre ceea ce au aflat după o anchetă exhaustivă, care încă mai continuă, cu

privire la evenimentele legate de un singur caz OZN. Acel eveniment
- prăbuşirea unui obiect *extrem de neobişnuit* în deşertul New Mexico, la începutul lunii iulie a anului 1947 - devine, prin publicarea acestei cărţi, unul dintre cele mai bine documentate cazuri din istoria OZN-urilor.

Majoritatea rapoartelor OZN se bazează pe mărturiile a unul, doi martori, astfel că scepticilor le este relativ uşor să desconsidere miile de observări înregistrate începând din 1947. Foarte puţine OZN-uri lasă urme fizice după ce dispar.
Evenimentul de la Roswell nu se aseamănă cu majoritatea rapoartelor OZN Deşi nimeni nu a văzut efectiv obiectul prăbuşindu-se, zeci de oameni au adunat resturil

erămase la faţa locului. Apoi, câteva echipaje ale aviaţiei militare au transportat aceste rămăşiţe în diverse unităţi guvernamentale din ţară. Reconstituirea făcută de autori asupra evenimentului de la Roswell nu se bazează pe o mărturie, două. Eforturile lor aproape eroice au avut ca rezultat confirmarea directă sau indirectă, din partea unor zeci şi zeci de martori a diferitelor segmente ale efortului de recuperare.

Toate acestea pot fi interesante, va spune cititorul, dar ce legătură au cu Europa de Est? Iată care e legătura. Prăbuşirea OZN de la Roswell se mai distinge printr-o trăsătură aparte: *rămâne un secret de stat.* Armata - *Army Air Force,* pe vremea aceea - a intervenit în numai câteva ore, la data de 8 iulie 1947, pentru a ascunde aproape complet orice dovadă privind adevărata natură a resturilor. Autorii au studiat meticulos această operaţiune de acoperire desfaşurată ceas cu ceas în ziua respectivă. Acea reţea a secretomaniei a fost extrem de eficientă, dar astăzi ea începe să se destrame.

In climatul postbelic din anul 1947, putem înţelege şi fi de acord cu decizia luată atunci de a ascunde publicului prăbuşirea de la Roswell. Anul 1990 însă, nu este acelaşi cu anul 1947. O dată ce Războiul Rece se apropie de stârşit, practicile şi uzanţele acelei epoci devin tot mai depăşite. Cred că acest lucru se aplică, în egală măsură şi secretelor excesive impuse de toate guvernele, inclusiv al nostru, pentru a ascunde faţă de cetăţeni anumite activităţi.

INCIDENTUL ROSWELL

Aş sugera că a sosit timpul ca evenimentele din New Mexico, petrecute în iulie 1947, să fie date publicităţii. Lui Randle, Schmitt şi celorlalţi colegi nu le revine sarcina de a demonstra de ce trebuie să se anuleze secretul. Dimpotrivă, guvernului şi armatei le aparţine povara de a explica de ce /;//ar trebui să se anuleze. Dacă pentru securitatea naţională este important ca evenimentul de la Roswell şi consecinţele sale să rămână secrete după patruzeci şi trei de ani, atunci guvernului nu-i rămâne decât să-şi susţină punctul de vedere. Dacă rămăşiţele de la Roswell constau într-un balon meteorologic, cum s-a susţinut, atunci de ce s-a mai continuat cu menţinerea secretului? Dar, dacă nu era vorba de un balon...

Sissela Bok, în cartea sa *Secrets* despre folosirea judicioasă şi nejudicioasă a secretului, mi-a exprimat succint argumentele:

Mai degrabă, ar trebui să se depună ţoale eforturile pentru a îndemna oficialităţile publice să-şi justifice menţinerea secretului, să ofere motive şi să demonstreze de ce sunt necesare anumite practici de camuflare.

Am avut plăcerea personală şi profesională de a-i asista pe autori în lunga şi neobosita lor investigaţie a cazului Roswell. Veţi citi despre numeroasele lor convorbiri, călătorii şi apeluri telefonice. Preţul, atât personal, cât şi financiar, a fost enorm. Motivaţia lor, după cum am observat, nu a fost în nici un sens egoistă. Amândoi doreau numai să descopere adevărul despre evenimentele de la Roswell şi să-l aducă la lumină.

Citiţi această carte cu mintea deschisă şi

reţineţi că ancheta încă nu s-a terminat. In momentul când ţineţi cartea în mână, vor fi fost depistaţi noi martori. Dar mă îndoiesc că relatarea autorilor despre evenimentele de la Roswell se va modifica semnificativ. Peste o sută de martori au zugrăvit imaginea unui eveniment ale cărui contururi sunt de acum clare. Cartea lui Randle şi Schmitt este scrisă în tradiţia şi spiritul celei mai valoroase gazetării de investigaţii: aceea de a demasca practicile oficialităţilor guvernamentale care preferă să nu dea socoteală public de faptele lor. Povestirea pe care o relatează ei este pe alocuri incredibilă, senzaţională şi poate chiar nefirească. Totuşi, e pe deplin adevărată.

Mark Rodeghier *Director ştiinţific, Centru! de Studii OZN*

Introducere

în vara anului 1947, la nord-vest de Roswell, New Mexico, s-a prăbuşit un OZN. Armata a acţionat rapid şi eficient pentru a recupera resturile, după ce existenţa acestora fusese anunţată de un lucrător agricol. Rămăşiţele - diferite de tot ceea ce acei oameni extrem de instruiţi văzuseră în viaţa lor - au fost expediate tară amânare către cel puţin trei instituţii guvernamentale. S-a născocit o poveste prin care să se explice existenţa resturilor şi iureşul de activităţi. S-a explicat că fusese găsit un balon meteorologic, utilat cu un nou dispozitiv de ţintire cu sondă radio, derutând temporar personalul Grupei de Bombardiere 509. Oficialităţile de stat au confiscat însemnările ziariştilor de pe birouri şi au avertizat un reporter radio să nu difuzeze interviul pe care îl înregistrase cu lucrătorul agricol. Oamenilor care au participat la recuperare li s-a spus să nu vorbească nimănui despre incident. Iar evenimentul de la Roswell s-a şters rapid, fasâind şi nicidecum bubuind, din vederile publicului şi atenţia presei. Nu a mai reînviat până când unul dintre ofiţerii de informaţii, la treizeci de ani după consumarea faptului, i-a dezvăluit unui reporter rolul pe care-1 jucase.

Relatarea de mai sus reprezintă, în esenţă, realitatea dinapoia aparenţelor publice ale evenimentului de la Roswell. Această carte va furniza detaliile, printr-o enormă colecţie de mărturii la prima şi la a doua mână, probe documentare şi reconstituiri ale celui mai

probabil curs al evenimentelor. Să nu vă miraţi dacă apar momente de confuzie pe parcursul lecturii; nimănui nu i se cere prea des să jongleze cu atât de multe nume, locuri şi date nefamiliare.

Pentru a vă facilita înţelegerea cărţii, am constituit o succesiune temporală a evenimentelor, amplasată într-un capitol separat, care prezintă în mod concis cea mai exactă reconstituire a tuturor faptelor importante din cadrul operaţiunilor de recuperare de la Roswell şi a consecinţelor acestora. Cartea mai conţine şi câteva anexe uşor de înţeles, care vă pot fi de ajutor.

Avem convingerea că relatarea noastră despre istoricul evenimentului de la Roswell este pe cât de precisă posibil. Totuşi, de ce să vă lăsaţi convinşi? De ce să credeţi în depoziţiile acelor martori? Cum a putut fi ţinut secret atât de mult timp un asemenea eveniment? Fără îndoială, realitatea ar fi trebuit să transpire de mult, după cum se pare că s-a întâmplat cu toate secretele guvernamentale din ultimii douăzeci de ani. Preşedintele Nixon însuşi, cu toată puterea şi resursele sale, n-a reuşit să-i împiedice pe Woodward şi Bernstein să demaşte conspiraţia de la Watergate.

Desigur, secretele se divulgă, dar unele reuşesc să n-o facă pe lungi perioade de timp. Reţineţi următoarele exemple:

1) Aeronava de luptă Stealth a fost elaborată în secret şi zbura deja, într-o perioadă când publicului i se spunea că aparatul se află *încă pe planşeta de proiectare.*

2) Proiectul Ultra, planul Aliaţilor din Al

Doilea Război Mondial care ne-a ajutat să spargem codurile germanilor şi, prin urmare, să le grăbim înfrângerea, a rămas secret timp de aproape patruzeci de ani, până la începutul anilor '80, când a fost în fine dezvăluit.

3) Numeroasele accidente militare cu dispozitive nucleare au fost divulgate abia recent şi nu datorită dorinţei guvernului de a recunoaşte adevărul, ci datorită cercetărilor devotate ale unei organizaţii civile.

Aşadar, este cu siguranţă adevărat că guvernul poate păstra secrete, dar până unde sunt gata să ajungă oficialităţile, pentru a înscena o acoperire? Prezentăm în această carte detalii copioase despre ceea ce s-a făcut la Roswell, dar aceste acţiuni au şi precedente istorice. Gândiţi-vă la următoarea situaţie, apărută în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Compania de Avioane Boeing realizase în secret un bombardier B-29 pentru *Anny Air Forces* în principala sa fabrică de lângă Seattle. La data de 18 februarie 1943, un prototip B-29 a luat foc în timpul unui zbor de încercare şi s-a prăbuşit *in Seattle,* peste o uzină de ambalat carne. Toţi membrii echipajului au murit, o dată cu câţiva salariaţi ai fabricii şi unii dintre pompierii care au stins incendiul ce cuprinsese avionul şi uzina.

Mii de oameni au văzut aparatul prăbuşindu-se, incendiul ulterior si eforturile de salvare. Oare relatarea *
catastrofei unei aeronave secrete a fost transmisă în aceeaşi zi, o dată cu relatările numeroşilor martori? Deşi pare improbabil, F.B.I. a reuşit să împiedice răspândirea a aproape

tuturor informaţiilor, cu excepţia celor mai încurcate. Agenţii F.B.I. au mers chiar până la a intercepta toate exemplarele din *City Transit Weekly*, un buletin informativ care conţinea fotografii ale avionului imortalizate de către un şofer de autobuz din Seattle.

Aşadar, guvernul păstrează într-adevăr secrete şi ia măsuri extreme pentru a le apăra, când e vorba de securitatea naţională. Este posibil ca evenimentul de la Roswell să fi fost îndeajuns de important pentru a presupune un asemenea tratament? Noi, precum şi alţi doi oameni, încă în viaţă, pe care i-am intervievat, considerăm că da.

Comandantul Poliţiei Militare de la baza Roswell, echivalentul şefului poliţiei, era în 1947 însărcinat cu întreaga securitate a locului prăbuşirii. La sfârşitul anului trecut (1989), când l-am găsit şi am luat legătura cu el, a fost pentru prima oară că l-a chestionat cineva amănunţit despre cele întâmplate. Comandantul Poliţiei Militare nu ne-a spus povestea cu balonul meteorologic, dar nici nu ne-a oferit o relatare autentică a recuperării de Ia Roswell. In schimb, ne-a informat că se considera *încă* sub jurământul de a păstra secretul despre eveniment - după patruzeci şi trei de ani!

Al doilea pe care l-am intervievat era agent în Corpul de Contrainformaţii. El îl însoţise pe un alt ofiţer de informaţii în deplasarea iniţială la locul catastrofei şi, credem, scrisese un raport despre incident pentru superiorii săi din Washington. La început, acest agent de informaţii a refuzat să admită că *evenimentul se întâmplase vreodată!* Nu existaseră nici un fel de

articole în ziare, nici o agitaţie, nici măcar recuperarea vreunui balon meteorologic. După multe insistenţe, s-a îndurat să recunoască faptul că un anume obiect căzuse şi fusese recuperat, dar mai mult de atât n-a vrut să spună. Nu recunoaşte nici o implicare personală, chiar dacă alte surse de încredere îi conferă un rol central

Admirăm seriozitatea cu care îşi respectă aceşti domni jurămintele de păstrare a secretului, după câteva decenii, dar trebuie să punem întrebarea: de ce era nevoie să se ascundă recuperarea unui balon meteorologic?

înscenarea guvernului cuprinde şi documentele publice ale anchetei OZN efectuată de *AirForce.* Aceste documente au fost difuzate în 1976, iar dosarul despre Roswell nu conţine decât un singur decupaj din ziar. Nici o scrisoare, nici o însemnare, nici un formular de investigaţie* nici o explicaţie oficială cu balonul meteorologic, nimic decât acel unic articol tăiat. Dosarul recuperării unui balon meteorologic real, în Circleville, Ohio, cu o săptămână înaintea evenimentului de la Roswell, conţine mult mai multe documente privitoare la datele concrete. Unde sunt materialele care ar fi trebuit să se găsească în dosarul Roswell?

Dovezile pe care am început să le prezentăm aici şi pe care le vom discuta în capitolele ulterioare, stabilesc că prăbuşirea de la Roswell a făcut parte dintre acele evenimente care trebuie ţinute secrete indiferent de mijloacele necesare. Dosarele şi însemnările reporterilor au fost confiscate, posturile de radio au fost prevenite să nu

difuzeze reportaje, s-a născocit o povestea gogonată şi mulţi oameni au fost puşi să jure păstrarea secretului.

După cum vă puteţi imagina cu uşurinţă, nu a fost uşor să reconstituim ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în iulie 1947. Mulţi dintre oamenii implicaţi (printre care şi câteva femei) nu mai sunt în viaţă, iar cei ce trăiesc sunt foarte bătrâni. Memoria omenească nu reţine evenimentele cu deplină corectitudine, mai ales după trecerea atâtor ani. După cum a explicat Kevin Tierney, în cartea sa *How To Be A Witness*| când cuiva i se cere să relateze din memorie de mai multe ori un eveniment, „de cele mai multe ori, ceea ce spune va corespunde, dar în general vor apărea discrepanţe minore între amintirea de la un moment dat şi următoarea." Acest lucru este fară-ndoială valabil pentru relatările privitoare la Roswell pe care le-am adunat, iar erorile fireşti ce se strecoară în memoria individului înseamnă că şi în mărturiile pe care le veţi citi există unele inconsecvenţe. Cu toate acestea, configuraţia generală a evenimentelor pe care le-am înregistrat de la virtualmente toţi martorii corespunde unui ansamblu coerent.

După cum pot povesti toţi cei care aveau mai mult de cinci ani pe vremea asasinării preşedintelui Kennedy, momentul când au aflat pentru prima oară despre hidosul eveniment li s-a întipărit pentru totdeauna în minte - ca o amintire fotografică. Mai mulţi dintre martorii de la Roswell şi-au comparat amintirile despre evenimentul din 1947 cu acelea ale asasinatului: amintirile de la Roswell sunt vii si

detaliate, în pofida trecerii atâtor ani.

Secretomania guvernamentală nu este întotdeauna răuvoitoare şi nejustificată. înţelegem şi susţinem practica secretului, aşa cum se aplică anumitor genuri de informaţii (de fapf, unul dintre noi a lucrat ca ofiţer de informaţii în

„Cum să fii martor" - (n.tr.).

aviaţie). Unele informaţii trebuie să rămână ascunse, cum sunt codurile de tragere nucleară, arhivele judecătoreşti, dosarele poliţiei şi informaţiile despre agenţii care lucrează sub acoperire, dar documentaţia recuperării unui balon meteorologic nu prea merită un asemenea tratament.

Ce s-a putut întâmpla cu atâta timp în urmă la Roswell pentru a determina nişte foşti ofiţeri de informaţii să-şi respecte jurămintele de a ţine secretul până în ziua de azi, deşi au fost publicate şi difuzate prin radio şi televiziune relatări anterioare despre operaţiune? Ce fel de eveniment a necesitat nivele de securitate atât de înalte încât ofiţerului de informaţii care participase la recuperarea iniţială a resturilor şi căruia i se încredinţase sarcina de.a preda unele rămăşiţe la eşaloanele de comandă superioare, *nu i s-n pennis* să citească la întoarcere raportul scris? Ce anume a determinat armata să-l aresteze la domiciliu pe administratorul fermei care anunţase găsirea resturilor? De ce au dispărut documentele militare ale oamenilor implicaţi în recuperarea rămăşiţelor? într-adevăr, de ce?

Credem că ştim de ce, iar povestea începe în ultima săptămână a lunii iunie 1947, când publicul a început să raporteze observarea unor obiecte ciudate pe cer: farfurii zburătoare.

Partea I Perspectiva istorică

Vara anului 1947

Pentru Kenneth Arnold, totul a început în ziua de 24 iunie 1947. Arnold, care uneori zbura în misiuni de căutare şi salvare, participase în mod excepţional la căutarea aeriană a unui avion de transport al Infanteriei Marine dispărut, despre care se anunţase că s-ar fi prăbuşit în munţi. Conform afirmaţiilor lui Arnold, atmosfera era atât de calmă şi cerul atât de senin, încât a echilibrat avionul şi s-a relaxat, privind cerul şi pământul în jur. După o oră de căutări fară nici un rezultat, a pornit spre Yakima, Washington, când le-a văzut.

I-a atras atenţia o străfulgerare luminoasă. In timp ce îi căuta sursa, a zărit un şir de nouă obiecte zburând de la nord la sud, cam la altitudinea de trei mii de metri. La început a crezut că erau avioane cu reacţie, întrucât se îndreptau rapid spre Muntele Rainier.

Sub privirea Iui Arnold, obiectele au trecut printre Mount Rainier şi Mount Adams, la o distanţă de circa şaptezeci de kilometri, cu o

viteză pe care o estima la aproximativ 2.600 km/h. La fiecare câteva secunde, obiectele îşi schimbau direcţia sau coborau, cu care ocazie străluceau, reflectând lumina soarelui. Arnold le-a găsit ciudate, fiindcă nu le putea distinge coada sau aripile. In desenele realizate pentru *Air Force,* obiectele păreau a avea formă de bumerang.

Când a aterizat la Yakima, le-a spus câtorva prieteni de la aeroport ce văzuse. Mai târziu, sosind în Pendleton, Oregon, a găsit un grup de reporteri aşteptându-1. Le-a spus că mişcarea navelor putea fi descrisă cel mai bine ca aceea a unor farfurii săltând pe suprafaţa unui lac. Auzind aceste cuvinte, unul dintre reporteri, Bill Bequette, a inventat termenul „farfurie zburătoare'*[1].

A doua zi, povestea a apărut în ziarele din toată ţara. Titlurile, „Obiecte misterioase observate în zbor rapid“[2], nu explicau nimic. Purtătorii de cuvânt ai guvernului, ca Edward Leach, inspector aeronautic superior C.A.A. (ulterior, F.A.A.), a spus că dacă obiectele corespundeau descrierii, atunci nu ştia ce puteau fi. La Washington, un purtător de cuvânt al Departamentului de Război (ulterior, Departamentul Apărării) a declarat numai că i-ar fi interesat orice putea să zboare atât de repede.

Dar dezastrul se produsese. Amold, prin raportul său, anunţase lumea despre existenţa misterioaselor obiecte care se mişcau ca farfuriile pe apa unui lac. Din acel moment, ziarele s-au umplut cu articole despre farfurii sau discuri zburătoare.

De fapt, în aceeaşi zi de 24 iunie, Fred

Johnson, prospector în Cascade Mountains, a raportat cinci sau şase nave în formă de disc care zburaseră prin apropierea lui. Le- a descris ca fiind rotunde, cu o.coadă vagă şi diametrul cam de zece metri. Nu zburau într-o formaţie anume şi, o dată, când se înclinaseră, reflectaseră soarele. Când s-au apropiat, Johnson a observat că acul busolei începuse să i se rotească nebuneşte. Era prima consemnare a unui instrument afectat de marea apropiere a discurilor zburătoare, dar n-avea să fie şi ultima. Când obiectele au dispărut în depărtare, peste câteva minute, busola s-a liniştit.[3]

în următoarele două săptămâni, s-au înregistrat sute de observaţii, dintre care majoritatea au apărut în ziarele locale. La data de 25 iunie, nouă obiecte în formaţie largă au fost văzute deasupra localităţii Kansas City, Missouri. Două obiecte de formă ovală, zburând unul după altul, au fost zărite de către Lloyd Lowry, lângă Pueblo, Colorado. în Utali, un singur om a văzut un obiect izolat. în Oklahoma, C.E. Holman a văzut două discuri luminoase, iar lângă Glens Falls, New York, Louis Stebbins a văzut un obiect roşiatic.

Rapoartele au continuat în ziua de 26 iunie. Proveneau din Utah, Arizona, Oklahoma, Texas şi New Mexico. De fapt, cerurile din sud-vest erau pline de discuri zburătoare, în Utah, de exemplu, Glen Bunting, profesor de lângă Logan, a raportat un singur obiect care zbura cu mare viteză către est. Doi vânători ai descris şi ei, separat, acelaşi obiect.

Lângă Cedar City, Utah, Roy Walters a văzut un obiect deplasându-se cu mare viteză. La fel ca

Arnold, Walters se afla în zbor, dar nu l-a urmărit. A spus că obiectul s-a înscris pe o traiectorie spre est, fată a efectua nici o manevră.

în acelaşi timp, Royce P. Knight, administratorul aeroportului din Cedar City, a spus că zărise un obiect izolat, zburând rapid spre est. N-a reuşit însă să-l vadă decât câteva secunde. Knight a spus că obiectul s-a dezintegrat într-o văpaie de flăcări albastre.

Charles Moore, conducându-şi maşina la nord de aeroportul din Cedar City, a raportat un singur obiect zburând spre est. Nu observase nici o flacără sau fum în apropierea acestuia, însă a spus totuşi că arăta ca un meteor luminos.

în ziua de 27 iunie, s-au întregistrat o serie de observări şi în New Mexico. Căpitanul E.B. Detchmendy, staţionat la White Sands, a raportat că văzuse un obiect zburând la mare altitudine, care părea „ca o flacără".

în acelaşi timp, la 9:50 a.m., W.C. Dodds, care lucra la White Sands, a raportat că şi el văzuse un obiect asemănător cu o flacără. Se afla sus pe cer şi înainta orizontal, pe traiectorie dreaptă.

In Capitan, New Mexico, la nord de White Sands, doamna Cummins şi vecinul ei, Erv Dill, au văzut un obiect strălucitor care părea să fi aterizat pe o colină din apropiere. Au descris o flacără galbenă şi un sunet şuierător, asociat cu nava.

Principala schimbare din ziua de 27 a constat în distribuirea observaţiilor, care acum erau tot mai răspândite. Primele reperări s-au produs în Michigan şi Canada. De fapt, apariţiile discurilor zburătoare au avut loc aproape pe toată

suprafaţa Statelor Unite. Au fost văzute pentru prima oară în Australia şi Noua Zeelandă. Fenomenul dobândea un caracter mondial şi nimeni nu deţinea vreun răspuns.

în 27 iunie, ziarele începuseră să publice nu numai relatări despre farfuriile zburătoare, ci şi explicaţiile ştiinţifice ale existenţei lor. Serviciul de Ştiinţe a anunţat că urmăriseră discret fenomenul, iar cei implicaţi în cercetări ştiinţifice nu puteau dezvălui întreaga poveste a discurilor zburătoare. Au subliniat că unele cercetări aeronautice încă se mai aflau sub regimul confidenţial şi reglementările studiilor guvernamentale pe timp de război. Discurile zburătoare puteau avea legătură cu aceste cercetări.

Surse implicate în unele dintre programele de cercetări aeronautice secrete însă au oferit trei deducţii logice despre discuri. O sugestie ar fi fost aceea că discurile erau aeronave supersonice cu forme hexagonale sau diamantine, ce se roteau cu mare viteză, dând impresia de disc. O a doua teorie spunea că erau rachete teleghidate. Şi, datorită căderilor sau aterizărilor, o a treia teorie sugera că erau controlate dintr-o staţie experimentală aflată departe de centrele populate.

Una dintre cele mai năstruşnice teorii presupunea că de fapt discurile erau nişte iluzii optice. Câţiva oameni de ştiinţă au spus că erau imaginile remanente datorate privitului spre o lumină prea puternică sau spre soare, mutând apoi imediat privirea. Singurul cusur al acestei explicaţii era acela că, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci discurile ar fi trebuit să pară

negre.

O altă iluzie optică se produce atunci când o persoană părăseşte un loc întunecos, intrând într-un altul, mai luminos. Acest fapt produce pete strălucitoare plutind pe dinaintea ochilor, care pete însă se mişcă haotic, Iară a se deplasa cu mari viteze în linie dreaptă, aşa cum raportaseră majoritatea martorilor.

Oamenii de ştiinţă eliminaseră deja meteoriţii, pentru că discurile zburau prea încet ca să fie aşa ceva. Iar meteoriţii nu arată ca avioanele. Au mai subliniat şi că Pământul nu trecea printr-o furtună meteorică şi, aşadar, numărul de meteoriţi care ajungeau în atmosferă nu putea fi mai mare ca de obicei.

In cadrul unui sondaj, s-a verificat credibilitatea martorilor. Mulţi dintre ei erau oameni greu de pus la îndoială. Printre cei ce văzuseră discurile se numărau ofiţeri de poliţie, piloţi de linie, ofiţeri de armată şi oameni de ştiinţă.

David Lilienthal, preşedintele Comisiei pentru Energie Atomică, a spus că discurile zburătoare nu aveau nici o legătură cu experienţele nucleare. *Newsweek* a sugerat că unele apariţii s-ar fi putut datora „Clătitei zburătoare[41] a Marinei, dar Marina a negat. Singura lor „clătită" se atla la Bridgeport, Connecticut şi nu plecase de acolo.[4]

în sfârşit, existau şi aceia care susţineau că farfuriile zburătoare proveneau de pe altă planetă. Marte şi Venus au fost sugerate drept cele mai probabile candidate, deşi câţiva considerau că discurile soseau dintr-un alt sistem solar. Fără nici o dovadă care să susţină

oricare dintre celelalte teorii şi având în vedere că obiectele depăşeau performanţele celor mai evoluate aparate militare de luptă, cei care credeau în ipoteza extraterestră păreau să se afle pe calea cea bună.

în mod interesant, chiar în timp ce ziarele din întreaga ţară şi lume publicau toate teoriile şi explicaţiile pentru farfurii, numărul apariţiilor continua să crească. Editorial ist i i începeau să ofere soluţii proprii, pe o gamă întinsă, de la isteria războinică întârziată, până Ia vizitele extraterestre. Singurul numitor comun era acela că nimeni nu avea răspunsuri. Toată lumea vorbea despre farfurii. Acestea alungau de pe prima pagină a ziarelor evenimentele care dădeau o nouă formă lumii, dar nimeni nu le putea explica.

Raportările de discuri zburătoare n-au slăbit nici în ziua de 28 iunie. Majoritatea consemnărilor proveneau de la vest de Mississippi, însă farfuriile începeau să apară în mare număr şi la est. în Montgomery, Alabama, patru ofiţeri militari, căpitanul William H. Kayko, căpitanul John H. Gantrell, căpitanul Redman şi primul locotenent Theodore Dewey, au raportat o lumină puternică pe cer, seara târziu. Zbura în zig-zag prin atmosferă, în izbucniri nebuneşti de viteză şi a circulat astfel timp de circa douăzeci şi cinci de minute.

în ziua de 29 iunie, farfuriile zburătoare au revenit la Poligonul^de Rachete White Sands, unde le-au văzut patru oameni. Doi dintre aceştia, doctorul C.J. Zohn şi Curtis C. Rockwood, erau experţi în rachete. John R. Kauke fîicea parte din statul major de la White

Sands. Ei au vorbit despre un singur disc sau sferă, apărând iniţial la nord-est, pe direcţia nord. S-a văzut numai şaizeci de secunde. Aviaţia, după ce şi-a încheiat ancheta, a susţinut că fusese vorba de un balon. Era o explicaţie la care Aviaţia recurgea frecvent şi, la început, înainte de a fi pus cineva întrebările încuietoare, oamenii o acceptau.

Armata, în4eosebi *Amiy Air Force,* care era însărcinată cu apărarea antiaeriană a Statelor Unite, nu se bucura deloc. Discurile îşi râdeau de ei, zburând peste întinderea continentală a S.U.A. şi nu se putea face nimic. în timpul zilei de 4 Iulie 1947, la sfârşit de săptămână, militarii aveau avioanele de luptă pregătite până în sud, la Aerodromul Muroc al Armatei (actualmente, Baza Aeriană Edwards) din California, iar în nord, Ia Seattle, Washington. în Oregon, avioanele nu erau echipate numai cu camere foto în nacele, ci şi zburau permanent.[5]

în timpul acestui weekend de 4 Iulie s-a consemnat prima raportare a unor discuri zburătoare de către un echipaj în zbor. Conform pilotului, căpitanul E.J. Smith, la scurt timp după decolare, cinci obiecte subţiri, cu fundul neted, s- au profilat pe soarele la asfinţit. Smith şi echipajul său au văzut discurile clar şi le-au urmărit cale de circa şaptezeci de kilometri, până ce discurile au dispărut. Smith a spus că nu erau nici nori, nici aparate de zbor, fum sau baloane meteorologice.

Dar incidentul cu Smith nu reprezenta decât începutul problemelor acelui lung weekend. în Portland, Oregon, a avut loc o serie de observaţii implicând atât civili, cât şi poliţişti. Prima s-a

consemnat la nord de Redmond, Oregon, când C.J. Bogne şi o maşină plină de martori au văzut patru obiecte în formă de disc săgetând peste Mount Jefferson. Nu scoteau nici un zgomot şi nu efectuau manevre.

La ora unu, Don Metcalfe, angajat al Oaks Park, a spus că a văzut mai mult decât un singur disc zburând pe deasupra parcului.

Frank Cooley, reporter de ştiri la K.O.I.N., în Portland, Oregon, a privit douăsprezece obiecte discoidale lucioase care se învârteau în cerc la mare înălţime, înclinate.

La cinci minute după orele 13:00, Kenneth A. McDowell, ofiţer de poliţie aflat lângă Secţia de Poliţie Portland, a observat că porumbeii din jurul lui se agitau, parcă speriaţi. A zărit deasupra sa cinci obiecte discoidale, dintre care trei zburau spre est şi două către nord. Se deplasau cu mare viteză şi păreau să oscileze.

Cam în acelaşi timp, Walter A. Lissy şi Robert Ellis, care patrulau cu maşina 82, au raportat prezenţa a trei discuri deasupra lor. Puteau tl aceleaşi trei pe care primul ofiţer de poliţie le văzuse îndreptându-se spre est.

Dincolo de Râul Columbia, în Vancouver, Washington, sergentul John Sullivan, Clarence McKay şi Fred Krives, ajutoare de şerif, au raportat că pe deasupra lor fulgeraseră douăzeci-treizeci de nave discoidale.

Nu peste mult timp, trei poliţişti ai portului patrulând pe râu lângă Portland, au semnalat trei-şase discuri ce zburau cu mare viteză. Conform martorilor, erau strălucitoare, ca nişte capace de roţi auto cromate şi oscilau în zbor.

La orele 16:00, alţi civili au anunţat prezenţa

unor obiecte. O femeie a telefonat la poliţie, spunând că vedea un obiect izolht, „lucitor ca o monedă de zece cenţi nouă, făcând tumbe prin aer“. Intr-un târziu, s-a tăcut nevăzut.

Un om neidentificat a dat telefon poliţiei, pentru a raporta că văzuse un disc deplasându-se spre est şi două spre nord. La fel ca şi celelalte, erau lucioase, în formă de farfurii întinse şi zburau cu mare viteză.

In Milwaukie, Oregon, nu departe de Portland, sergentul Claude Cross a indicat trei obiecte care călătoreau spre nord. Din nou, aveau formă de disc şi se deplasau foarte repede.

Aparitiile din nord-vest au continuat în tot timpul week- end-ului. Ziarele din toată ţara au consemnat fenomenele din Oregon precum şi pe cele din restul ţării. Primele pagini erau pline de reportaje şi teorii, deşi nimeni nu părea să fi găsit un răspuns satisfăcător. La buletinele de ştiri radiofonice se,succedau relatări despre alţi martori ai farfuriilor, iar revistele de actualitate începeau să scrie şi ele despre apariţii.

Conform materialelor din ziare, starea de spirit a întregii ţări se caracteriza prin interes, dar nu şi teamă. Oamenii doreau să ştie ce anume determina fenomenele. In acest scop, trei grupuri diferite au oferit fiecare câte o mie de dolari pentru un disc zburător autentic. E.J. Culligan, preşedintele unei companii din Northbrook, Illinois; Masa
Rotundă de Atletism din Spokane; şi Expoziţia Mondială a Inventatorilor din Los Angeles, au oferit cu toţii bani. Culligan a spus că avea să plătească pentru capturarea unui disc sau o

explicaţie veritabilă, dar ceilalţi au declarat că banii puteau fi câştigaţi numai aducând o farfurie zburătoare. Iar grupul din Los Angeles a anunţat cinci zile limită de timp a ofertei. Cei de la Masa Rotundă de Atletism din Spokane au considerat că nu era necesar decât un mic stimulent material, pentru ca dovada să iasă la suprafaţă. Dar nici chiar promisiunea recompensei financiare nu a făcut pe nimeni să se prezinte.[6]

Tot în weekend-ul de 4 Iulie au început să se raporteze şi prăbuşiri. Sherman Campbell, din Circleville, Oliio, a anunţat şeriful că, după părerea lui, rămăşiţele unui balon recuperate de la ferma lui puteau explica apariţiile. Balonul, învelit în folie de aluminiu şi zburând la mare înălţime, putea reflecta soarele, dobândind o aparenţă de disc. Se deplasa fară zgomot, purtat de curenţii atmosferici. Balonul a fost expus la redacţia ziarului *Circleville Herald*\ până când interesul publicului s-a risipit. In toate ziarele importante din ţară au apărut fotografii ale lui Jean Campbell, ţinând în mână accesoriul în formă de zmeu al balonului.[7]

Apoi, în ziua de 7 iulie, ziarele au relatat o altă pretinsă prăbuşire. După cum afirma Vemon Braid, zbura cu un P-38 la zece mii de metri altitudine, când a depistat o formaţiune de discuri în urma sa. A spus că aveau un diametru cam de cinci metri şi semănau cu nişte yo-yo-uri< în timp ce le privea, unul dintre ele s-a desprins din formaţie şi a zburat spre el pe curs de coliziune până când curentul de aer al turboreactorului l-a sfărâmat în bucăţi. Obiectul a căzut în spirală, sfărâmându-se în Tobacco

Root Mountains.

O zi mai târziu, şeful lui Braid, J.J. Archer, a spus că toată povestea era o glumă. Stăteau cu toţii în hangar şi, după ce ascultaseră istoriile cu discuri zburătoare, au inventat şi ei una. Şi cu asta s-a sfârşit totul.[8]

De asemenea în 7 iulie, în Statele Unite s-a înregistrat şi prima descriere" a ocupanţilor. Gene Ganiachi şi I.W. Martenson din Tacoma, Washington, au raportat că văzuseră un număr de obiecte, dintre care unele au aterizat pe acoperişurile vecinilor. Au spus că din obiecte ieşiseră nişte „omuleţi[44], care însă au dispărut la sosirea reporterilor.

O bătrână din Massachusetts a afirmat în 7 iulie că văzuse un obiect mare cât Luna zburând prin dreptul ferestrei. In navă se afla o siluetă zveltă, îmbrăcată într-o uniformă care femeii i s-a părut a fi marinărească.

La data de 8 iulie s-a făcut ultima consemnare de ocupanţi din anul 1947. Martorul, un marinar comercial din Houston, a anunţat aterizarea unei farfurii argintii. Pilotul nu era mai înalt de şaizeci de centimetri, având un cap rotund, de mărimea unei mingi de baschet. L-a salutat pe marinar, s-a urcat înapoi în disc şi şi-a luat zborul.[9]

Dar apariţiile creaturilor din interiorul farfuriilor zburătoare nu aveau să fie tratate pe larg în presă. Se vorbea cât de cât despre oamenii verzi de pe Marte, însă majoritatea evenimentelor implicaseră nave zburând la mare înălţime. Foarte puţine dintre discuri se aflau destul de aproape de sol şi încă mai puţine au aterizat. Descrierile de ocupanţi nu se cifrau nici

la o jumătate de duzină.

în aceeaşi zi de 8 iulie 1947, ziarul *Roswell Daily Record* a scris că misterul discurilor zburătoare fusese rezolvat. Mac Brazel, un fermier din New Mexico, găsise pe terenul -său rămăşiţele unui disc zburător. A dus câteva bucăţi să i le arate şerifului, care a luat legătura cu militarii din *Roswell Amiy Air Field.* Conform ziarului, epava era transportată la cartierul general al eşalonului superior pentru examinare.

Timp de şase, şapte ore lumea a aşteptat. Apăreau articole despre descoperire, în ziare tocmai din Londra şi Hong Kong. Reporteri de pretutindeni telefonau la ofiţerul de informaţii cu publicul din Roswell, la şeriful local şi la ambele cotidiane, cerând amănunte, dar nu se comunica nimic demn de publicat.

Seara, pe la orele 18:00 însă s-a aflat răspunsul. Conform generalului de brigadă, Roger Ramey, comandantul *Eighth Air Force,* discul zburător nu era nimic mai mult decât un banal balon meteorologic. S-a dat publicităţii o fotografie a maiorului Jesse A. Marcel, ofiţerul de informaţii de la Roswell, una a lui Ramey şi alta cu Ramey şi şeful său de stat-major, colonelul Tliomas DuBose. în sfârşit, a fost difuzată şi o fotografie a lui Irving Newton, ofiţer meteorolog la *Forth Worth Anuy Air Field* Fiecare fotografie reprezenta epava ruptă a unui balon meteorologic întinsă pe pardoseala biroului lui Ramey.

A doua zi, s-a emis şi explicaţia oficială. Ofiţerii din Grupul de Bombardiere 509 fuseseră cuprinşi de emoţia situaţiei şi nu-şi dăduseră seama că banalul putea să pară extraordinar.

De fapt, a doua zi, *Roswell Daily Record* a publicat o continuare a articolului. Mac Brazel fusese intervievat în redacţia ziarului. Brazel a raportat că găsise materialul la jumătatea Iţinii iunie şi nu bănuise nimic, până când auzise povestirile despre discuri zburătoare. Atunci, la îndemnul vecinilor şi al familiei, a dus cu maşina câteva bucăţi, cale de o sută zece kilometri, până la Roswell.

Astfel începuse succesiunea de evenimente care au dus la anunţul generalului de brigadă Ramey cum că nu era decât un balon meteorologic. La o conferinţă de presă, Ramey a identificat balonul ca fiind un dispozitiv meteo de ţintire Rawin. Ceea ce-i indusese în eroare pe Marcel şi ceilalţi era configuraţia neobişnuită şi accesoriile din folie de aluminiu. O dată identificat materialul de la Roswell, alte reportaje despre discuri zburătoare au captat titlurile ziarelor, continuând aproape neobosite până la totalizarea a peste opt sute de mărturii. Generalul Ramey, la un post de radio din Utah, a atras atenţia că erau implicate toate statele uniunii, cu excepţia Kansas-ului. Apoi a menţionat că acesta din urmă era un stat uscat. în Kansas nu existau beţivi care să vadă lumini misterioase pe cer, chiar dacă şi în Kansas se înregistraseră şapte apariţii.

La data de 9 iulie, valul nu părea pe cale să se potolească. Din nou începuseră să apară rapoarte din toate colţurile ţării. în zorii zilei, la Chicago, Illinois, Thomas O'Brian şi Timothy Donegan au privit patru-cinci obiecte iluminate difuz care se îndreptau spre sud-vest. Au mai raportat şi că auziseră un vâjâit şi văzuseră o

dâră albăstrie, gazoasă, în urma lor.

Peste cincisprezece minute, William Valetta, tot din Chicago, a comunicat prezenţa a cinci-şase domuri convexe în zbor rapid. Şi el a pomenit foşnetul, flacăra albastră şi fumul. Acum mergeau spre est, peste Lacul Michigan şi se văzuseră numai câteva minute.

Patru ore şi jumătate mai târziu, Marvin Wright şi John Alinger din Springfield, Illinois, au raportat un singur disc cenuşiu-lucios care zbura drept, după care plonja, către sud. De asemenea, remarcaseră dâra albăstrie.

în Idaho, Dave Johnson îşi pilota avionul personal de alertă aeriană. Johnson, luând lecţii de la militari, se uita după discuri zburătoare din carlinga avionului său privat. Imediat după ora amiezei, a văzut un disc plat, care a străfulgerat o dată. A încercat să-l filmeze dar, la developarea filmului, n-a apărut nici o imagine.

Totuşi, numărul aparıţiilor începuse să scadă. în week- end-ul de 12-13 iulie, puţini oameni mai zăreau discuri zburătoare. Armata coborâse la sol avioanele care căutaseră farfurii, iar articolele din ziare dispăruseră aproape complet. Se părea că naţiunea îşi pierduse interesul. Dacă în cele două, trei săptămâni de agitaţie nu se întâmplase nimic care să dovedească realitatea farfuriilor, atunci explicaţia acestora trebuia să se afle în altă parte.

Ed Ruppelt, fost şef al Proiectului *Blue Book* al Aviaţiei, a confirmat brusca schimbare de atitudine din mijlocul lunii iulie, oferind şi o explicaţie: „Spre sfârşitul lui iulie 1947, capacul securităţii era bine închis. Cei câţiva membri ai presei care s-au interesat de ceea

ce tăcea Aviaţia s-au ales cu acelaşi tratament de care aţi beneficia dumneavoastră azi, dacă aţi întreba despre numărul armelor termonucleare stocate în arsenalul atomic al S.U.A. Nimeni, în afara câtorva ofiţeri cu funcţii superioare din Pentagon, nu ştia ce făceau sau ce gândeau oamenii din barăcile Quonset împrejmuite cu sârmă ghimpată care găzduiau *Air TechnicalIntelligence Centef* (A.T.I.C)," a afirmat el.[10]

Când a preluat Proiectul *Blue Book*, Ruppelt avea acces la toate vechile referate, corespondenţe şi arhive. A văzut că, în 1947, generalii luaseră foarte în serios situaţia. Documentele mai indicau şi o perioadă de confuzie. Nimeni din guvern, *Amiy Air Force sau* de la A.T.I.C. nu ştia ce să înţeleagă din toate rapoartele. Dar, spre sfârşitul lunii iulie, ofiţeri superiori îşi dăduseră seama de un lucru. în presă şi la radio se transmiteau prea multe informaţii. Iar această situaţie trebuia să înceteze.

Gazeta *Las Vegas Reviexv-Journal* a confirmat această opinie când a anunţat, pe data de 9 iulie, că rapoartele despre farfurii zburătoare „vâjâind" pe cer scăzuseră acut, Armata şi Marina începând un efort concertat de a pune capăt zvonurilor. Ziarul a relatat cum comandanţii *Amiy Air Force* din Washington îi muştruluiseră usturător pe ofiţerii de la Roswell, New Mexico, pentru a tî sugerat că găsiseră un disc zburător. Interesant lucru, nici un alt ofiţer nu a fost sancţionat sau admonestat pentru oricare dintre celelalte declaraţii pe care le făcuseră despre farfurii

zburătoare. Exista o jumătate de duzină de rapoarte privind prăbuşiri şi

- Centrul de Informaţii Tehnice Aeriene - (n.tr.).

investigaţii ale acestora, mai existând totodată şi alte regiuni unde ofiţerii din armată pronunţau declaraţii despre farfurii. Nici unul dintre aceştia nu a fost criticat de Pentagon.[11]

Spre sfârşitul anului 1947, discurile zburătoare nu se mai vedeau atât de des ca în timpul verii, iar cele câteva semnalări încă existente nu mai erau publicate în ziare. Armata şi guvernul cultivau opinia că, dacă exista vreo explicaţie serioasă în cazul farfuriilor zburătoare, aceasta ar fi fost descoperită. Şi, aflând adevărul, l-ar fi adus la cunoştinţa populaţiei. Cum nu se anunţa nici un asemenea raport, reieşea că şi celelalte erau lipsite de orice temei.

Farfuriile zburătoare, indiferent de motiv, păreau să fi dispărut. Nu dispăruseră, când au revenit însă, majoritatea rapoartelor din 1947 căzuseră pradă uitării. Iar cea mai adânc îngropată dintre toate era strania poveste ce provenise de la Roswell, New Mexico, în ziua de 8 iulie. Aveau să mai treacă încă aproape trei decenii, până când cineva să cerceteze din nou evenimentul de la Roswell, însă între timp urma avea să fie acoperită complet

.Roswell revăzut

Lumea a aflat despre Roswell, New Mexico, la data de 8 iulie 1947, când primul locotenent Walter Haut a anunţat că Aerodromul Armatei din Roswell se afla în posesia unei farfurii zburătoare. Comunicatul său de presă, publicat

integral sau parţial de peste treizeci de ziare de după-amiază, nu lăsa nici o îndoială cu privire la ceea ce găsiseră. Era o farfurie zburătoare.

Comunicatul lui Haut spunea: „Numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare au devenit realitate ieri, când biroul de informaţii al Grupului de Bombardiere 509 din *Eighth Air Force*, *Roswell Amiy Air Field*\ a avut norocul de a intra în posesia unui disc, prin cooperarea unuia dintre fermierii locali şi a oficiului şerifului din Comitatul Cliaves.

Obiectul zburător a aterizat într-o fermă de lângă Roswell, în cursul săptămânii trecute. Neavând telefon, fermierul a păstrat discul până când a avut posibilitatea de a anunţa oficiul local al şerifului, care la rândul său l-a înştiinţat pe maiorul Jesse A. Marcel de la biroul de informaţii al Grupului de Bombardiere 509.

S-au luat imediat măsuri, iar discul a fost ridicat de la domiciliul fermierului. A fost inspectat la *Roswell Amiy Air Fieldş*\$_{y}$ ulterior, împrumutat de către maiorul Marcel la eşalonul superior.[4*1]

Comunicatul lui Haut a provocat agitaţie la nivel naiţonal, făcând apoi senzaţie în toată lumea. Telefoanele din biroul şerifului, din redacţiile ziarelor şi ale posturilor de radio sunau încontinuu. Toate firele cu baza erau supraaglomerate. Nimeni nu putea da telefon din interior, presa întregii lumi încercând să obţină toate informaţiile posibile despre farfuria zburătoare.

A doua zi, Mac Brazel, omul care găsise aparatul, a fost dus la redacţia ziarului *Roswell Daily Record*\ unde le-a spus reporterilor care-1

aşteptau ce se întâmplase exact. Conform acestei relatări, în ziua de 14 iunie 1947, circulând pe păşunile sale, găsise un balon din aluminiu şi lemn de balsa. Nu l-a luat în seamă, până când n-a auzit povestirile despre discuri zburătoare. Atunci, prietenii şi rudele l-au îndemnat să ducă la Roswell obiectul găsit şi să ceară cele trei mii de dolari recompensă despre care scria în ziare. Conform gazetei *Roswell Moming Dispntch*, Brazel a aşteptat până luni, 7 iulie, pentru a face lungul drum la oraş. Acolo, şeriful le-a telefonat militarilor, care pe moment au fost captivaţi de descoperire.

Acum însă, peste câteva zile, după un zbor special la Forth Worth, se aflase răspunsul. Nu era decât un balon meteorologic. Nu Se puteau aştepta din partea fermierului să-l fi identificat, datorită tipului neobişnuit al balonului. Ofiţerii din *Roswell Army Air Fie/d* ar fi trebuit să-l recunoască, dar identitatea nu i-a fost stabilită decât când l-a văzut ofiţerul subaltern Irving Newton de la Fort Worth.[2]

Militarii acţionaseră rapid pentru a înmormânta raportul. Au prezentat o variantă care răspundea la întrebări şi avea să rămână intactă, dacă n-o examina nimeni prea atent. Diversiunea şi-a îndeplinit rolul: a distras atenţia.

O dată publicat răspunsul, fotografiile balonului meteorologic circulând pe la diverse ziare, presiunea s-a destins. Interesul pentru discurile zburătoare s-a abătut spre alte direcţii şi, în câteva zile, acestea au dispărut complet din paginile ziarelor. Spre sfârşitul lui iulie 1947, nu se mai raporta nici o altă apariţie.

In următorii treizeci de ani, majoritatea oamenilor au considerat evenimentul de la Roswell un caz non-OZN Totuşi, cu ocazia unei conferinţe din 1956, în Indiana, Frank Edwards a fost întrebat dacă avusese loc vreodată o prăbuşire a unei farfurii zburătoare. Edwards a răspuns: „Nu sunt sigur că unele dintre ele nu s-au prăbuşit. Mai demult, în 1947 la Roswell, New Mexico, un fermier a raportat că văzuse ceva ciocnindu-se de coasta unui munte şi zdrobindu-se. Din câte mi s-a spus, au încercuit locul cu trupe şi n- au lăsat pe nimeni să se apropie, timp de cinci zile. în sfârşit, au difuzat fotografia unui om ţinând în mâini un mic zmeu mototolit, cu folie de aluminiu pe el - o ţintă radar - şi au spus că despre asta era vorba - credeţi sau nu."[3]

Edwards a mai menţionat cazul Roswell şi în cartea sa, „Farfuriile zburătoare - o problemă serioasă". Nu scrie mare lucru, decât că fermierul îl anunţase pe şerif despre descoperirea sa. Edwards n-a mers niciodată mai departe de atât.

Apoi, la sfârşitul anilor ’70, Jesse A. Marcel, ofiţerul de informaţii al Grupului de Bombardiere 509, a spart tăcerea. Marcel, în cadrul câtorva interviuri publicate, a afirmat că el fusese ofiţerul de informaţii care preluase materialul din ferma de lângă Roswell. îl dusese la eşalonul superior, unde fusese inventată diversiunea. Acum, sosise momentul să se dezvăluie adevărul.[4]

Conform acestei reconstituiri (la început, fără a se acorda deloc atenţie exactităţii), W.W. „Mac" Brazel, un şef de fermă din Corona, regiunea New Mexico, îşi examina plantaţiile în ziua de 3

iulie 1947, când a ajuns pe un câmp plin de resturi metalice. Părea că se prăbuşise ceva, împrăştiind rămăşiţele pe o întindere lungă de un kilometru şi jumătate şi latâ de şaptezeci, o sută de metri. Pajiştea era plină cu bucăţi subţiri de metal, sârme, grinzi cu profil I, hârtie brună asemănătoare pergamentului şi folii de plumb.

Brazel nu ştia ce găsise, dar a cules câteva mostre pentru a Ie arăta celor mai apropiaţi vecini, care locuiau la cincisprezece kilometri distanţă. Aceştia i-au propus să Ie ducă la Roswell. Brazel le-a urmat sfatul şi a dus obiectele la şeriful George A. Wilcox care, conform relatării, n-a fost impresionat. El a sugerat ca Brazel să telefoneze armatei, la *Roswell Amiy Air Fie/d* O dată ce militarii au sosit la birou, au preluat problema, iar Wilcox şi-a pierdut tot intere-* sul fată de eveniment.

Doi ofiţeri de armată şi un civil, identificat ca membru al Corpului de Contra-Informaţii (C.I.C.), au răspuns apelului telefonic. Jesse A. Marcel era unul dintre ei. Celălalt ofiţer, colonelul William Blanchard, comandantul Grupului de Bombardiere 509, a propus ca Marcel şi agentul C.l.C. să-l însoţească pe Brazel la fermă, pentru a vedea ce se găsea acolo.

Călătoria până la fermă a durat toată după-amiaza şi au fost nevoiţi să rămână peste noapte într-o cabană mică, tară curent electric şi apă curentă. A doua zi dimineaţă, au ieşit pe câmpul unde găsise Brazel resturile.

Marcel avea să spună ulterior că materialul nu semăna cu nimic ce mai văzuse vreodată. Metalul era subţire ca hârtia şi uşor ca fulgul. Era uşor flexibil, dar foarte rezistent. A încercat

să-l îndoaie cu un baros, însă n-a reuşit. Marcel şi agentul C.l.C. au încercat să-l ardă, dar nici să ardă nu voia. Era mai uşor şi mai rezistent la lovituri şi la foc decât tot ce văzuseră în viaţa lor. Marcel, împreună cu agentul de con-trainformaţii, au cules cât de multe bucăţi puteau şi au început să le încarce în decapotabila lui Marcel şi jeep-ul agentului de contrainfoimaţii, un vehicul cu portbagaj deschis.

Conform lui Marcel, încărcarea a durat toată ziua. Materialele erau greu de găsit, fiindcă nu reflectau lumina soarelui şi, în majoritate, erau rupte în bucăţi mici. La asfinţit, Marcel şi agentul au pornit înapoi spre Roswell, lăsându-1 pe Brazel singur la fermă. în drum spre bază, Marcel s-a oprit acasă şi a arătat câteva resturi soţiei şi fiului său. Găsea că era ceva extraordinar şi dorea ca familia lui să aibă ocazia de a vedea rămăşiţele înainte de a le clasifica cineva ca „top secret."

Jesse A. Marcel jr. şi-a amintit peste ani de zile o bară cil profil I, purtând nişte inscripţii stranii. Simbolurile arătau mai mult ca nişte forme geometrice, decât a limbaj recogno- scibil. Jesse jr. şi-a amintit că tatăl său era emoţionat de ceea ce găsise şi nu ştia ce era. Marcel s-a aşezat la masa din bucătărie, cu materialele întinse în faţa lui, examinându-le îndeaproape, dar incapabil să le identifice.

A doua zi, Walter Haut, ofiţerul de informaţii cu publicul de la Roswell, a emis declaraţia care a stârnit interes pe plan mondial. Haut, spunând că nu avusese ocazia să vadă epava sau locul catastrofei, considera că acolo se întâmplase ceva extraordinar. Doar că nu ştia ce anume.

Marcel a primit ordin să expedieze câteva resturi la cartierul general al *Eighth Air Force* din Fort Worth. Acolo, avionul a fost întâmpinat de oameni înarmaţi. In conformitate cu unele surse, materialul a fost transferat într-un alt avion, pentru a fi transportat la Centrul de Informaţii Tehnice Aeriene din Wright Field. O dată ce resturile au fost descărcate din avionul de la Roswell, echipajului i s-a ordonat să revină la bază si să uite că efectuaseră acel zbor.

Conform zecilor de relatări publicate în ziarele din zilele de 9 şi 10 iulie, generalul de brigadă Roger Ramey, comandantul *Eighth Air Force s*i apoi unul dintre ofiţerii din subordinea sa, au identificat materialele ca aparţinând unui balon meteorologic. Marcel, într-un interviu luat în 1978, a spus că aceasta nu era decât varianta de suprafaţă. Nu fusese un balon meteorologic. Ramey le spusese reporterilor, în 1947, că zborul special fusese contramandat, dar Marcel a afirmat că nu fusese aşa. Materialul şi-a continuat drumul spre Wright Field, în pofida celor scrise în ziarele din 1947.

Marcel, găsit mai întâi de către cercetătorul şi fizicianul nuclear Stanton Friedman în 1978, a spus că Ramey îi ordonase să nu spună „nimic, nimănui", inclusiv familiei. I s-a ordonat să nu discute cu reporterii. S-a întors la Roswell şi a susţinut că nu mai ştia nimic altceva. Dar Marcel predase materialele şi ştia că nu proveneau de la un balon meteorologic. Ştia că nu erau „nimic de pe acest Pământ".

Friedman a anunţat un ziarist, Steve Tom, din Chicago, care la rândul său i-a spus lui Len Stringfield. Intervievat de Stringfield în 1978,

Marcel a răspuns că la locul prăbuşirii nu se detectaseră radiaţii. A descris din nou câmpul de resturi, spunând că suprafaţa acoperită era mult prea mare pentru un balon meteorologic. Chiar şi după atâţia ani, Marcel încă **1111** găsise o explicaţie a rămăşiţelor.

Atât Friedman, cât şi Stringfield investigaseră relatări despre prăbuşiri de farfurii zburătoare şi recuperări ale acestora. Amândoi primiseră relatări de la surse care cereau să nu le menţioneze numele, dar nimic **1111** se asemăna cu povestea spusă de Marcel. Şi, mai important, Marcel acceptase să i se pomenească numele. Alăturând aceasta câtorva dintre lucrurile pe care le aflaseră în trecut, Friedman şi Stringfield au început să presupună că guvernul recuperase cel puţin o farfurie zburătoare.

In continuare, povestea a început să devină şi mai ciudată. Un individ, Grady L. „Barney" Barnett, a susţinut că găsise epava unei nave discoidale în ziua de 3 iulie. Conform prietenilor lui Barnett, acesta lucra lângă Câmpia San Agustin, cunoscută pe plan local ca *The F/nts.* Se afla cam la două sute de kilometri de ferma lui Brazel.

In prezenţa lui Barnett, a sosit un grup de arheologi de la universitate, deşi Barnett nu mai ţinea minte de la care universitate erau. Cu toţii, inclusiv Barnett, au văzut patru trupuri neînsufleţite zăcând lângă navă. A spus că trupurile nu erau omeneşti şi se aflase destul de aproape ca să le atingă, dacă ar ti dorit-o.

Barnett i-a descris ulterior trupurile unui prieten apropiat. Erau nişte fiinţe mici, cu capete mari, în formă de pară, braţe şi picioare subţiri

şi lipsite de păr. Purtau costume cenuşii metalice, mulate pe trup, fără nasturi, fermoare sau copci.

Peste câteva momente, au sosit militarii. Le-au ordonat lui Barnett şi echipei de arheologi să se îndepărteze de navă. Ofiţerul de la comandă le-a spus civililor că aveau datoria partiotică de a nu spune nimic despre ceea ce văzuseră în ziua aceea. Barnett nu i-a spus nimănui, decât soţiei, şefului şi câtorva prieteni foarte apropiaţi.

In 1978, se raţiona teoretic că resturile găsite de Brazel aveau legătură cu nava şi cadavrele pe care le găsise Barnett. Nava se spuberase, iar fiinţele extraterestre se catapultaseră, aterizând lângă Câmpia San Agustin. Muriseră în urma unei defecţiuni a modulului de salvare.

Stringfield a primit şi alte informaţii despre recuperarea trupurilor. Norma Gardner fusese dactilografa cu autorizaţie top secret, la Baza Aeriană Wright-Patterson. Una dintre îndatoririle ei constase în a dactilografia rapoartele de autopsie a unei fiinţe extraterestre. Majoritatea cercetătorilor OZN, dimpreună cu marele public, au găsit povestea incredibilă şi au refuzat s-o creadă. Dar, coroborată cu afirmaţiile lui Marcel şi Barnett, dintr-o dată nu mai devenea atât de greu de crezut, mai ales întrucât descrierea făcută trupului şi îmbrăcămintei de către Norma Gardner corespundea cu cea a lui Barnett.

în acelaşi timp cu întâlnirea lui Barnett, Mac Brazel, fermierul, era reţinut de armată. L-au purtat pe la mijloacele de informare locale, la ziare, la posturile de radio, unde le-a spus reporterilor o poveste despre găsirea balonului la data de 14 iunie. Ideea armatei era ca Brazel

să propage diversiunea, iar reporterii, pierzându-şi interesul, să plece.

Mai târziu, Brazel le-a mărturisit prietenilor şi familiei că erau mult mai multe de spus, dar nu avea voie să le dezvăluie. I-a spus fiului său, Bill, că jurase să nu descrie în detaliu ceea ce văzuse. Reporterilor de la *Roswell Daily Record* le-a spus că era sigur că nu fusese un balon meteorologic şi dacă, în viitor, avea să găsească orice cu excepţia unei bombe, n-avea să anunţe pe nimeni.

Blanchard, comandantul bazei, a plecat în permisie marţi, 8 iulie, exact în momentul când se lansa povestea. Acest lucru i-a convins pe unii reporteri ca raportul era lipsit de orice substanţă. în 1978, cercetătorii OZN s-au încredinţat că totul făcuse parte din aceeaşi acţiune diversionistă.

în 1947 nu existau prea multe fapte la dispoziţie. Marcel a oferit acum o parte din poveste, dar el fusese exclus din combinaţie în 8 iulie, când zburase la Fort Worth cu o parte dintre resturi. La întoarcere, Marcel l-a provocat pe agentul C.l.C. care rămăsese la bază, cerându-i să vadă raportul întocmit de acesta. 1 s-a răspuns că raportul intrase sub regim confidenţial, că el nu era autorizat să-l vadă şi pornise deja spre Pentagon. Dacă avea vreo problemă, Marcel o putea rezolva la Washington.[6]

Dar ziarele din 1947 şi Jesse A. Marcel în 1978, spuseseră destul şi oferiseră suficiente fapte, pentru a declanşa o nouă anchetă. Marcel, fiind ofiţer de informaţii şi întrucât se aflase la Rosvvell, reprezenta o sursă de date importantă.

Nu avea nici un motiv să mintă. N-ar fi avut nimic de câştigat. Puţinele fapte care s-au putut verifica au confirmat afirmaţiile lui Marcel, iar Marcel afumase că găsise o navă extraterestră.

Acestea erau toate informaţiile disponibile la vremea respectivă. Doar câţiva oameni spuneau lucruri în contradicţie directă cu ceea ce afirmase Armata. Existau numai câţiva martori, Marcel fiind printre primii martori direcţi rămaşi în viaţă şi aproape nici o documentaţie care să susţină afirmaţiile. Povestea lui Marcel era interesantă, însă nimic mai mult.

Aceste câteva fapte, existente în ziarele din 1947 şi în discuţiile cu Marcel, au reprezentat punctul de plecare. Ele au sugerat că se întâmplase ceva interesant, dar nu şi ce anume. în 1980, cartea „The Roswell Incident", de Charles Berlitz şi William L. Moore, a atras atenţia lumii întregi. Se realizase o cronologie scurtă şi oarecum inexactă a eveni- meritelor şi nu fuseseră identificaţi decât câţiva dintre participanţi. Pentru moment, povestea se rezuma la atât. Nu dovedea că lângă Roswell se prăbuşise o navă extraterestră. Investigaţiile ulterioare aveau să corijeze greşelile, înainte ca adevărata muncă să poată începe

.Partea a Il-a Roswell, povestea adevărată

3-14 iulie 1947: Mac Brazel

Conform datelor meteorologice, în seara de 2 iulie 1947, în vecinătatea localităţii Corona, New

Mexico, a avut loc o furtună. Lunile iulie şi august erau considerate ca formând anotimpul ploios, fiindcă în acea perioadă se produce cea mai mare parte din umiditatea regiunii. Furtunile nu sunt ieşite din comun, dar au un caracter local. Pe un câmp se poate acumula apă de ploaie în straturi de zece-cincispreze- ce centimetri, în vreme ce pe altul, aflat la doar un kilometru distanţă, nu ploua deloc. Luna iulie a anului 1947 nu a fost cu nimic diferită. A domnit arşiţa şi uscăciunea, cu furtuni sporadice în regiune.[1]

în timpul furtunii din 2 iulie, Mac Brazel a auzit o bubuitură, mai puternică decât tunetul şi cu o altă sonoritate. Brazel avea s-o comenteze ulterior dar, în acel moment, nu a fost prea surprins. în New Mexico se auzeau multe detunături ciudate, de când începuseră cercetările atomice, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

A doua zi. Brazel şi Timothy D. Proctor, un băiat din vecini, au încălecat, pornind peste păşuni, pentru a descoperi care zon^ fuseseră udate de ploaie.[2] Brazel dorea să mute turmele pe acele pajişti, fiindcă iarba era mai fragedă şi mai verde, datorită umezelii.

în timpul acestei recunoaşteri, Brazel a ajuns pe o câmpie plină de resturi, aflată la sud de clădirile principale ale fermei. Se întindea din vârful unui mic cerc de coline, coborând pe cursul pârâului şi urcând o altă pantă, pentru a dispărea pe partea opusă. Se aflau foarte multe rămăşiţe - dintre care unele luceau, dar majoritatea aveau un aspect metalic mat. Existau fragmente mari. precum şi bucăţele. Materialul era adunat atât de dens, încât oile au refuzat să

traverseze zona. Lui Brazel i se părea că explodase un obiect aflat în aer.[3]

Brazel şi tânărul Proctor şi-au continuat drumul, examinând câmpia. Nu se zărea nici urmă a pasagerilor din aparatul prăbuşit. Se găseau resturi, dar nici un semn de cadavru sau cadavre.

A examinat atent unele materiale,, surprins de proprietăţile pe care le prezentau. Rămăşiţele erau atât de subţiri şi de uşoare, încât se mişcau în vânt. De asemenea, erau atât de dure încât majoritatea bucăţilor nu puteau fi îndoite. Brazel n-a reuşit să le taie cu cuţitul şi nici să le ardă cu chibriturile.

Brazel a cules unele dintre cele mai mici fragmente şi, împreună cu Proctor, s-a îndreptat spre vecinii cei mai apropiaţi, Floyd şi Loretta Proctor, care locuiau cam la cincisprezece kilometri de fermă. La casa familiei Proctor, Brazel le-a arătat vecinilor un ciob din material. Loretta Proctor a spus că „nu ştia ce materie era". Conform Lorettei, soţul ei a încercat să-l zgârie, tară însă a reuşi să lase vreun semn. Brazel a aprins un chibrit, pentru a arăta că nu numai nu ardea, ci nici măcar nu se înnegrea.

Fermierul a propus să meargă cu maşina înapoi pentru a cerceta câmpul de resturi, însă soţii Proctor au refuzat. Astăzi, Loretta Proctor spune: „Ar fi trebuit să'ne ducem, dar pe-atunci benzina şi cauciucurile erau scumpe. Aveam treburi şi am fi avut de tăcut douăzeci de mile, dus-întors.“

Brazel nu ştia ce-ar fi putut face cu materialul de pe ferma lui. Tommy Tyree, care a început să lucreze pentru Brazel cam la o lună după

eveniment, a spus că pe acesta situaţia îl irita. întrucât oile nu voiau să traverseze câmpia, Brazel trebuia să ocolească mult cu ele pentru a le adăpa. Dorea să ştie cine avea să cureţe locul, el fiind prea ocupat pentru a avea timp de aşa ceva.[4]

în timpul weekend-ului de 4 Iulie, Brazel a discutat cu prietenii şi familia. Norris Proctor îşi amintea că cineva îi propusese să încerce să revendice recompensa oferită în schimbul dovezii că farfuriile zburătoare erau reale. Alţii i-au spus să anunţe şeriful sau guvernul, fiindcă probabil era vorba de un proiect experimental militar. Brazel i-a abordat din nou pe soţii Proctor, cerându-le să-l însoţească la câmpul de resturi, cu maşina. Iar aceştia au răspuns din nou că nu aveau timp. Era prea departe. Au sugerat că putea fi o navă experimentală şi armata va fi dorind să ştie ce se întâmplase cu ea. Brazel ezita, numai fiindcă nici el şi nici vecinii nu aveau telefoane, iar drumul până la Roswell dura trei-patru ore.[5]

Duminică, 6 iulie, Brazel a decis că sosise timpul să efectueze călătoria până la Roswell, pentru a-l căuta pe şerif. I-a spus şerifului George A. Wilcox ce văzuse, arătându-i şi o bucăţică din resturi. Wilcox a propus să telefoneze la baza aeriană locală.[6]

In acest timp, Frank Joyce, crainic şi reporter al postului de radio K.G.F.L. din Roswell, a dat telefon, întrebându-l pe şerif dacă „se întâmpla ceva[fc]\ Wilcox I-a dat pe Brazel la telefon, iar Joyce astfel l-a intervievat. Astăzi, Joyce nu mai doreşte să dezvăluie ce auzise, spunând doar că era cu totul altceva decât ceea ce avea să-i

spună Brazel peste trei zile.

Armata a răspuns rapid la apelul telefonic al şerifului. Maiorul Jesse A. Marcel se atla la popota ofiţerilor, mâncând de prânz, când i s-a spus că în biroul şerifului apăruse cineva care aducea bucăţi dintr-o farfurie zburătoare. Marcel, împreună cu colonelul AVilliam Blanchard şi un agent de contrainformaţii în civil, s-au prezentat la biroul şerifului, fiecare cu maşina proprie.[7]

Marcel a ajuns în câteva minute, urmat de omul de la C.I.C. şi, apoi, Blanchard. Wilcox a spus ulterior că militarii păruseră să fi aşteptat telefonul, atât de repede sosiseră/

Cu toţii, militarii şi ajutoarele şerifului, au examinat bucăţile pe care le adusese Brazei. Nimeni nu a putut identifica materialul, iar Blanchard, aflat încă la bază, i-a ordonat lui Marcel să-l însoţească pe fermier înapoi la Corona. Agentul C.I.C. a spus că venea şi el.

Brazel i-a condus la fermă, circulând pe drumuri dosnice, inclusiv Pine Lodge Road. întrucât când au ajuns la casa fermei aproape se întunecase, n-au avut încotro decât să înnopteze acolo. Au luat o cină rece, cu fasole Conservată şi pesmeţi şi au petrecut noaptea aşteptând să răsară soarele.

In zorii zilei următoare, 7 iulie 1947, Brazel i-a dus la locul catastrofei. Marcel a spus că resturile erau împrăştiate pe o zonă de o mie două sute de metri lungime şi şaizeci, o sută de metri lăţime. A mai afirmat şi că existau bucăţi de material subţiri ca hârtia, însă care nu puteau fi îndoite sau zgâriate. Exista un material asemănător cu staniolul, bare cu profil I şi hârtie

pergamentoasă.

Marcel a examinat atent rămăşiţele. Conform declaraţiilor lui, a ridicat o bucată cam de treizeci pe şaizeci de centimetri. Era uşoară ca pana. dar atât de rezistentă, încât nu se putea îndoi sau flexa. Avea culoarea cenuşie-ma- tă.

Marcel a mai luat şi una dintre grinzile în I mici, lungă de şaizeci de centimetri. Interiorul I-ului era acoperit cu simboluri, majoritatea având forme geometrice. Bara era uşoară, se flexa puţin, dar avea o mare rezistenţă.

Brazel i-a privit pe Marcel şi agentul C.I.C. cercetând materialele, apoi a plecat. După afirmaţiile lui, cei doi au stat toată ziua să adune resturi. Le-au încărcat în compartimentul dinapoi al Buick-ului '42 decapotabil al lui Marcel şi în jeep-ul agentului C.I.C.

începând să se întunece, au renunţat la ideea de a le aduna pe toate. Erau pur şi simplu prea multe. L-au găsit pe Brazel şi i-au spus că se întorceau la Roswell, dar a doua zi avea probabil să se întoarcă cineva pentru a strânge celelalte materiale rămase.

A doua zi dimineaţă, agentul C.I.C., însoţit de un alt agent, Lewis S. Rickett şi câţiva membri ai Poliţiei Militare, au împrejmuit zona. Cei doi agenţi C.I.C. au plecat în căutarea lui Brazel, în timp ce comandantul Poliţiei Militare, maiorul Edwin D. Easley, a început să-şi posteze oamenii în jurul locului prăbuşirii.[9]

Când l-au găsit pe Brazel, l-au dus la Roswell, reţinându-1 în bază. Fiul său, Bill Brazel, a spus: „...I s-a cerut să rămână acolo şi a acceptat. Dacă bătrânul ar fi spus «Pe toţi dracii, nu, nu mă duc», zău că nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. El

în&ă a răspuns doar «Mhm». I-au cerut pur şi simplu să meargă şi să rămână acolo o zi, două şi a stat.“ Când a fost întrebat cât timp putuse fi reţinut Mac Brazel, Bill Brazel a răspuns: „Pe vremea aceea, eu locuiam la Albuquerque. Am luat ziarul, m-am uitat Ia el şi am văzut fotografia tatei, l-am spus lui Shirley (Brazel): «Acuma ce naiba a mai tăcut?» Am citit articolul, unde scria că nu era arestat, ci doar îi ceruseră să rămână câteva zile la Roswell şi i-am spus lui Shirley: «Tata are nevoie de ajutor.» Aşa că m-am dus Ia fermă. Cred că au trecut două, trei zile, până să apară şi el. L-am întrebat în ce se băgase, iar el a răspuns: «A, am găsit ceva pe-acolo.»[fck]

La data de 9 iulie 1947, Brazel a fost escortat de ofiţerii militari în oraşul Roswell, pentru a se adresa reporterilor, la redacţia ziarului *Roswell Dnily Record* Doi reporteri din Albuquerque aduseseră un transmiţător electronic de fotografii, pentru a putea transmite imaginile prin firele telefonice.[10]

Brazel le-a spus reporterilor că de fapt găsise resturile în ziua de 14 iunie, în timp ce se atla la fermă împreună cu fiica sa, Bessie, fiul, Vernon şi soţia. In cadrul acestui interviu, urmărit şi ascultat de către ofiţeri, Brazel a susţinut că obiectul era confecţionat din cauciuc gri-fumuriu şi împrăştiat pe o zonă cu diametrul de vreo două sute de metri. Deşi nu se vedea nici un cuvânt, pe o parte din el se aflau câteva litere, precum şi o bucăţică de scotch şi o bandă imprimată cu flori. Nu avea legate de el corzi sau sârme, dar câteva ochiuri ale hârtiei indicau că era posibil să se fi folosit un accesoriu.

Noua variantă s-a sfârşit cu afirmaţia lui Brazel cum că mai găsise şi cu alte două ocazii dispozitive de observaţie meteorologică, dar acest obiect nu semăna cu ele. „Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon meteorologic de observaţie," a încheiat el.[n]

In continuare, ofiţerii din escortă l-au scos pe Brazel din redacţia ziarului. In timp ce se îndreptau spre maşină, pe Brazel l-au văzut doi vecini de-ai săi, Floyd Proctor şi Lyman Strickland. Spre surprinderea amândurora, Brazel nu le-a adresat nici o vorbă. Proctor a spus ulterior că militarii îl ţineau pe Brazel din scurt.

Nu au fost singurii care l-au văzut pe Brazel sub escortă. Leonard Porter, care locuia la ferma de la sud de cea a lui Brazel şi Bill Jenkins, un alt vecin, au afirmat că-1 văzuseră pe Brazel în centrul oraşului Roswell. Conform declaraţiilor lui Porter, Brazel era înconjurat de militari şi ţinea ochii în pământ, prefâcându-se că nu vedea pe nimeni.

Brazel s-a urcat în maşină şi a fost dus la postul de radio K.G.F.L., unde a intrat singur. In conformitate cu Frank Joyce, Brazel s-a rezemat de perete şi a prezentat varianta pe care i-o impusese Armata. Obiectul prăbuşit era un balon.

Joyce a spus că ştia că povestea nu era adevărată. A ascultat-o, apoi a atras atenţia că nu era aceeaşi pe care Brazel o spusese cu câteva zile în urmă, înainte ca „Armata să fi ajuns la el". Concret, Brazel nu pomenise nimic despre prezenţa familiei sau despre faptul că zona resturilor avea un diametru de numai două

sute de metri.

Joyce a spus că Brazel repeta încontinuu noua poveste, dar la un moment dat a spus: „O să-mi fie cam greu.“ Şi-a dat seama că Brazel era agitat.

Pe tot parcursul discuţiei, Joyce a rămas la pupitrul de control al postului de radio. în final, Brazel s-a răsucit şi a ieşit din clădire. Ofiţerii militari îl aşteptau afară. O dată stabilită clar noua variantă, Brazel a fost dus înapoi la unitate.[12]

Marian Strickland, o vecină a lui Brazel, a spus mai târziu că Mac Brazel fusese tinut în închisoare. Nu-I lăsaseră să părăsească baza. îşi amintea cum, pe la sfârşitul lui iulie sau începutul lui august, stătea aşezat în bucătăria ei, vorbind despre arestarea de către militari. îl ţinuseră la Roswell şi refuzaseră să-l lase măcar să-i dea telefon soţiei, pentru a o anunţa unde era.

Brazel a rămas în custodie la Roswell timp de aproximativ opt zile. Iniţial, Bill Brazel a spus că tatăl său stătuse la Roswell două zile, cel mult trei, dar când se pun cap la cap toate evenimentele, intervalul de numai două-trei zile nu acoperă adecvat perioada.

Conform afirmaţiilor lui Bill Brazel, acesta a aflat în ziua de 10 iulie că tatăl său se găsea la Roswell. Atunci i-a văzut pentru prima oară numele menţionat în ziarele din Albuquerque. Bill Brazel nu a ajuns la fermă decât peste două sau trei zile, în weekend-ul de 12-13 iulie. Tatăl său nu s-a întors acasă timp de încă două, trei zile după aceea. Ceea ce înseamnă că Mac Brazel a revenit la un moment dat din perioada 14-16

iulie. Fiind preluat în custodie pe data de 8 iulie, a fost aşadar reţinut timp de şase-opt zile.

La întoarcere, Brazei nu a vorbit mult despre ceea ce i se întâmplase în Roswell. Unii dintre vecini au relatat că acum vorbea despre găsirea unui balon meteorologic. Tommy Tyree a declarat că Brazei îi spusese că era unul dintre baloanele-bombă japoneze lansate în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

în particular însă familiei şi prietenilor apropiaţi, Brazel le-a spus o poveste puţin diferită. Bill Brazel a povestit: „Tatăl meu a găsit obiectul acela şi mi-a spus câte ceva despre el. Nu prea mult, fiindcă Aviaţia îi ceruse să jure că nu i-1 va descrie nimănui în amănunt. Iar tatăl meu era genul de om care ajunge în mormânt tară să spună *niciodată* cuiva."

Tot ce a acceptat să spună Mac Brazel a fost că, indiferent ce era, nu fusese nici un gen de-balon, l-a spus lui Bill Brazel că era mai bine pentru el să nu ştie nimic despre obiect.

Vecinii au observat o schimbare în stilul de viaţă al lui Mac Brazel, după întoarcerea de la Roswell. Dintr-o dată, Brazel a părut să aibă mai mulţi bani. Loretta Proctor a declarat că „Mac nu avea niciodată două monede de cinci centi în acelaşi buzunar". Dar când s-a întors, conducea o camionetă nouă. Norris Proctor spunea că Marcel a mai avut bani şi pentru a-şi cumpăra o casă nouă în Tularosa, New Mexico şi un congelator de carne în Las Cruces.

Tommy Tyree a afirmat că Mac Brazel era un om frugal, el şi soţia sa economisind

aproape toţi banii câştigaţi din munca la fermă. Totuşi, Paul Brazel, un altul dintre fiii lui Mac, s-a supărat când vecinii au început să pretindă că Mac fusese plătit de guvern. Paul Brazel a replicat că guvernul nu-i dăduse nimic tatălui său.

Nici unul dintre martorii aflaţi încă în viaţă nu ştie exact ce i s-a întâmplat lui Mac Brazel în timp ce se găsea la Roswell. Marian Strickland susţine că Mac fusese ţinut în închisoare şi i se puseseră la nesfârşit aceleaşi întrebări.

Când s-a insistat asupra acestui subiect, Strickland a dat clar de înţeles că Brazel nu fusese în închisoare la Roswell, dar nici nu i se permisese să părăsească unitatea. Alţii convin că Mac Brazel a fost reţinut de militari timp de circa o săptămână.

Când Mac Brazel s-a înapoiat la fermă, toate urmele prăbuşirii dispăruseră. Resturile fuseseră adunate de către militari în camioane şi duse de-acolo.

Peste câteva luni, în timp ce umbla călare pe păşune, Brazel a zărit o bucăţică dintre resturi într-o dolină. I-a arătat-o ajutorului său, dar nici unul dintre ei nu a descălecat pentru a o ridica. In perioada aceea, părea să aducă necazuri mai multe decât merita. Insă, chiar dacă o lua, Brazel n-ar fi putut s-o păstreze. Militarii continuau să-l urmărească

.Peste ani, George A. Wilcox, şerif al Comitatului Chaves în luna iulie 1947, avea să se plângă despre modul cum se ocupase armata de recuperarea „farfuriei zburătoa- re“. Era furios pe sine însuşi pentru a-i fi chemat pe militari, căci aceştia îşi revendicaseră jurisdicţia, pe el

excluzându-l complet. Dacă ar fi trebuit s-o facă din nou, afirma el, ar fi anunţat mai întâi presa, lăsându-i pe reporteri să ajungă la locul prăbuşirii înainte de a sufla un cuvinţel Armatei[1].

Brazel a sosit la închisoare, conform martorilor, în după- amiaza zilei de duminică, 6 iulie 1947. Ajutorul de şerif,
B. A. Clark a consemnat primul raportul, după care i l-a predat şerifului Wilcox. întrucât Brazel era un cowboy de modă veche, îmbrăcat în haine uzate şi cizme scâlciate, Wilcox nu i-a dat prea mare atenţie când a intrat. Dar Brazel a prezentat nu numai povestea unei farfurii zburătoare, ci şi probe materiale. Materiale pe care nici Wilcox şi nici Clark nu le puteau identifica.

Câtă vreme ferma lui Brazel se afla în Comitatul Lincoln, Roswell este în Comitatul Chaves. Oraşul Roswell însă era nucleul acelei regiuni din New Mexico. Fermierii şi restul populaţiei nu ţin seama de limitele firave ale comitatelor. Roswell era locul unde se efectuau treburile serioase şi era firesc ca Brazel să se prezinte acolo, nu la Carrizozo.[2]
Wilcox a considerat că cel mai potrivit lucru de fScut era să telefoneze la baza militară. Conform fiicei sale, Phyllis McGuire, ofiţerii au sosit la oficiul şerifului aproape imediat după ce Wilcox a închis telefonul. Nimeni nu întrebase dacă Brazel era cumva nebun sau dacă şeriful era convins d ecaracterul neobişnuit al materialului. Militarii au sosit de îndată ce au fost anunţaţi.

McGuire nu-şi mai aminteşte cine a venit. I s-a cerut să plece, în timp ce bărbaţii discutau despre ceea ce găsise Brazel. Se aflau într-o încăpere mică, lâgă biroul principal, împreună

cu Brazel şi o cutie cu resturi pe care o adusese cu el. îşi aminteşte însă că tatăl ei a trimis două ajutoare de-ale sale la fermă.[3]

Cele două ajutoare au plecat spre regiunea Corona. Cată vreme ofiţerii militari puteau să nu fi fost familiarizaţi cu fermele din apropiere de Roswell, ajutoarele şerifului le cunoşteau. Brazel descrisese amplasamentul câmpului cu resturi şi erau convinşi că-I puteau găsi.

S-au întors însă spunând că nu văzuseră nici o rămăşiţă. Dăduseră peste o zonă cu pământ înnegrit. Arăta ca şi cum ar fi aterizat ceva mare, de formă circulară. Solul era ars şi de o duritate care-i mirase pe amândoi.

Jay Tulk, soţul uneia dintre fiicele lui Wilcox, a ajuns Ia închisoare după sosirea militarilor. L-a întrebat pe şerif ce se întâmpla. Văzuse maşina armatei parcată afară. Tulk şi Wilcox au intrat în camera cea mică şi au discutat acolo.

Militarii şi Brazel au părăsit oficiul pe la asfinţitul soarelui, înainte de revenirea ajutoarelor. Wilcox a telefonat la unitate, însă acolo nu se primise nici o informaţie nouă. După plecarea lui Brazel şi a ofiţerilor, întrucât ajutoarele nu găsiseră decât arsura circulară de pe pământul fermei, atmosfera s-a calmat.

Luni, 7 iulie, n-au mai auzit nimic nou despre resturi sau despre ce anume găsiseră militarii la faţa locului. Insă marţi, .8 iulie, situaţia s-a schimbat radical.

Wilcox, întrebându-se ce se întâmplase, a expediat alte două ajutoare la fermă. McGuire şi sora ei, Elizabeth Tulk, credeau că şeriful se deplasase acolo personal. Acum nu mai contează dacă au fost două ajutoare sau şeriful şi un

ajutor, fiindcă oricum nu s-au putut apropia. Armata blocase accesul pe toate drumurile, oprind şi întorcând din cale pe toată lumea, inclusiv pe ajutoarele şerifului. întrucât erau din Comitatul Chaves, nu deţineau nici un statut legal în Comitatul Lincoln, fără a mai pomeni de faptul că Armata era o instituţie federală.

Atunci, Wilcox a încercat să afle mai multe răspunsuri de la militarii din unitate dar, din nou, nimeni nu a avut prea multe de spus. Apoi, pe la amiază, Walter Haut a emis un comunicat de presă. Din acel moment, şeriful şi ajutoarele sale s-au ocupat de primirea telefoanelor din toată lumea. McGuire a spus că tatăl ei stătuse treaz toată noaptea, vorbind Ia telefon cu Germania, Anglia, Franţa şi Italia precum şi cu toate statele uniunii.

Nu peste mult, în 9 sau 10 iulie, Wilcox a fost vizitat de militari. Aceştia doreau să recupereze cutia cu resturi care fusese lăsată în camera mică. Şeriful se asigurase că era păzită. Acum, ofiţerii o doreau şi mai doreau şi să-i ordone şerifului să spună cât mai puţin posibil despre evenimente şi să transfere la unitate toate apelurile telefonice.[4]

Cu toate că Wilcox era ofiţer într-o agenţie civilă de aplicare a legii, avea totuşi relaţii de lucru cu baza. Când vreunul dintre oamenii de-acolo avea necazuri în Rosvvell, şeriful îl anunţa pe comandantul poliţiei militare. Datorită acestui lucru şi întrucât se părea că prăbuşirea era o chestiune militară, Wilcox s-a simţit obligat să păstreze discreţia asupra faptelor.

Phyllis McGuire dorea să ştie mai mult despre cele întâmplate. îşi pisălogea tatăl, punând

întrebări despre ceea ce găsise Brazel, ce făcuseră acolo militarii şi despre farfuria zburătoare propriu-zisă. In sfârşit, mama ei, Inez Wilcox, ştiind că ofiţerii îi spuseseră şerifului să tacă, i-a cerut Iui Phyllis să termine cu întrebările.

Wilcox nu a aflat niciodată ce anume descoperise Brazel. Singurul contact pe care l-a avut cu armata după ce dăduse telefon a constat într-un avertisment de a nu comenta descoperirea. N-au vrut să-i răspundă la nici o întrebare. Wilcox nu avea nici o nevoie să ştie, iar militarii nu intenţionau să-i împărtăşească informaţiile. Rolul său a fost minor, dar important. Fără telefonul dat de el, este posibil ca informaţiile să se fi răspândit mai rapid şi mai departe, Armata nemaifiind capabilă să le stopeze. Prin acel unic telefon, Wilcox a ajutat la crearea unui mister care mai rezistă şi astăzi

.Dat fiind că au sosit la asfinţit, în seara zilei de 6 iulie 1947, Marcel şi agentul C.I.C. nu au mai avut posibilitatea să vadă locul prăbuşirii. Zona unde s-a întâmplat este şi astăzi pustie. Nu există felinare şi, de fapt, puţinele drumuri existente nu sunt mai mult decât porţiuni răzuite de auto- gredere. Gardurile şi porţile îngreunează accesul dintr-un loc în altul. Până la locul catastrofei se ajunge peste terenuri desfundate.[1]

în 1978, Len Stringfield l-a intervievat pe Jesse A. Marcel despre rolul jucat de el în operaţiunea de recuperare. Marcel a spus că în prima zi ajunseseră prea târziu ca să mai poată face ceva. Brazel le-a arătat cea mai mare bucată pe care o găsise, un fragment cu diametrul cam de trei metri, pe care îl târâse de pe câmp. Acesta i-a ajutat să-şi formeze o idee

aproximativă privind mărimea navei prăbuşite Le-a mai indicat, de asemenea şi incredibila natură a obiectului. Noaptea însă într-o casă fară curent electric, nu puteau face altceva cu materialul decât să-i verifice nivelul de radiaţii. Marcel l-a găsit nul.

în zori, Brazel i-a dus pe câmpul cu resturi. Conform vecinilor, inclusiv Norris Proctor, Brazel obişnuia să se scoale cu noaptea în cap, fiind în mod normal treaz cu o oră, două înainte de răsăritul soarelui. în general, stătea şi-şi bea cafeaua până se lumina destul ca să se apuce de treabă. Dimineaţa de 7 iulie 1947 nu a fost cu nimic diferită.

Fără a lua micul dejun, s-au îndreptat spre locul prăbuşirii. De la casa unde înnoptaseră, distanţa nu era mare. Totuşi, nu existau drumuri, iar terenul era accidentat

.A trebuit să pornească spre est, apoi spre sud şi în sfârşit din nou către vest.

Câmpul cu resturi era orientat pe direcţia nord-vest spre sud-est.[2] Marcel a spus că avea cam o mie două sute de metri lungime şi şaizeci, o sută de metri lăţime, în capăt cu un şanţ lung de circa o sută şaptezeci de metri şi lat de trei.[3] Solul era presărat cu rămăşiţe, aşternute pe deasupra. Vântul le deplasa pe unele, datorită greutăţii reduse a materialului.[4]

Marcel a verificat mai întâi nivelul de radiaţii din zonă dar, din nou, nu a găsit nimic care să sugereze radioactivitate.[5] Apoi, el şi agentul de contrainfoi maţii au pornit încet peste câmp, examinând resturile. Peste tot erau împrăştiate bucăţi dintr-un material ca folia metalică, lucind mat. Marcel a cules o mică bară în I, uşoară. S-a găsit şi un material sârmos care, conform

declaraţiilor lui Bill Brazel, semăna cu guta monofilară de pescuit. Marcel a menţionat şi despre nişte materiale cu aspect pergamentos, împrăştiate pe teren. Nici Marcel şi nici omul de la C.I.C. n-au găsit bucăţi mai lungi de cincisprezece, douăzeci de centimetri. Pe câmp nu se afla nimic care să justifice prezenţa şanţului.

„Fragmentele metalice, i-a spus Marcel lui Stringfield, variau ca mărime până la lungimea de cincisprezece centimetri, dar erau subţiri ca staniolul. Natura neobişnuită a fragmentelor se datora marii lor rezistenţe. Nu puteau fi îndoite sau rupte, indiferent ce presiuni manuale aplicam." De fapt, numai câteva bucăţi erau mai mari, iar pe cea mai mare dintre toate o luase Brazel, târând-o de pe preerie în ziua de 3 iulie.[6]

Nu se găsea nimic recognoscibil pentru Marcel sau agentul de contrainformaţii. Toate fragmentele aveau proprietăţi neobişnuite. Marcel, ca ofiţer de informaţii, era familiarizat aproape cu toate aeronavele şi rachetele străine, fiind repartizat în unitatea 509, singurul grup de bombardiere atomice din lume, în acea perioadă. Deşi beneficia de acces la informaţii pe care majoritatea ofiţerilor informativi nu le deţineau, totuşi nu avea nici un indiciu privind identitatea materialului.

împreună, Marcel şi agentul de contrainformaţii au parcurs întreg perimetrul, căutând indicii. A durat aproape toată dimineaţa, datorită proporţiilor terenului. La un moment dat, au ajuns la o dolină care avea o mică intrare, ca o grotă şi a trebuit să coboare pentru a o examina, căutând alte urme ale epavei.

După ce au terminat cercetarea, au început să adune materialele, pe o parte dintre ele încărcându-le în Buick-ul '42 al lui Marcel şi în jeep-ul cu care venise omul de la
C. I.C. Au început să strângă materialul dinspre marginile terenului, deplasându-se spre centru.

Deşi majoritatea resturilor erau argintii, acestea nu reflectau lumina. Aveau o suprafaţă mată, ceea ce Ie facea greu de văzut. Puteau păşi cu uşurinţă peste fragmentele cele mai mici, fXră să le observe.[7] Iarba deasă, mănunchiuri- le de yucca, protuberanţele pietroase şi dolinele ajutau la camuflarea rămăşiţelor.

O dată cu apropierea înserării, au plecat, revenind la Roswell. Marcel s-a oprit acasă, cu toate că era trecut de miezul nopţii. Ulterior, avea să spună că fusese atât de impresionat de ceea ce văzuse, încât dorise să arate unele dintre resturi soţiei şi fiului său în vârstă de unsprezece ani, chiar dacă pentru asta trebuia să-i trezească din somn.[8]

A adus în casă câteva resturi şi le-a întins pe duşumeaua bucătăriei. Acolo, le-au examinat soţia şi fiul său, Jesse jr.

Marcel a adus mostre din toate genurile de material: tije în I, folie, o parte din materialul aparent lemnos şi câteva şuviţe de material asemănător fibrelor optice. în toată grămada nu exista nici un lucru pe care vreunul dintre cei trei să-l poată recunoaşte. Marcel i-a spus fiului său că nu ştia ce erau.

Jesse jr. a observat înscrisuri pe una dintre bare. Păreau nişte simboluri geometrice vineţii, pătrate, cercuri şi triunghiuri, reliefate pe

suprafaţa dinăuntru a tijei.

Când familia a terminat de examinat resturile, Marcel, cu ajutorul băiatului, le-a încărcat din nou în Buick şi le-a dus la bază. Marcel a trecut mai întâi pe la Laboratorul de Informaţii şi, după ivirea zorilor, s-a prezentat la cabinetul lui Blanchard, unde materialele au fost depozitate temporar.

Au mai văzut si alţii rămăşiţele. Bill Brazei nu a vizitat câmpul unde fuseseră găsite decât la câteva zile după ce militarii terminaseră să-l cureţe. La fel ca Marcel, a vorbit despre un şanţ orientat dinspre nord-vest către sud-est.[9]

Bill Brazel a spus că tatăl său jurase în faţa militarilor să păstreze secretul, dar uneori îi vorbea despre acesta fiului său. „Singurul lucru, de fapt, pe care l-a spus, (a fost): «Ei bine, era o grămadă de chestii. Era nişte folie metalică şi nişte lemn şi pe unele lemne erau figuri japoneze sau chinezeşti.» E evident că pe o parte din lemnele acelea existau nişte inscripţii. Am găsit şi eu o bucăţică, dar nu scria nimic pe ea," a încheiat Bill Brazel.

In lunile ce au urmat evenimentului, când călărea pe pajiştea de lângă locul prăbuşirii, Bill Brazel găsea bucăţi mici, care militarilor le scăpaseră din vedere. A spus: „...a, nu mai mult de o duzină, aş zice că opt. Doar bucăţele diferite. Era vorba doar de trei articole. Ceva de ordinul lemnului de balsa şi ceva de ordinul firului monofilar de calibru greu pentru pescuit şi o bucăţică de... nu era chiar folie de aluminiu şi nici folie de plumb, dar ftcea parte din acea categorie. O bucată mare cam cât degetele mele, cu marginile zdrenţuite/[1]

A mai menţionat despre ceva suspect de asemănător cu fibrele optice. „De fapt, asta a fost înainte ca firul monofilar de pescuit să devină un articol popular, iar acela e cel mai apropiat lucru cu care-1 pot compara. Şi a mai fost şi plasticul acela... aprindeau o lumină într-un capăt şi se transfera prin el, ieşind pe la celălalt capăt."

A mai menţionat şi „lemnul", deşi el preciza că nu era cu adevărat lemn. Avea o culoare neutră, bej. A descris una dintre bucăţile pe care le găsise ca având circa doisprezece centimetri lungime, uşoară ca balsa, dar atât de tare, încât n- o putea rupe, ci doar îndoi foarte puţin. Folosindu-şi cuţitul de vânătoare n-a reuşit s-o taie, nici măcar s-o zgârie. Era mult mai dură decât orice lemn văzuse vreodată.

Şi şi-a amintit de folia plumburie. „Singurul motiv pentru care am remarcat folia a fost acela că am luat-o şi am băgat-o în buzunarul *chaps-Wox**. Am ţinut-o acolo o zi, doua, trei, iar când am scos-o şi am băgat-o în cutie, am observat întâmplător că începuse să se desfăşoare şi să se întindă. Apoi, in-am apucat să mă joc cu ea. O împătuream sau o încreţeam, după care o puneam jos şi mă uitam la ea. Era foarte ciudată.

Bucata pe care am găsit-o eu avea marginile zimţate. N-o puteam rupe. Ce naiba, folia de staniol sau de tablă e uşoară, dar n-o puteam rupe. N-am luat cleşti, nimic. Mi-am folosit doar degetele. N-am încercat s-o tai cu cuţitul. Nici măcar n-am reuşit să râcâi nimic de pe ea."

O întrebare cheie, desigur, este aceea că, dacă BilI Brazel n-a văzut câmpul cu resturi înainte ca Armata să-l fi degajat, cum poate fi

atât de convins că obiectele găsite de el proveneau de la prăbuşire?

„S-a uitat el (Mac Brazel) la ea şi a zis: «Mda, arată ca unele din drăciile pe care le-am găsit eu.»"[10]

Bill Brazel nu a fost singura persoană care a văzut bucăţi din resturi după ce militarii terminaseră curăţenia. Tommy Tyree şi-a amintit că văzuse o bucăţică, într-o dolină. Mac Brazel i-a spus că era material de la catastrofa. Tyree a

- **(Prese.)** ***chapamjos*****, pantaloni de cowboy - (n.tr.).**

afirmat că, la un moment dat, poate avea să se ducă să vadă dacă metalul mai era în adâncitură.

Atât Floyd, cât şi Loretta Proctor au văzut o mică bucată pe care Mac Brazel o adusese la ferma lor când s-a întors împreună cu tânărul Proctor. Mac Brazel le-a arătat soţilor Proctor straniul material şi amândoi au spus că niciodată nu mai văzuseră aşa ceva.

Astăzi, Loretta Proctor susţine că îi amintea de plastic, deşi în 1947 nu existau multe obiecte confecţionate din plastic. Plasticul însă, mai ales în bucăţi mici, arde când e ţinut un chibrit în apropierea lui. Materialul pe care-1 văzuseră soţii Proctor nu a reacţionat la flacără.

După ce Marcel şi agentul de contrainformaţii au dus metalul la *RosweU Amiy Air Field* au avut loc unele teste preliminare. Cu ajutorul unui baros de opt kilograme, au încercat să îndoaie una dintre cele mai mari bucăţi metalice. N-au putut nici măcar să-i zgârie suprafaţa.[11]

Au încercat s-o ardă cu lampa de sudură, dar metalul părea să disipeze căldura. Nu rămânea

nici o urmă că flacăra îl atinsese.

Testele lor au părut să dovedească un lucru: materialul nu era atât de firav pe cât părea. Deşi putea semăna cu folia de aluminiu şi lemnul de balsa, nu era nici una, nici alta.

Marcel i-a arătat apoi materialul lui Blanchard, ducând mai multe bucăţi în biroul acestuia. Au participat la întâlnire, pe lângă Marcel şi alţi membri ai personalului din imediata apropiere, ca ofiţerul de operaţiuni, ofiţerul executiv şi comandantul adjunct. Au discutat cu exactitate ce aveau de ftcUt şi cu toţii erau siguri că găsiseră ceva extraordinar.

Blanchard i-a telefonat generalului de brigadă Roger Ramey, comandantul *Eighth Air Force* şi l-a informat despre cele petrecute. Ramey a ordonat ca unele dintre resturi să fie aduse la cartierul lui general, pentru inspecţie.

Intervievat după mai mult de treizeci de ani de la eveniment, Marcel a spus, tară rezerve, că materialul nu era „nimic de pe acest Pământ“. A afirmat că, prin instructajul şi poziţia sa ca ofiţer informativ de aviaţie, era familiarizat cu toate tipurile de aeronave, rachete, baloane şi chiar experimentele top secret care se efectuau în New Mexico. Ţinând seama de toate aceste lucruri, totuşi nu stia ce anume văzuse în ziua aceea, la nord de Roswell. S-a dus în mormânt cu convingerea că ţinuse în mână bucăţi dintr-o navă spaţială de pe altă planetă. Probele, aşa cum au fost colectate, susţin acest punct de vedere

.8 iulie 1947: Informarea de dimineaţă

Marcel a sosit la bază după ora trei dimineaţa. S-a îndreptat spre biroul său, aflat

într-o clădire mică, de lemn. Pe acelaşi culoar, vizavi de birou, se afla biroul de contrainformaţii unde aştepta agentul care îl însoţise pe teren. Au discutat ce aveau de ftcut.

Blanchard era un om matinal, iar ceea ce ştiau Marcel şi omul de la C.I.C. nu conţinea nimic critic.[1] Nimic care să nu poată aştepta încă vreo două ore, până se trezea Blanchard. Zona prăbuşirii era izolată şi, până în acel moment, foarte puţini oameni ştiau unde se afla sau ce se întâmplase. Dacă încă nu fusese deconspirată, nu existau riscuri ca acest lucru să se întâmple după o aşteptare de încă două ore.

In timp ce stăteau acolo, bând cafea, amândoi ştiau că dăduseră peste ceva extraordinar. Nici unul dintre ei nu putuse recunoaşte vreunul din materialele împrăştiate prin pustiu. Proprietăţile acestora, folia care putea fi strânsă ghem pentru ca pe urmă să se desfăşoare la loc fără nici o cută, fâşiile metalice subţiri ca hârtia dar imposibil de îndoit sau rupt, sugerau că nu erau de provenienţă pământeană.

Dacă obiectul, indiferent ce era, avusese origine terestră, făcând însă parte dintr-un proiect secret, atunci putea să fi fost ceva despre care nu aveau cunoştinţă nici Marcel, nici agentul C.I.C.. Discutaseră că ar fi fost folie de aluminiu de la un ansamblu de paraşute al unei rachete V-2, de exemplu, întrucât nici unul dintre ei şi nici altcineva din unitate nu trebuise să ştie despre testele V-2 de la White Sands, era posibil să nu ştie ce era.

Marcel, cu autorizaţia sa top secret şi agentul C.I.C., care era firesc să ştie tot ce considera el necesar pentru a-şi face datoria, puteau să fi

aflat despre testele V-2. Amândoi ar fi ştiut cui să telefoneze, la diversele baze şi instalaţii din jurul oraşului Roswell. Ar fi putut primi un răspuns. Dacă era ceva dintr-o asemenea unitate, fie li s-ar fi spus să-şi vadă de treabă, neavând nici un motiv de îngrijorare, fie ar fi primit o informare confidenţială asupra problemei. Marcel, de exemplu, ştiuse totul despre bombardamentele atomice asupra Japoniei, încă dinainte ca acestea să fi avut loc. Peste câţiva ani, când preşedintele Truman a citit un discurs despre dezvoltarea armelor nucleare sovietice, Marcel a fost cel care i-a oferit textul.

Dar aceste lucruri nu aveau nici o legătură cu reala chestiune. Chiar dacă Marcel şi omul de la C.I.C. nu ştiuseră despre testele V-2 sau despre oricare dintre celelalte proiecte secrete, ar fi recunoscut materialele ca fiind de provenienţă terestră. Folia de aluminiu folosită la paraşutele conului unei rachete V-2 tot folie de aluminiu rămâne. Cablajele de cupru şi tuburile cu vid folosite în radiofonie şi electronica aeronautică rămân sârme de cupru şi tuburi vidate. Ceea ce găsiseră ei în deşert nu semăna cu asemenea lucruri decât în sensul cel mai vag al cuvântului.

Astfel, ştiind că aveau ceva extraordinar, dar mai ştiind şi că intervalul de timp dintre orele trei şi şase dimineaţa n-avea să compromită locul prăbuşirii, l-au aşteptat pe Blanchard să se trezească.

Blanchard locuia în unitate.[2] Folosea casa cea mare aflată chiar lângă poartă. De îndată ce au considerat că se trezise, s-au dus acolo şi, aşezându-se în bucătărie, i-au spus lui Blanchard

ce găsiseră. Marcel adusese două dintre cele mai mici bucăţi ale epavei, inclusiv una dintre barele în I cu însemne.

Apoi au plănuit strategia. Ştiau cât de pustie era zona, dar prin apropiere locuiau totuşi oameni. Marcel şi omul de la C.I.C. recoltaseră cât de mult material posibil, însă nu reuşiseră nici pe departe să cureţe tot terenul. Resturile continuau să zacă împrăştiate în văzul oricui.[3]

Prima măsură luată de Blanchard a fost aceea de a-i telefona comandantului Poliţiei Militare. Deşi era aproape imposibil să fie îndrumat cineva până la câmpul cu resturi, oamenilor li se putea indica zona în general. Blanchard i-a ordonat comandantului Poliţiei Militare să blocheze toate drumurile care duceau la locul accidentului.[4] Acest lucru avea să-i împiedice pe curioşi să se apropie.

I-a mai telefonat aghiotantului bazei şi i-a ordonat să devanseze obişnuita întrunire a statului major de la orele 9:00, la 7:30. Accesul se limita la principalii membri, inclusiv, desigur, Marcel şi omul de la C.I.C. Trebuia să hotărască un curs de acţiune.

O dată comandantul fiind alertat. Marcel şi agentul de contrainformaţii au plecat, Marcel mergând acasă să facă un duş şi să se schimbe. Avea timp destul pentru un mic dejun rapid, pentru a reveni apoi în unitate.

La şedinţa statului major, Marcel a arătat câteva dintre materialele pe care le găsiseră. In discuţiile ulterioare, s-a menţionat că unele dintre resturi erau în biroul lui Blanchard. Acesta, împreună cu membrii statului major, au mânuit materialele.

Principala preocupare era să nu pună mâna pe rămăşiţe altcineva, din afara armatei. Blanchard a decis că modul cel mai rapid de a ţine oamenii departe de zona generală consta în a le spune că totul fusese prelevat. Acţionând pe baza ordinelor primite din Washington, D.C., Blanchard i-a ordonat lui Walter Haut, P.I.O.-ul, să emită un comunicat de presă care anunţa că recuperaseră un „disc zburător".

Ulterior, Haut a spus că pe Blanchard în îngrijora relaţia dintre bază şi oraş. Cunoştea valoarea menţinerii bunelor relaţii. Mai ştia, din ziare şi din apelurile telefonice ce soseau la bază, că publicul era preocupat de rapoartele despre discuri zburătoare. De fapt, istoricul de unitate al
Eighth Air Force, din care facea parte şi Grupul de Bombardiere 509, menţiona toate telefoanele ce fuseseră primite în legătură cu rapoartele despre farfurii zburătoare şi întrebările legate de acestea, la sfârşitul lui iunie, 1947.

Ordinele lui Blanchard către Haut au avut trei scopuri. Mai întâi, să anunţe orăşenii că militarii din bază se aflau acum în posesia unei farfurii zburătoare. Urmau să se dea răspunsuri. în al doilea rând, comunicatul de presă era formulat astfel încât să dea de înţeles că operaţiunea de recuperare se încheiase. Şi în al treilea rând, de a suprima remarcile ce înconjurau oraşul Rosvvell. Nu mai era nimic de văzut. Primul comunicat de fapt, nu a menţionat numele lui Brazel şi nici ferma Fostei unde lucra acesta sau oraşul Corona. Spunea că obiectul fusese găsit la o sută zece kilometri nord-vest de Rosvvell.

Marcel, după cum s-a hotărât, avea să ducă

mostre de material la Forth Worth, pentru a i le arăta generalului de brigadă Ramey. între timp, agentul C.I.C. urma să se întoarcă la locul catastrofei împreună cu poliţia militară, arătându-le exact unde se afla câmpul cu resturi, dacă încă nu-l găsiseră şi pentru a-l ridica pe fermier. De-acum, trebuia să i se pună întrebări suplimentare.

S-au fhcut pregătiri pentru a colecta toate resturile şi a le transporta la Rosvvell. Pe baza afirmaţiilor lui Marcel şi ale agentului C.I.C., Blanchard ştia că la faţa locului se aflau o mulţime de fragmente. Plănuia să trimită cât de mulţi oameni se puteau scuti de alte îndatoriri.

Este important de reţinut că erau conştienţi de natura neobişnuită a descoperirii şi că aproape toţi cei ce descriseseră materialele folosiseră aceleaşi cuvinte. Considerau că ceea ce găsiseră nu era de pe Pământ. Pur şi simplu existenţa unei epave stranii nu avea asupra lor un efect radical.

Blanchard a detaliat repartizarea acţiunilor pe oameni. Poliţia militară avea să fie folosită la cordon. Zona era atât de mare încât necesita aproape tot personalul. Urmau să se facă fotografii ale locului.

La un moment dat, în cursul şedinţei, cineva a menţionat posibilitatea unui echipaj al navei. Marcel a spus că obiectul era atât de distrus, încât oricine s-ar fi aflat în interior era complet pulverizat. Ştiau cu toţii despre accidentele aviatice ale căror victime fuseseră „adunate cu găleata". Neaşteptata distrugere a unei aeronave tindea să-i spulbere pe oamenii dinăuntru şi nu aveau nici un motiv să creadă că obiectul care se

dezintegrase în deşert ar fi fost mai iertător cu oricine sau orice se afla înăuntrul lui.

Vorbind despre accidentele aviatice cineva a întrebat de ce presupuneau că găsiseră întreaga epavă. Existau cazuri când părţi din avion se împrăştiau pe kilometri întregi. Era posibil ca fragmente ale navei să fi căzut şi în alte părţi.

Blanchard a fost de acord şi a decis să se efectueze şi o recunoaştere aeriană. Aveau necesarul aviatic pentru a o face, de la aparatele B-29 staţionate la bază până Ia câteva aeroplane mici, cu două motoare, folosite de personal pentru a-şi face orele de zbor şi norma pentru soldă. Puteau executa cu uşurinţă o cercetare aeriană. Marcel a subliniat că în zona prăbuşirii nu existau decât câteva plante de yucca şi aproape nici un copac. Cercetaşii puteau vedea cu uşurinţă orice obiect aflat la sol.

Fără semne de reper pe teren, dirijarea forţelor de la sol spre un al doilea loc, dacă îl găseau, putea fi dificilă, l-ar fi putut ajuta fermierul. EI era însărcinat cu ferma, lucra pe pământurile ei, acolo trăia şi probabil cunoştea fiecare pârâiaş, dolină şi şarpe cu clopoţei.

Au mai discutat şi ce anume să raporteze la eşalonul superior. Blanchard ştia că Ramey avea să dorească să vadă materialele şi să ştie exact ce măsuri se luaseră. Singura persoană care putea răspunde la întrebările despre amplasament, aspectul locului şi afirmaţiile fermierului era Marcel. Fusese de faţă din momentul când îi alertase şeriful Wilcox.

Marcel avea să se deplaseze Ia Forth Worth, iar agentul de contrainformaţii urma să rămână pe loc, pentru a conduce curăţirea detaliată a

locului.
Un alt motiv de a-l trimite pe Marcel era acela că C.I.C. avea propriul său lanţ de comandă. Raportau la Kirtland, în Albuquerque, nu la Fort Worth.[5] Cu toate că Blanchard îl depăşea în grad pe agentul C.I.C., un telefon dat la Kirtland îi putea da ordinele peste cap. In final, singura variantă a lui Blanchard a rămas aceea de a-l trimite pe Marcel

.După ce şedinţa statului major s-a încheiat şi toţi şi-au primit ordinele, oamenii au început să iasă pe rând din sala de conferinţe. Conform lui Lewis S. Rickett, unul dintre agenţii C.I.C., acesta şi comandantul de contrainformaţii au scos din parcul auto o maşină de stat-major şi s-au întors la locul prăbuşirii. I-a urmat o a doua maşină, cu câţiva membri ai poliţiei militare.[1]

înainte de a ajunge la câmpul cu resturi, au întâlnit primul cordon. Nu consta decât dintr-o maşină militară oprită pe marginea drumului, cu doi M.P/ aşezaţi înăuntru. Când se apropia câte un vehicul, unul dintre ei cobora şi îl oprea, spunându-i şoferului să nu intre în zonă. Evident, vehiculele militare nu erau întoarse din drum, dar un M.P. le-a cerut actele de identitate, pentru că nici unul dintre cei doi agenţi de contrainformaţii nu purta uniformă.

Când au ajuns la câmpul cu resturi, M.P.-ii erau deja amplasaţi în cerc împrejurul terenului. Comandantul Poliţiei Militare de la bază a văzut maşinile care se apropiau şi a venit să afle ce se întâmpla. înainte de a ajunge la ele, un alt M.P. ceruse actele de identitate, cu toate că acesta îi cunoştea pe oamenii de la contrainformaţii. Regulamentele militare cereau să fie identificat oricine se apropia.[1]

Membrii politiei militare înconjurau şanţul, la mică distanţă în jurul lui. Un alt cerc de oameni era postat împrejurul terenului propi iu-zis, iar pe colinele joase din jur stăteau alţi paznici. Aceştia ar fi putut vedea de departe pe

MUitnry Police- **(membri din) poliţia militarii - (n.tr)**

.oricine venea, trimiţând un jeep sau altă maşină să-l intercepteze pe intrus înainte de a se apropia prea mult.

Rickett, comandantul Poliţiei Militare şi şeful contrain- formaţiilor au ocolit perimetrul câmpului cu resturi, examinând fragmentele risipite. Majoritatea erau bucăţi mici, având cel mult câţiva centimetri lungime şi lăţime, dar existau şi câteva rămăşiţe mai mari, unele măsurând chiar câteva zeci de centimetri pe o latură.

Au ajuns la un fragment cu dimensiunile de circa şaizeci pe treizeci de centimetri, iar Rickett s-a lăsat pe vine să-l privească. A spus că arăta ca un metal şi a întrebat dacă era radioactiv.

Ofiţerul C.I.C. a răspuns că nu. I-a spus lui Rickett să-l ridice.

Conform relatărilor lui Rickett, era uşor curbat, dar cu o curbură atât de vagă încât n-o putea depista cu certitudine decât punându-1 lângă o bucată de metal plat. Proptindu-I pe genunchi, a încercat să-l îndoaie sau să-l rupă cu braţul. Metalul era foarte subţire şi uşor, însă Rickett nu l-a putut îndoi deloc.

Comandantul C.I.C. i-a spus comandantului Poliţiei Militare:

- Deştept, băiatul. încearcă să facă ce n-am

putut noi.

Rickett a spus că nu era confecţionat din plastic, nici nu se simţea ca plasticul la atingere, dar nu văzuse niciodată o bucată de metal atât de subţire care să nu se poată îndoi.

Marginile fragmentului nu erau dinţate, ca acelea rămase după o explozie, ci drepte şi tăioase. Unele muchii erau îndoite spre interior. Rickett a presupus că obiectul se dezintegrase la contactul cu solul.[4]

Parcurgând terenul, Rickett i-a recunoscut pe oamenii din biroul lui Marcel, adunând resturile.

S-a apropiat de un M.P. pe care îl cunoştea şi au discutat câteva momente. Apoi, conform lui Rickett, omul a spus:

- Nu ştiu ce căutam aici, dar ştiu că n-am discutat niciodată cu dumneata aici.

In timp ce se pregăteau să părăsească locul prăbuşirii, ofiţerul superior C.I.C. i-a spus lui Rickett:

- Dumneata şi cu mine n-am fost niciodată aici. Noi doi n-am văzut niciodată aceste lucruri. Şi nici acolo nu vezi vreun militar sau vehicul al armatei.

- Mda, a confirmat Rickett. Nici măcar n-am ieşit din birou.

Comandantul Poliţiei Militare i-a luat cu un jeep şi au ocolit perimetrul terenului, căutând. Lui Rickett i s-a spus că locul catastrofei fusese fotografiat din toate unghiurile, înainte de a li se permite oamenilor să-l ocupe. Nimeni nu s-a atins de nimic, până nu s-au tăcut fotografiile. Din acest punct de vedere, îl tratau ca pe un accident de aviaţie. Dar, în conformitate cu Vernon D. Zorn, N.C.O.I.C.-ul *(noncommissioned*

officer in chnrgc) Unităţii Foto Trei de la Roswell, fotografiile nu au fost realizate de oamenii lui. In acest scop, venise cineva de la Washington. In laboratorul fotografic de la Roswell n-a fost developat nici un film. Toate au fost expediate probabil la Washington, unde au fost developate, puse sub regim confidenţial şi arhivate astfel încât să nu le poată vedea nici o persoană neautorizată.^

După ce câmpul cu resturi a fost fotografiat, militarii care fuseseră aduşi la faţa locului au început căutările. Conform lui Robert Smith, membru al Unităţii de Transport Aerian nr. 1 de la Roswell, soldaţii au străbătut terenul, dintr-o parte în cealaltă, adunând bucăţile cele mai mari şi mai uşor de observat. Unii dintre ei cărau roabe pe care, după ce erau încărcate, le împingeau până la un punct de colectare central, lângă una dintre santinele.[6]

- **Subofiţer la comanda - (n.tr).**

Terminând parcurgerea completă a câmpului, militarii au reluat-o, dintr-un alt unghi, încercând să găsească orice le putuse scăpa din vedere. Rickett a spus că folia era mată, ca dosul unei folii de aluminiu şi, întrucât nu reflecta soarele, era greu de văzut.

Terminând şi a doua oară, au reînceput, acum în patru labe, căutând frânturile mărunte pe care nu le observaseră cu primele două ocazii. „Fibrele optice", foliile şi metalele rămase erau rezemate de tulpini de yucca, ascunse în mănunchiuri dese de iarbă de prerie sau alunecaseră în gropi săpate de feluritele

rozătoare şi şerpi care locuiau pe câmpie.[7]

Au controlat cu atenţie zona şanţului, căutând prin pământ şi printre pietre, asigurându-se că nu rămăsese nimic înfipt. Şanţul propriu-zis era lung de aproape o sută şaptezeci de metri şi lat de maximum trei, dar nu prea adânc. Stratul aflat imediat sub suprafaţă era de marnă. Pământul a fost răcnit, dezgolind şisturile nrgiloase.

Celor care nu ndunnt resturile li s-n ordonnt să se nsigure că nu lăsnu pe rocă semne cnre să-i fi dnt de gol.

Participanţii la operaţiunea de recuperare au descris caracteristicile materialului exact la fel cum o făcuse Jesse A. Marcel: bucăţi metalice subţiri ca staniolul dintr-un pachet de ţigări, uşoare ca fulgul şi atât de rezistente, încât oamenii nu le puteau îndoi. Un om a aşezat o bucată pe pământ şi a sărit pe ea, încercând s-o rupă sau s-o îndoaie, fără să reuşească.[8]

Micile tije în I au fost duse toate într-un singur loc de colectare. Alte resturi s-au adunat în alte puncte. Au fost aduse camioanele şi rămăşiţele au fost aruncate în bene. Un şofer a trecut cu roata peste o bucată de metal, dar nici chiar greutatea uriaşului camion Dodge n-a putut-o îndoi sau rupe. Şi era o fâşie mai subţire decât hârtia.

Important era că nici o parte a epavei nu avea un aspect convenţional. In cazul unui accident aviatic,, resturile ar fi prezentat o înfăţişare familiară. Ar fi existat fragmente pe care oamenii le puteau recunoaşte. Instalţiile electronice n-ar fi supravieţuit intacte, poate, dar s-ar fi găsit mănunchiuri de fire, tuburi

vidate, capete de control. Metalul, chiar rupt în bucăţi ca acelea descrise de martori, ar fi arătat ca un metal convenţional. Era posibil să fi existat foi subţiri, deşi în nici un caz atât de subţiri precum cele descrise, dar acestea s-ar fi putut îndoi cu uşurinţă.

Dacă în urmă cu patru zile s-ar fi prăbuşit o aeronavă, acum ar fi fost, în curs de desfăşurare căutările ei.[9] Brazel a găsit resturile în 3 iulie, dar n-a anunţat descoperirea până în 6 iulie, iar Marcel n-a văzut-o decât în 7 iulie. în acest interval de patru zile, nimeni nu a raportat vreun avion dispărut. Nimeni nu a declanşat căutări de aparate întârziate. Nu există nici un document, nici o ştire, nici un zvon care să sugereze că era vorba de o aeronavă. Armata nu pierduse nici una şi nu lipsea nici un avion de linie civil.

Orice navă convenţională, fie avion, fie rachetă experimentală sau chiar balon meteorologic, ar fi lăsat în urma sa materiale recognoscibile pentru oamenii de pe teren. Di. Jerry Brown, inginer N.A.S.A., a emis ipoteza dur- aluminiului, un aliaj rezistent şi cu bune proprietăţi înalt-ter- mice.[10] Dacă ar fi aplicat asupra lui flacăra unei lămpi de sudură, probabil că nu s-ar fi înregistrat rezultate notabile. Problema este că duraluminiul e fragil. Lovit cu barosul, se sfărâmă. Materialul de la Roswell nu reacţiona astfel.

Agenţii C.I.C. au petrecut mai mult de o oră pe teren, nereuşind să identifice nimic. Rickett a afirmat că şeful lui îi spusese că dorea ca încă un agent C.I.C. să vadă locul, fiindcă totul era atât de ciudat.

Au pornit amândoi în căutarea lui Brazel. I-au

spus fermierului că trebuia să-i însoţească la Roswell. Brazel, ştiind că avea treburi la fermă, iniţial n-a vrut să-i urmeze, dar l-au convins că era datoria lui patriotică. Era o problemă de securitate naţională. în cele din urmă, Brazel a acceptat.

El şi agenţii C.I.C. au părăsit ferma, pentru a se deplasa la bază.

în timp ce oamenii curăţau câmpul, iar Brazel şi agenţii C.I.C. se îndreptau spre Roswell, avea loc recunoaşterea aeriană." Toată ziua se efectuaseră zboruri peste câmp.[12] Avioanele se îndepărtau în evantai de deasupra punctului de impact, descriind cercuri spre în afară şi apoi depărtându-se spre nord, sud, est şi vest. Zborurile de recunoaştere erau executate cu aparatele mici, de la bază, având unul sau două motoare.[13‘]

Spre seară, la locul accidentului a sosit colonelul William Blanchard. După două zile în care primise rapoartele altora despre natura descoperirii, dorea să vadă cu ochii lui scena catastrofei.[14]

Din nou, comandantul Poliţiei Militare a explicat ce realizaseră în ultimele câteva ore. l-a vorbit lui Blanchard despre eforturile de a colecta toate materialele. Blanchard i-a spus că de-acum totul era clasificat ca top secret. Trebuia ca toţi cei prezenţi să fie înştiinţaţi despre noul statut. Nimeni nu avea voie să spună o vorbă, în caz contrar suportând rigorile legii. Toţi cei care vorbeau urmau să fie închişi şi sancţionaţi. în acel moment, cea mai mare grijă a lui Blanchard era securitatea. Erau acolo prea mulţi şi văzuseră prea mult.

Comandantul Poliţiei Militare a primit instrucţiunile. Nu
i se dăduse nimic în scris şi nici el nu a scris ceva. Conform afirmaţiilor lui, Blanchard nu voia să rămână documente scrise.[15]

Blanchard se afla acolo doar de câteva minute, când s-a primit un mesaj radio că fusese localizat locul unei a doua prăbuşiri. Transmisiile radio, datorită posibilităţii de a le asculta cineva, nu conţineau prea multe informaţii. Acei oameni erau piloţi veterani din timpul războiului şi ştiau totul despre procedurile de securitate radio.

Avionul a ocolit locul celei de-a doua prăbuşiri, iar pilotul le-a transmis instrucţiuni oamenilor de la sol. Numărul celor trimişi pe al doilea teren a fost restrâns de către Blanchard. El, un mic număr de agenţi M.P. şi unul sau doi ofiţeri superiori au părăsit câmpul cu resturi, dispărând spre est, peste una dintre marginile pajiştii şi ftcându-se nevăzuţi într-unul din numeroasele canioane.

Oamenii rămaşi pe loc au continuat să .caute şi alte rămăşiţe. Cei de faţă indicaseră că se străduiau din răsputeri să se asigure că ridicaseră toate bucăţile. Ofiţerii nu doreau să rămână nimic la dispoziţia curioşilor.

La asfinţit, au securizat locul. Se desfăşuraseră unele discuţii despre aducerea de reflectoare. întrucât mecanicii de la bază erau uneori nevoiţi să repare rapid avioanele pe teren, unde nu existau instalaţii electrice, armata avea cărucioare cu reflectoare enorme, puternice. Instalate pe colinele din jurul terenului, ar fi putut ilumina întregul câmp,

pentru ca prelevările să continue şi pe timpul nopţii. Luminile însă ar fi fost vizibile de la distante de kilometri

*

întregi. I-ar fi ajutat pe fermierii locali să repereze locul prăbuşirii, precum şi pe toţi curioşii care se puteau apropia ca să vadă dacă se mai întâmpla ceva demn de interes. Blanchard a decis că riscul nu merita,

Blanchard, împreună cu alţi câţiva ofiţeri, au rămas în noaptea aceea la fermă. Brazel fiind plecat Ia Rosvvell, în clădirile fermei şi în baraca unde stătuseră Marcel şi omul de la C.I.C. în prima noapte nu mai era nimeni. Ofiţerii au stat acolo, în timp ce soldaţii au înnoptat lângă locul prăbuşirii. Au mâncat raţii de tip C şi nimeni nu a primit hrană caldă. Din nou, Blanchard nu voia să aprindă focuri care să dea cuiva indicii că militarii înnoptau la faţa locului.

Blanchard a ţinut oamenii acolo pentru ca să poată inspecta câmpul şi a doua zi. Nu dorea să rămână nici o urmă. Voia ca zona să mai fie parcursă o dată. Apoi, urma să-i scoată pe toţi, inapoindu-se la baza din Rosvvell

8-10 julie 1947: Conferintele de presa

.Când primul locotenent Walter Haut a făcut rondul oraşului, în 8 iulie, acesta a fost unul dintre primele semne că ziarele şi radioul aflaseră că la Roswell se petrecea ceva neobişnuit. Conform unui plan elaborat la insistenţele colonelului Blanchard, Haut ducea în mod normal comunicatele de presă mai întâi la unul dintre cele două posturi de radio sau la unul din cele două ziare, prin rotaţie. Astfel, nu putea fi acuzat că ar fi tăcut favoritisme.[1]

Acest comunicat de presă, publicat în peste treizeci de ziare de după-amiază, spunea, în parte, că: „Numeroasele zvonuri privind discul zburător au devenit realitate ieri, când biroul de informaţii al Grupului de Bombardiere 509, *Rosweli Amiy Air Field,* a avut şansa de a intra în posesia unui disc, prin cooperarea unui fermier local şi a oficiului şerifului din Comitatul Chaves.

Obiectul zburător a aterizat pe pământul unei ferme de lângă Roswell, într-o zi a săptămânii trecute. Neavând telefon, fermierul a păstrat discul până în momentul când a putut lua legătura cu oficiul şerifului, care la rândul său l-a anunţat pe maiorul Jesse A. Marcel, din biroul Grupului de Bombardiere 509.

S-au luat imediat măsuri, iar discul a fost ridicat de la domiciliul fermierului. A fost inspectat Ia *Jioswe/I Army Air Fie/d s*i, apoi, împrumutat eşalonului superior de către Maiorul Marcel."[2]

Comunicatul de presă era destul de direct. Ofiţerii şi soldaţii din Grupul de Bombardiere 509 deţineau un disc zburător. Detaliile rămâneau doar schiţate, dar atât era de ajuns.Walter Haut, intervievat după ani de zile, a spus că acest comunicat de presă fusese lansat întrucât Blanchard avea „un interes foarte sincer faţă de relaţia dintre bază şi comunitate. Dacă se întâmpla vreun lucru neobişnuit sau despre care considera că societatea trebuia să afle, îmi telefona şi-mi ordona să-l comunic- A procedat astfel de multe, multe ori."

Haut a explicat că Blanchard îi spusese: „Jesse Marcel a adus ceva care arată ca un disc zburător sau o farfurie zburătoare, ori părţi din aşa ceva. Scoate un comunicat de presă şi spune că a fost descoperit într-o fermă de lângă Roswell, în apropiere de Corona. în genere, asta-i tot ce-ţi spun. Jesse îl va lua şi-l va duce Ia Fort Worth."

Haut a indicat clar că Jesse A. Marcel şi colonelul Blanchard considerau că găsiseră ceva foarte neobişnuit. A afirmat că după cum îi spusese Marcel, „era ceva cum nu mai văzuse niciodată şi nu credea că provenea de pe planeta asta. Aveam încredere în cunoştinţele lui. Vorbea foarte sincer. După părerea lui, erau nişte materiale care nu fuseseră făcute, extrase, construite sau fabricate pe acest Pământ".

Blanchard, în calitate de comandant al Grupului, trebuia să ştie tot ceea ce ştia şi Marcel. N-ar fi ordonat comunicatul de presă, dacă nu l-ar fi socotit justificat. Dacă Marcel se lăsase cumva indus în eroare de nişte resturi banale culese în împrejurări ieşite din comun, Blanchard sau un alt membru al statului său

major le-ar fi putut identifica. Fără îndoială, înainte de a anunţa lumea că aveau o farfurie zburătoare, s-ar fi asigurat că nu putea fi explicată pe căi clasice.[1]

„Imediat ce a ajuns la Fort Worth, a devenit balon meteorologic", a continuat Haut.

„La o adică, bănuiesc că au dat drumul unui zvon despre cât de proşti eram... faptul că fusese lansat de aici (din Roswell), de la bază, că exista un detaşament care venise de la Holloman (de fapt, era vorba de Aerodromul Militar Alamogordo, New Mexico) şi lansase balonul de aici, pentru a capta vânturile care bateau în direcţia aceea.'[k4]

Haut, înarmat cu comunicatul ordonat de Blanchard şi-a făcut rondul. în 1947, redactor-şef al ziarului *Roswell Moming Dispntch* era Art McQuiddy, care şi-a amintit că Haut intrase în biroul lui pe la amiază. Spre deosebire de unii dintre martorii contactaţi, McQuiddy a spus: „îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat în ziua aceea. Era cam ora amiezei, iar Walter a adus un comunicat de presă. Trecuse deja pe la unul dintre posturile radio, eu am făcut scandal că umbla cu favoritisme, iar el a spus că în oraş existau doar patru mijloace de informare şi le vizita cu rândul.

După ce a ajuns Haut la mine, n-au trecut zece minute şi au început să sune telefoanele. Nu m-am mai desprins de telefon până spre seară. Am primit apeluri de la Londra şi Paris, din Roma şi Hong Kong, pe care mi le amintesc şi acum.[44]

McQuiddy a spus că *Roswell Moming Dispntch* era un ziar de dimineaţă şi, înainte de a ieşi la vânzare, povestea avea să fi murit. „Povestea a

murit, literalmente, la fel de repede pe cât începuse.[44]

Redactorul a vorbit despre clasarea comunicatului, „care pentru mine era o povară în plus pe birou[44]. Exista posibilitatea de a-l înainta totuşi undeva. *Roswell Moming Dispntch* a fost vândut ziarului *Roswell Daily Record*\ iar *Roswell Daily Record s-n* mutat din vechea clădire într-una nouă. O dată cu transportul tuturor dosarelor şi documentelor, McQuiddy consideră că probabil comunicatul se rătăcise.

Adică, dacă încă îl mai aveau. McQuiddy a spus că parcă reţinea cum venise în biroul lui un militar de la bază, pentru a lua înapoi comunicatul. Nu-şi amintea prea mult, decât că, după părerea lui, le predase militarilor comunicatul de presă.

McQuiddy a spus că nu a apucat să-i ia nici un interviu lui Mac Brazel. Până a fost gata ediţia de dimineaţă, fusese emis răspunsul cu balonul meteorologic. ,,S-a întâmplat foarte repede şi, în materie de mass media, situaţia era foarte agitată. Apoi, totul a încetat la fel de brusc pe cât începuse. Pur şi simplu, n-a mai fost nici un subiect de reportaj."

In anii care au urmat, McQuiddy a avut ocazia să discute cu Blanchard despre prăbuşire. Redactorul a afirmat că, după câte îi spusese Blanchard, au îmbarcat epava într-un avion şi au transportat-o la Fort Worth, de unde a fost expediată imediat la Wright Field.

McQuiddy a declarat că .lud Roberts lucrase la una din staţiile locale de radio, K.G.F.L., cea unde se prezentase mai întâi Walter Haut.

In timp ce McQuiddy răspundea Ia telefoane, în birou, Walt Whitmore sr., acţionar majoritar al

K.O.F.L. şi un prieten de-al său, încercau să-l găsească pe Mac Brazel. Whitmore l-a găsit pe Brazel în Roswell, ducându-1 la el acasă, pe West Second Avenue. Conform lui Roberts, Brazel a fost ţinut acolo peste noapte, timp în care şi-a înregistrat povestea pe bandă. Whitmore dorise un interviu în exclusivitate, acesta fiind motivul de la baza tuturor manevrelor. Era pe deplin conştient de telefoanele care soseau Ia Roswell de la agenţiile de ştiri din întreaga lume. Brazel i-a spus totul.[4]

A doua zi dimineaţă, jn 9 iulie, Whitmore şi Roberts s-au hotărât să facă o călătorie până la locul prăbuşirii, pentru a-l vedea cu ochii lor. Roberts avea să spună că nu s-au putut apropia, căci militarii înconjuraseră perimetrul.

S-au întors la Roswell. Armata era nemulţumită de dispariţia lui Brazel şi îl căutau. In cele din urmă, Whitman l-a predat pe brazel militarilor. Cam în acea perioadă a început să primească telefoane de la Washington, D.C. In conformitate cu Roberts, senatorul de New Mexico, Dennis
Cliavez a telefonat pentru a le spune să nu difuzeze înregistrarea. Dacă o făceau, aveau să-şi piardă licenţa.

In timp ce presa din Rosvvell era redusă la tăcere, generalul de brigadă Roger Ramey făcea tot posibilul pentru a opri povestea în Fort Worth. Avionul de la Roswell fusese expediat deja, iar în Fort Worth se aflau oameni interesaţi de venirea lui.

In iulie 1947, J. Bond Johnson era reporter angajat la *Fort Worth Star Te leg ram.* El a spus că vestea sosirii avionului se transmisese prin tirul A.P. Tocmai intrase în birou, întrucât lucra ca

reporter de noapte cu poliţia şi era fotograf de rezervă. Redactorul şef, Cullen Greene, l-a întrebat dacă avea la el aparatul, un Speed-Graphic, iar când Johnson a răspuns că da, i-a cerut să se prezinte la biroul generalului de brigadă Ramey. Redactorul l-a mai anunţat şi că aveau o farfurie zburătoare, pe care o aduceau de la Roswell.

Johnson a ajuns la bază. Paznicul de la poartă era pregătit, ştiind că venea şi unde trebuia să se ducă. Intrând în biroul lui Ramey, Johnson a văzut resturile întinse pe jos. Nu erau impresionante, doar câteva bucăţi ca folia de aluminiu, beţe de balsa şi cauciuc ars care împuţea biroul. „Oricum, nu era decât o grămadă de gunoaie."[5].

„Avea un cabinet mare, aşa cum au majoritatea (generalilor). Şi s-a apropiat, iar eu l-am pozat uitându-se la ele, stând pe vine, lângă obiecte."

Johnson a tăcut patru fotografii. Două îl reprezentau pe Ramey singur, iar două pe colonelul Thomas J. DuBose (şeful de stat-major al lui Ramey), aşezat pe un scaun, privind resturile. Conform lui Johnson, a discutat cu generalul Ramey timp de cincisprezece minute, după care a plecat la ziar. Ramey răspândea deja zvonul că resturile de la Roswell nu reprezentau decât un balon meteorologic. I-a spus lui Johnson: „A, am aflat ce este şi, ştiţi, nu e decât un balon meteorologic."

— Asta era, a continuat el. Am vorbit la redacţie. Ziariştii au început să se agite. A.P. a trimis un transmiţător electronic de fotografii. Toţi doreau exclusivitate şi nu luasem decât două filme.

Johnson a fost trimis imediat în camera obscură,

să developeze filmul şi să copieze pozitivele. Redactorul era atât de surescitat, încât l-a pus pe Johnson să aducă în redacţie pozitivele ude.

Tehnicienii de la A.P. îl aşteptau deja. Johnson a menţionat că veniseră cu autobuzul de la Dallas. Acolo era instalat transmiţătorul de fotografii.

Telefoanele din sala presei au sunat de asemenea. Johnson a afirmat că, dacă făcea mai multe fotografii, s-au îmbogăţit. Toţi doreau câte una, iar el nu realizase decât patru.

Şi, între timp, se lansase povestea balonului meteorologic. în mod destul de interesant, .materialul, aşa cum apărea în fotografiile din biroul lui Ramey, nu corespundea deloc descrierilor făcute de cei aflaţi la locul accidentului sau care îl cercetaseră la Roswell.

Se vorbea despre o conferinţă de presă, apoi despre două, care avuseseră loc în biroul lui Ramey. Conform lui Marcel, reporterilor nu li s-a permis accesul în birou, ci au fost ţinuţi la uşă, de unde strigau întrebările. Johnson a spus că el fusese singurul reporter şi nu-1 chestionase decât pe Ramey. Marcel şi-a relatat rapid povestea şi a fost fotografiat cu balonul meteorologic, de către P.I.O.-ul bazei, fapt de la care e posibil să fi pornit confuzia. Când a ieşit, Johnson nu a văzut alţi reporteri, însă nu era singurul civil prezent.

Irving Newton, ofiţerul meteorolog, a spus că, atunci când a sosit el în biroul lui Ramey, îl aşteptau zece-doi- sprezece oameni. Newton fusese singur în biroul său, când îl chemase un colonel. Cum Newton a refuzat să lase biroul pustiu, generalul de brigadă Ramey i-a dat telefon, ordonându-i: „Mişcă-ncoace imediat, la o maşină, dacă trebuie, ia-o pe prima care are cheile în contact."

Sosind, Newton a fost pus la curent de către un colonel, în hol. Nu-şi mai amintea cine fusese, dar a spus că mesajul era clar. „Ofiţerii ăştia de la Roswell cred că au găsit o farfurie zburătoare dar, după părerea generalului, e un balon meteorologic. Vrea să arunci o privire/[4]

Newton a intrat în biroul lui Ramey, unde a văzut balonul întins pe jos. în conformitate cu Newton, nu încăpea nici o îndoială: obiectul pe care-1 vedea era un balon-ţintă Rawin.[6]

Newton a mai vorbit şi despre prezenţa altor reporteri în încăpere. Stăteau retraşi, la o parte din drum, urmărind ceea ce se întâmpla în faţa lor. Johnson a spus că el era singurul reporter prezent, când a discutat cu Ramey. Ulterior, când au fost disponibili mai mulţi reprezentanţi ai presei, a fost chemat şi Newton. Acesta a spus că se aflau acolo cinci sau şase reporteri, împreună cu Ramey, doi colonei şi un maior, probabil cel care sosise de la Roswell.

După cum relatează Newton, reporterii nu au pus întrebări, iar Marcel a spus că nu i se permisese să discute cu ei. Dar Marcel a indicat anumite porţiuni din balon şi l-a întrebat pe Newton dacă era sigur că acele caracteristici se puteau găsi la baloanele normale. Newton a spus că, după părerea lui, Marcel încerca să salveze situaţia, pentru a nu părea un neghiob care nu putea face deosebirea între un balon si un obiect ieşit din comun.

După ce Newton a identificat balonul, Ramey i-a spus aghiotantului său, căpitanul Roy Showalter, să contramandeze zborul special. Newton a plecat cât a putut de repede, pentru că în biroul meteorologic nu rămăsese nimeni.

DuBose a subestimat declaraţiile lui Newton.

Conform lui DuBose, povestea balonului meteorologic era menită să-i alunge pe reporteri „de pe capul generalului". Şi, cu toate că Ramey, în faţa ziariştilor, a ordonat contramandarea zborului special, acest lucru nu s-a întâmplat. De fapt, conform lui DuBose, generalul Clements McMuIlen i-a ordonat lui Ramey să muşamalizeze toată chestiunea. Doreau ,,să stingă focul" cât se putea de repede.[7]

DuBose ştia chiar mai mult. După cum spune el, nişte resturi de la Roswell tranzitaseră Fort Worth „cu două, trei zile în urmă." DuBose primise un telefon de la generalul McMuIlen. El declară: „M-a sunat şi mi-a spus că eram, că era vorba de nişte elemente găsite pe pământ lângă Roswell, New Mexico... Resturile sau elementele urmau să fie puse într-un container convenabil, iar Blanchard trebuia să se asigure că erau predate... iar Al Clark, comandantul bazei de la Fort Worth, avea să le ia şi să i le predea lui McMuIlen, la Washington. Nimeni şi trebuie să subliniez asta, nimeni nu avea voie să discute despre ele cu soţiile, eu cu Ramey, cu nimeni. In ceea ce ne privea pe noi, chestiunea era închisă."

Aceste lucruri se întâmplaseră în ziua de sâmbătă, 6 iulie, după ce Brazel se dusese la Roswell să discute cu şeriful. Materialele de Ia locul prăbuşirii ajunseseră la Washington, după care, probabil, la Wright Field, unde existau instalaţii pentru testarea şi analizarea lor.

DuBose s-a grăbit să sublinieze că balonul meteorologic „...era o diversiune. Toată partea cu balonul. Acea parte era o poveste pe care ni s-a spus s-o prezentăm publicului şi presei şi atâta tot."

Dar ce s-a întâmplat cu zborul special de la

Roswell la Wright Field, a cărui contramandare o ordonase Ramey în prezenţa reporterilor? Cercetătorul OZN Brad Sparks, acţionând pe baza Actului Libertăţii de Informaţie, a reuşit să obţină probe suplimentare asupra faptului că zborul special spre Wright Field nu fusese contramandat. Un document F.B.L al biroului din Dallas, datat 8 iulie 1947, orele 18:17, spunea: „Disc şi balon transportate la Wright Field cu un avion special, pentru examinare. Informaţii oferite acestui birou, datorită interesului naţional al cazului
şi faptului că *National Broadcasting Conipnny*, *Associated Press* şi alţii încearcă să difuzeze astăzi ştiri privind amplasamentul discului."[8]

Reporterii nu au avut nici un moment ocazia să vadă adevăratele resturi. Marcel a spus că le adusese în biroul lui Ramey, unde generalul le-a examinat, hotărând apoi că dorea să vadă locul exact unde se prăbuşise obiectul. Marcel şi Ramey au plecat în sala hărţilor şi, în lipsa lor, cineva a scos resturile, înlocuindu-le cu balonul meteorologic, cu mult timp înainte ca reporterilor să li se permită accesul în birou.[9]

După aceea, Ramey, într-o încercare de a „stinge focul", se pare că a organizat o transmisie radio din biroul lui. A difuzat ştirea că farfuria zburătoare găsită la Rosvvell nu era decât un balon meteorologic. Reporterii de la radio erau prezenţi, având balonul în faţă, când l-a identificat Newton şi l-au auzit pe Ramey contramandând zborul.

Johnson, ziaristul, a spus că nu-l întâlnise niciodată pe Marcel. Singurii militari din birou erau Ramey şi şeful său de stat-major. A făcut cele patru fotografii, două reprezen- tându-1 pe

Ramey cu balonul şi două cu Ramey şi colonelul DuBose. Johnson a afirmat că nici un alt reporter de la *Fort Worth Star-Telegram* nu s-a mai dus la bază, pentru că nu mai exista nici unul care să plece. Subiectul îi aparţinea lui şi, dacă ar fi avut loc o altă conferinţă de presă, el ar fi fost cel care să participe.

întrucât au trecut mai mult de patruzeci de ani, succesiunea exactă a evenimentelor e greu de reconstituit. Pe baza mărturiilor individuale şi a probelor fotografice, s-ar părea că Ramey, la ordinul lui McMullen din Washington, a plăsmuit la Forth Worth răspunsul cu balonul meteorologic. Pentru a întări valabilitatea acestei declaraţii, a cerut să i se aducă un balon în birou şi ca Marcel să fie fotografiat împreună cu obiectul. S-au făcut două fotografii,
ambele de către maiorul Charles A. Caslion, ofiţerul bazei pentru informaţiile cu publicul.

Un mesaj telex bazat pe comunicatul de presă al lui Walter Haut a stârnit şi mai mult interes. Cullen Greene l-a expediat pe .1. Bond Johnson la bază, pentru a-i intervieva pe participanţi. Sosind, lui Johnson i s-a permis să fotografieze balonul şi să-l intervieveze pe Ramey. Marcel nu era prezent şi nu a participat la acea întâlnire, după cum declară Johnson.

Ulterior, au sosit şi alţi reporteri. Cum presa continua să-l hăituiască, Ramey le-a acordat, fără tragere de inimă, **1111** interviu. De astă dată, l-a chemat pe Irving Newton să identifice balonul. Marcel încă se mai atla la Fort Worth şi era prezent în birou, dar primise ordin să nu vorbească.

De faţă cu reporterii, Ramey a ordonat

contramandarea zborului special. Newton s-a întors în biroul meteorologic, iar Marcel a fost trimis înapoi la B.O.Q.

La un moment dat, tară ca nici de astă dată cronologia să fi fost refăcută clar, Ramey a vorbit la postul de radio W.B.A.P. în emisie, a oferit din nou explicaţia cu balonul meteorologic. Conform spuselor lui Ramey, ofiţerii din Roswell se lăsaseră răpiţi de emoţia momentului şi comiseseră o greşeală nevinovată.

Reporterii din Forth Worth au acceptat această explicaţie. Ramey avusese bunăvoinţa de a le arăta epava, îl adusese pe expertul local pentru a o identifica, iar Marcel, omul de la care pornise totul, părea mulţumit de răspuns. Sau, mai degrabă, nu avea obiecţii faţă de explicaţie.

De fapt, nu se întâmpla pentru prima oară, în acele câteva zile, ca vreo persoană să susţină că găsise o farfurie zburătoare care reieşea ca fiind un balon meteorologic. Sherman Campbell din Circleville, Ohio, l-a anunţat pe şerif că găsise, după opinia Iui, soluţia misterului discurilor zburătoare. Fotografia fiicei lui Campbell, ţinând în mână un fragment, a fost publicată în toată ţara, la data de 6 iulie 1947. E posibil ca această imagine să le fi sugerat militarilor povestea de acoperire. Deosebirea era că toţi cei din Oliio au ştiut că era un balon meteorologic, când l-au văzut, câtă vreme, la Roswell, ofiţerii nu au reuşit să identifice epava.[10]

Atenţia s-a îndreptat dinspre Fort Worth înapoi către Roswell. Reporterilor care telefonau din lumea întreagă li se spunea că Blanchard plecase în permisie.[11] Mac Brazel se afla în „custodie" militară şi, la data de 9 iulie, a fost dus la redacţia ziarului *Roswell Daily Record.* A fost

intervievat de reporterii gazetei şi de doi oameni sosiţi din Albuquerque.

Meteorologul local L.J. Guthrie a spus că era convins că aşa-zisul disc găsit de Brazel aparţinea serviciului meteorologic. Pe baza descrierilor pe care le auzise, avea certitudinea că făcea parte dintre cele „câteva stiluri (folosite) pentru a măsura viteza vântului în straturile superioare ale atmosferei si că unele dintre ele fuseseră concepute în formă triunghiulară, cu un disc-ţintă radar ataşat de ele.“[12]

Newton, aflat încă în Fort Worth, a fost citat ca declarând: „Le folosim fiindcă pot urca mult mai sus decât se poate vedea cu ochiul liber."[13].

Armata însă nu terminase. II duseseră pe Brazel la redacţia ziarului pentru un interviu, după care l-au transportat la K.G.F.L. pentru un altul. Frank Joyce, crainic şi redactor de ştiri al postului, a anunţat că Brazel, însoţit de un număr de ofiţeri militari, a sosit spre seară. In timp ce escorta aştepta afară, Brazel a intrat în camera de emisie şi i-a prezentat lui Joyce o nouă variantă despre prăbuşire.[14]

Joyce a afirmat că vorbise cu Brazel în timp ce acesta încă se mai afla în biroul şerifului Wilcox, sâmbătă, 6 iulie. Conform declaraţiilor lui, îi telefonase şerifului pentru a afla dacă se întâmpla ceva interesant, iar Wilcox i-a predat receptorul lui Brazel. Joyce susţine că a aflat povestea cu o zi înaintea tuturor celorlalţi.

Acum, peste câteva zile, Brazel revenise, spunându-i o cu totul altă poveste. Conform lui Joyce, Brazel era pradă unei mari încordări. îşi dădea bine seama că fermierul spunea nişte lucruri în care nu credea.

Ziarele din toată ţara au publicat explicaţia

despre farfuria de la Roswell. Până şi cele care nu scriseseră despre captură îşi informau cititorii că discul găsit în New Mexico nu era decât un balon meteorologic. Fotografiile, cele cu Ramey, cu Ramey şi DuBose şi cu Jesse A. Marcel au apărut peste tot. Resturile întinse pe podeaua biroului lui Ramey arătau exact ca ale unui balon meteorologic. Totul părea clar şi indiscutabil. Militarii, atât cei din Roswell, cât şi cei din Fort Worth, păreau să spună adevărul.

Reportajele despre farfurii şi subiecte înrudite au început să dispară din ziare. Explicaţiile au prins să includă halucinaţiile şi iluziile optice. In ziua de 9 iulie, *Las Vcgas Review Journal,* printre alte publicaţii, a anunţat că Armata şi Marina începuseră să stopeze zvonurile despre farfurii zburătoare.

In ceea ce privea presa mondială, farfuria de la Roswell nu era nimic mai mult decât un balon meteorologic. Reporterii radio din Roswell, care discutaseră cu persoanele implicate,' ştiau adevărul, dar fuseseră ameninţaţi cu ridicarea licenţelor de emisie.[15] Li se spusese că, în clipa când şi-ar fi terminat reportajele, dispăreau din eter. Nimeni nu a îndrăznit să sfideze această ameninţare, mai ales când provenea de la delegaţia parlamenţară a statului New Mexico la Washington, inclusiv puternicul senator Dennis Chavez.

Frank Joyce însă ştia că povestea balonului meteorologic era o diversiune fabricată în pripă. Când s-a sfârşit cel de-al doilea interviu al său cu Brazel, fermierul a pornit spre uşă. După care, conform afirmaţiilor lui Joyce, Brazel s-a întors spre el şi i-a spus: „Frank, ştii cum vorbeau despre

omuleţi verzi?... Nu erau verzi". Apoi, Brazel a deschis uşa şi a plecat sub escortă militară.Resturile de la locul prăbuşirii au fost aduse la Roswell de către Mac Brazel, în compartimentul din spate al maşinii decapotabile ’42 a lui Marcel, cu jeep-ul şi, în zilele următoare, cu diverse camioane. Primele materiale recuperate au fost mărunte, rezultând fie în urma exploziei care smulsese suprafaţa exterioară a navei, fie în urma spărturii care absorbise resturile din interior. Indiferent cum se întâmplase, câmpul cu resturi era plin de asemenea fragmente.

Primele rămăşiţe au fost expediate de la Roswell în ziua de duminică, 6 iulie, la ordinele generalului Clements McMulIen. Erau unele dintre materialele pe care le adusese Brazel pentru a i le arăta şerifului. Conform colonelului (actualmente general) Thomas DuBose, acesta a primit un telefon de la Washington, la un moment dat între orele două şi trei ale după-amiezei de 6 iulie şi i s-a spus că oamenii de la Roswell găsiseră ceva pe pământ, „...resturile sau elementele urmau să fie plasate într-un container convenabil, iar Blanchard trebuia să se asigure că erau predate... iar Al Clark... avea să le ia şi să i le predea lui McMulIen."

Când avionul de la Roswell a sosit la Fort Worth, atât DuBose cât şi colonelul Alan B. Clark îl aşteptau. DuBose a spus că a văzut containerul care conţinea resturile. Conform spuselor lui, „am văzut numai containerul, acesta fiind o pungă de plastic care cântărea, aş spune, între cincisprezece şi douăzeci de livre*. Era sigilată. (Un) sigiliu de plumb (se

7-10 kg - (n.tr.)
.afla) în jurul gurii şi singura cale de a o deschide presupunea tăierea sigiliului".

DuBose nu a vorbit cu pilotul avionului de la Roswell. Clark a luat punga de plastic şi s-a îndreptat spre avionul B-26 de comandă. Acesta era aparatul cu care a transportat primele resturi la Washington, pentru ca McMullen şi ceilalţi să le poată examina.[1]

Peste două zile, au fost expediate şi alte rămăşiţe. Marcel, care le culesese pe cele mai multe, împreună cu agentul de contrainformaţii, a rămas la baza din Roswell. Marţi, Blanchard i-a spus că în cursul aceleiaşi zile avea să plece la Cartierul General al *Eighth Air Force* din Fort Worth cu alte materiale. Acesta a fost al doilea dintre cele câteva zboruri de transport al resturilor.

Conform cu Robert Porter, un membru al echipajului de zbor, nu erau decât patru pachete mici. Verificaseră avionul, un B-26, după care o maşină de stat-major de la Clădirea 1034 adusese materialele pentru a le încărca în avion. Porter » a spus că i-au predat lui materialele, prin sas. Cea mai mare dintre bucăţi avea circa şaizeci-nouăzeci de centimetri lăţime, cel mult zece grosime şi era de formă triunghiulară. Celelalte trei pachete erau mari cam cât nişte cutii de pantofi, dând senzaţia că ar fi fost goale.

După cum spune Porter, zborul fusese ordonat de către maiorul Ralph R. Taylor, ofiţerul de operaţiuni al Escadrilei 830. Echipajul de zbor era format din locotenent-colonelul Payne Jennings, pilot, cu locotenent-colonelul Robert Barrowclough pe locul bombardierului. Porter a rămas cu impresia că în avion erau şi T.S.G.T. George Ades şi T.S.G.T. William Cross şi ştia că mai venise şi T.S.G.T. Sterling Bone şi Jesse A.

Marcel.

O dată ce pachetele au ajuns în avion, au fost puse în fundul compartimentului din faţă şi Porter nu Ie-a mai putut vedea.

Când au aterizat pe Aerodromul Fort Worth, lui Porter şi celorlalţi subofiţeri li s-a spus să rămână la avion, până a fost postată o santinelă. După aceea, li s-a permis să meargă la popotă ca să mănânce. Conform afirmaţiilor lui, materialul a fost transferat într-un B-25 şi expediat la Wright Field. Când au ajuns înapoi la avion, li s-a spus că materialele din B-29-ul lor nu erau decât un balon meteorologic. Apoi au zburat înapoi la Roswell.

După ce au ajuns la Fort Worth, Porter a pierdut din vedere materialele. N-a văzut când au fost încărcate în B-25, ştiind doar că, după transport, fuseseră scoase din avionul lui. Jesse A. Marcel le-a luat cu el la plecare, Marcel sau cineva din *Eighth Air Force* fiind cel care le-a încărcat în B- 25.

Şi oricum nu erau prea multe. Nici pe departe atâtea cât să corespundă cantităţii de resturi pe care o descrisese Marcel anterior. Numai atâtea materiale cât să facă povestea cu balonul meteorologic să pară plauzibilă. Categoric, insuficiente pentru a putea alcătui o navă spaţială.

Dar zborul lui Porter nu a fost singurul. In zilele care au urmat, alte echipaje au transportat materiale de la Roswell. Căpitanul O.W. „Pappy" Henderson a zburat la Wright Field cu un C-54 plin de resturi. A păstrat secretul zborului faţă de toată lumea, inclusiv soţia lui, Sappho, până la începutul anilor '80. Atunci, după ce a văzut un articol într-un ziar de senzaţie, i-a spus: „Cred că nu mai e nevoie să tin secretul."[3]

Henderson, care a murit în 1986, i-a spus lui

Sappho că dorise să-i povestească despre acestea de ani de zile. Ştia că farfuriile zburătoare erau adevărate, fiindcă el însuşi pilotase un avion plin cu resturi până la Wright Field. Nu i-a spus decât că resturile erau ciudate. Destinaţia zborului fusese Dayton şi retur. Femeia a spus că fusese un C-54.

Sappho Henderson a declarat că nu-i ceruse niciodată soţului ei amănunte. El îi spusese că materialele erau stranii, fără însă a intra în detalii. De asemenea, articolul pe care-I văzuse, inclusiv descrierile corpurilor, era corect şi i-a descris soţiei sale trupurile.

Henderson era membru al *First Air Transport Unit* care fusese repartizată la Aerodromul Roswell. Colonelul Jennings era comandantul adjunct al grupului şi al bazei. Barrowclough era ofiţerul executiv al bazei, iar Marcel era ofiţerul de informaţii al grupului. Cu toţii făceau parte din comandamentul Grupului de Bombardiere 509. Primul zbor cu materiale la Fort Worth fusese absolut deosebit, după cum pune în evidenţă componenţa echipajului. In acel echipaj fuseseră repartizaţi prea mulţi ofiţeri superiori de la Roswell. Al doilea nu a mai fost atât de deosebit, dar a avut un regim înalt-confidential. Ulterior, Henderson a spus că era un zbor de rutină, cu excepţia caracterului confidenţial.[4].

Henderson a păstrat secretul atât timp cât a considerat că
i se ceruse, dar după ce informaţiile au fost publicate, nu l-a deranjat să le împărtăşească prietenilor. In 1982, la o reuniune a echipajului său de zbor din Al Doilea Război Mondial, le-a vorbit despre transportul resturilor unei nave spaţiale de la Roswell. La reuniune, a menţionat

că pilotase avionul până la Wright Field şi a pomenit despre trupuri. Din nou, datorită naturii povestirii, ascultătorii au fost sceptici, până şi-au dat seama că Pappy vorbea serios. Apoi discuţia a trecut la alte incidente OZN.[5]

Pappy a comentat şi cu alte ocazii despre farfuriile zburătoare, spunându-le întotdeauna interlocutorilor că el credea în acestea, fiindcă atât de mulţi alţi piloţi raportau că le văzuseră. N-a spart niciodată tăcerea cu privire la propriul său rol, până nu a văzut articolul.

Sappho îşi amintea că, în vreme ce locuiau la Roswell, Pappy stătea seara afară cu Mary Katherine, fiica lui, privind cerul. Când l-a întrebat ce facea, i-a răspuns: „Mă uit după farfurii zburătoare. Sunt reale, să ştii."

Zborul lui Porter la Fort Worth cu câteva mostre de material şi zborul special al lui Henderson la Wright Field nu au fost singurele. La fel ca Henderson, alţi membri ai *First Transport* au fost implicaţi în transportul resturilor de la Roswell în alte locuri. în iulie 1947, Robert E. Smith era sergent în *First Air Transport.* Conform declaraţiilor lui, a petrecut o zi întreagă încărcând avioane cu materiale culese de la locul catastrofei.

Intr-un interviu recent, a vorbit despre scena întâmplată pe aerodrom, în dimineaţa zilei de 9 iulie 1947. „Am început dimineaţa, cam pe la ora opt, nouă, să zicem. Am impresia că a durat până aproape de ora patru, cu o pauză de masă. Motivul pentru care zic că a durat atât timp este acela că omul cu greutăţile şi nivelul cântărea fiecare ladă. Trebuia să contrabalanseze avionul."

Lăzile erau făcute din placaj, având marginile

căptuşite cu făşii groase de doi centimetri. Erau late de un metru, doi, lungi de doi metri şi jumătate, trei şi înalte de un metru, unul şi jumătate. Se aflau în număr mare şi toate erau foarte uşoare. Problema nu consta în greutate, ci în volum. Smitli a spus că unele dintre ele erau greu de mânuit, având doi metri înălţime şi unu, unu şi jumătate lăţime.

După cum relatează el, lăzile erau însemnate, dar nu a reţinut ce conţineau însemnele. Ştia că erau top secret, iar în jurul hangarului unde lucrau erau postate câteva santinele înarmate.

Când Smith şi oamenii lui au terminat, cele trei avioane au fost sigilate. Smith a spus că procedura cerea ca orice aparat care zbura spre Los Alamos să aterizeze mai întâi la Baza Aeriană Kirtland. „Pilotul cobora din avion, se ducea la biroul ops (operaţiuni) al bazei şi primea un plic sigilat. Era escortat până la ops şi înapoi, de către membri M.P. Decola, după care trebuia să deschidă plicul, pentru a citi codul de trecere. Existau acolo trei coduri. Aveam trei poziţii la care să răspundem. La un moment dat, am avut un pilot lipsit de experienţă care s-a poticnit la unul dintre codurile de trecere, aşa că au tras spre noi locuri de avertisment şi a trebuit să ne întoarcem la Kirtland. Securitatea era extrem de strictă. Aş presupune că avioanele au decolat, s-au oprit la Kirtland şi au primit codurile de trecere pentru a-şi continua drumul. Tot ce ştiu e că au plecat şi au lipsit mai mult de o zi.“

Câteva aspecte însă necesită clarificări. Dacă lăzile erau sigilate, de unde ştia ce conţineau? Nişte lăzi uşoare încărcate într-un C-54 sub pază armată pot fi interesante, dar asta nu dovedeşte că aveau înăuntru resturile culese de la locul

accidentului.

Smith şi câţiva dintre ceilalţi sergenţi au discutat despre natura încărcăturii, în timp ce încărcau nava. Smith a spus: „Vorbeam despre conţinutul lăzilor, una, alta şi el (un alt N.C.O.) a spus: «A, mai ştiţi povestea cu OZN-ul? Sau, mai degrabă, cu farfuria zburătoare.» Aşa le ziceam atunci. Am crezut că glumea, dar el ne-a dat să pipăim o bucată, apoi a băgat-o la loc în buzunar. După aceea, am mai stat puţin de vorbă şi ne-a zis că fusese acolo să ajute la curăţenie. Nu s-a gândit că avea importanţă dacă lua şi el o bucăţică.

Nu era decât o bucată mică de metal sau folie sau ce-o fi fost. Destul de mică pentru a încăpea într-un buzunar. Cred că a luat-o doar ca amintire.

Semăna cu o folie, dar era puţin mai rigidă decât foliile pe care le avem acum. De fapt, eu lucrând cu metalele, am fost intrigat, fiindcă puteai s-o mototoleşti, iar ea se întindea la loc, fară să mai păstreze nici o zbârcitură. Sigur că n-am apucat să ne uităm prea atenţi la ea, căci era vorba să fie top secret. El doar a scos-o repede şi ne-a lăsat să punem mâna pe ea, una alta, în timp ce ceilalţi făceau altceva."

Explicând cum putuse omul să obţină bucata, Smith a spus: „Ştiu că erau destul de multe, iar ei au pornit peste câmpie, la câţiva metri distanţă unul de altul şi au mers t.ot aşa, adunând bucăţile. Le încărcau în roabe şi chestii din- astea şi le duceau la punctul de pază."

Smith a afirmat că bucăţile erau ambalate în lăzi la bază, în alt loc. Bănuia că materialele fuseseră depozitate în partea estică a unităţii, lângă bazinul pentru exerciţii de salvare. Smith a

mai adăugat că hangarul nu avea poartă dublă. Era diferit de celelalte fiindcă toate aveau porţi duble, care se puteau deschide ca să intre aer curat.

Cele trei zboruri, toate efectuate cu avioane C-54 din *First Air Transport*, nu au fost ultimele cu decolare din Roswell. Un om a spus că fusese implicat cu aparatul său B-29 într-un zbor special. Avionul a zburat direct la Forth Worth, a stat acolo doar atâta timp cât să se descarce lada şi s-a întors la Roswell. Jurnalul de bord arăta că întreaga călătorie nu durase nici două ore, având loc în ziua de 9 iulie 1947.

A existat şi un zbor final, care a dus unele materiale din New Mexico, precum şi câţiva pasageri. Agenţii de contrainformaţii au sosit la Roswell cu o cursă specială, de la Aerodromul Andrews, în ziua de 8 iulie. Acest zbor, descris de locotenentul-colonelul Joe Briley, Frank Kaufman şi Lewis S. Rickett, a mai transportat şi materiale din Roswell, la înapoierea din Washington, D.C. Conform mărturiei participanţilor, au avut loc câteva zboruri cu resturi sau trupuri. Un avion a zburat la Fort Worth, iar de acolo la Wright Field, un altul a zburat direct la Wright Field, trei au zburat la Los Alamos, iar unul la Andrews, în Washington.[6] Dacă obiectul găsit de Mac Brazel nu era decât un biet balon meteorologic, ar fi tăcut Armata o asemenea risipă de timp şi efort pentru a transporta bucăţi din el prin toată ţara? Dacă fusese un balon meteo, nu l-ar fi aruncat imediat ce-şi dăduseră seama ce era? Dacă era un balon meteo, de ce s-au efectuat atâtea zboruri, în condiţii de securitate atât de stricte

?8 iulie 1947: Trupurile

în momentul când începe căutarea trupurilor, povestea se încurcă. Timp de ani de zile au circulat zvonuri despre cadavre de extratereştri din farfurii prăbuşite, dar nimeni nu a oferit vreodată o probă a existenţei lor. S-a vorbit chiar şi despre suspensie ci ionică, la Baza Aeriană Wright-Patterson şi s-au auzit zvonuri despre camere speciale, cu echipamente speciale, dintre care nici unele nu au putut fi confirmate.

Extensia logică a teoriei discului prăbuşit era aceea că nava conţinea şi un echipaj de zbor. Deşi doar puţini oameni au menţionat vreodată că văzuseră cadavrele, au existat suficiente piste solide care să determine noi cercetări.

Conform versiunii actual acceptate, Grady L. „Barney“ Bamett şi membrii unei echipe arheologice care l-au urmat la faţa locului au văzut trupuri în vara lui 1947. Barnett, în timp ce lucra lângă Magdalena, pe câmpiile din San Agustin, a spus că găsise epava unei nave în formă de disc şi văzuse trupurile neînsufleţite ale membrilor echipajului. Peste câteva minute sosiseră militarii, conduşi de un ofiţer cu părul roşcat, care i-au pus să jure, pe el şi pe ceilalţi arheologi, că vor păstra secretul. Arheologii n-au dezvăluit niciodată în public ceea ce văzuseră, iar Bamett nu le-a spus decât câtorva prieteni dintre cei mai apropiaţi.

Conform acestei versiuni a povestirii, Barnett a găsit epava în ziua de 3 iulie.[1] Dacă militarii ar fi găsit trupurile în 3 iulie şi-ar fi dat seama că descoperiseră o navă extrate-

restră. Ţinând seama de acest lucru şi de cele cinci zile în care s-au făcut planuri, este îndoielnic că Blanchard i-ar fi spus lui Walter Haut să redacteze un comunicat de presă despre resturile găsite de Mac Brazei. Cu alte cuvinte, diversiunea ar fi început în ziua de 3 iulie 1947, iar în ziarele din 8 iulie n-ar mai fi apărut nici un articol.

In iulie 1947, la Datil, Magdalena şi în zona Câmpiei San Agustin din New Mexico, se afla un număr de oameni. Mulţi dintre ei încă mai sunt în viaţă şi nici unul nu-şi aminteşte să fi circulat poveşti despre nave extraterestre şi trupuri neînsufleţite.

Doctorul Herbert Dick, un arheolog care încă mai trăieşte în New Mexico, lucra în apropierea unui loc numit Bat Cave*, la marginea estică a Câmpiei San Agustin, în lunile iulie şi august ale acelui an. A spus că nu ştia nimic despre alte grupuri de arheologi care să fi lucrat în vecinătate. A raportat că fusese chestionat în legătură cu asta, în urmă cu zece, cincisprezece ani, de altcineva, dar nu-şi putuse aminti nimic nou, care să aducă lămuriri asupra prăbuşirii.

Dick a spus că îşi amintea despre o femeie numită Francis Martin, care în 1947 locuia la Datil, New Mexico. Era patroana unui bar şi toţi cei ce lucrau pe câmpii poposeau în cele din urmă acolo. „Dacă era cineva care să ştie ceva, ea ar fi fost aceea“, a spus Dick.

în 1990, Francis Martin avea nouăzeci şi unu de ani, dar încă îşi mai amintea foarte bine vara anului 1947. Conform afirmaţiilor ei, în apropierea oraşului Datil nu s-a întâmplat nimic de genul unei prăbuşiri, de orice fel. A

confirmat că toţi oamenii care lucrau lângă Câmpia San Agustin treceau pe la barul ei şi era la curent cu tot ce se întâmpla.

După cum spune Francis Martin, nu a venit nici un militar şi nici nu s-a văzut prin zonă vreun vehicul militar. Şi nici străini n-au apărut nicăieri. Chiar dacă străinii nu intraseră în bar, cei care locuiau sau lucrau în zonă i-ar fi

- **Peştera Liliacului - (n.tr.).**

văzut. Ea ar fi auzit, de la localnici cel puţin, despre un lucru atât de extraordinar ca prăbuşirea unui disc zburător.

Acest lucru părea să elimine categoric posibilitatea unei a doua prăbuşiri, lângă Magdalena, dar există şi o altă dovadă, mai şocantă. Ruth Barnett, soţia lui Barney, ţinea un jurnal zilnic. Conform acestui document, Barney a petrecut ziua de 3 iulie 1947 în birou. Nu a avut timp să ajungă pe câmp, să găsească un disc zburător prăbuşit şi să se întoarcă acasă.

Acest lucru, desigur, nu elimină posibilitatea unei a doua prăbuşiri. Cercetările sugerează că a doua prăbuşire nu a avut loc lângă Magdalena, ci mult mai aproape de primul loc, la doar trei-patru kilometri distanţă. Iar trupurile nu au fost găsite în ziua de 3 iulie, ci spre seara zilei de 8.

Mac Brazel fusese ridicat de agenţii de cpntrainformaţii la data de 8 iulie.[2] A fost dus la Roswell, unde s-a organizat o recunoaştere aeriană. Întrucât ţinutul din jurul casei Brazel nu conţine multe semne de reper, cei

nefamiliarizaţi cu el se pot rătăci în câteva minute. Fiecare pârâu, fiecare vale, fiecare canion arată exact ca oricare altul. Se spera ca Brazel să poată îndruma echipele de la sol spre orice resturi depistate din aer.

Prima cercetare aeriană a descoperit locul unei a doua prăbuşiri, la circa patru kilometri de prima. Acolo a luat nava contact cu solul şi s-au găsit trupurile.

Dar, înainte ca militarii de la sol să poată fi dirijaţi spre noul loc, Barney Barnett şi arheologii au găsit epava. Referirile la Câmpia San Agustin şi Magdalena fuseseră inexacte.

Conform cu L.W. „Vern“ Maltais, Barney Barnett i-a spus peste câţiva ani că văzuse trupurile unor fiinţe de pe altă planetă. Erau trei sau patru, toate îmbrăcate în costume gri dintr-o bucată, fără nimic în genul unor nasturi, copci sau fermoare. Erau nişte fiinţe scunde, înalte de un metru şi douăzeci-cincizeci de centimetri, cu capete mari, în formă de pară, trupuri mici şi membre subţiri.

Maltais a spus că Barnett nu-i descrisese niciodată amănunţit obiectul, spunând doar că era metalic, de culoare gri-mată şi „de o mărime apreciabilă‘\ Barnett a afirmat că părea să fi „plesnit". Era înfipt lângă un povârniş, iar în jur nu existau resturi împrăştiate. Dar, dat fiind că lângă navă se aflau trupurile, atenţia lui Barnett a fost atrasă spre acestea. Era destul de aproape ca să le atingă, dacă ar fi vrut.

La câteva momente după ce găsise trupurile, a apărut un mic grup de oameni. Barnett a spus că erau arheologi care lucrau în zonă. Au văzut şi ei trupurile şi nava dar,

înainte de a putea cineva să facă ceva, au apărut militarii.

Barnett n-a aflat niciodată cine sau de unde erau arheologii. N-a apucat să discute cu ei. Militarii i-au prevenit pe toţi că ceea ce văzuseră făcea parte dintr-un proiect secret şi că aveau datoria patriotică de a ţine pentru ei înşişi tot ce aflaseră. Apoi au fost escortaţi de la locul prăbuşirii.

însemnările din ziua de 8 iulie 1947 din jurnalul lui Ruth Barnett arată că Barney se aflase în zona Pie Town, de cealaltă parte a Câmpiei San Agustin - la fel de departe de casa din Socorro a lui Barnett ca şi locul propriu-zis al prăbuşirii de lângă Corona. Conform jurnalului, Barnett a ajuns acasă pe la ora 20:30. Se pune întrebarea: datorită ordinelor primite de la ofiţeri, a făcut oare Barnett referire la Pie Town fiindcă se afla atât de departe? îşi acoperea urmele, indicând că se aflase la peste patru sute cincizeci de kilometri de locul prăbuşirii? în ziua de 8 iulie, s-a aflat de fapt în Comitatul Lincoln?

După plecarea civililor, militarii au adus camioane şi câteva zeci de oameni, pentru a degaja locul. Trupurile au fost încărcate în bena unui camion, unde se aflau câteva blocuri mari de gheaţă. Pe la apusul soarelui, sergentul Melvin E. Brown şi un alt soldat au fost urcaţi în camion, având ordin să nu se uite sub prelată. Brown n-a putut rezista ispitei şi, de îndată ce superiorii săi s-au îndepărtat, a tras prelata la o parte. Sub ea, a văzut trupurile.

La fel ca Barnett, Brown le-a descris ca fiind mai mici decât nişte fiinţe omeneşti. A spus că

aveau pielea de o culoare galben-portocalie, dar acesta ar fi putut fi un efect al iluminării sau descompunerii. Pielea semăna cu aceea a şopârlelor, în sensul că era lucioasă şi îmbrobonată, dar nu solzoasă.

Brown însă nu a fost singurul care a raportat prezenţa unor trupuri la locul prăbuşirii. Căpitanul Darwin E. Rasmussen, ofiţerul de operaţiuni al Grupului de Bombardiere 718 (component al Grupului 509), le-a spus membrilor de familie că la Roswell fuseseră găsite patru trupuri. Elaine Vegli, verişoara lui Rasmussen, a indicat că îl auzise pe Rasmussen spunându-i tatălui ei că n-avea nici o îndoială privind realitatea farfuriilor zburătoare, întrucât ajutase la recuperarea trupurilor dintr-una care se prăbuşise.

De îndată ce au fost încărcate în camion, trupurile au fost transportate de la locul accidentului la Aerodromul Roswell, unde au fost duse în spitalul unităţii. în tot timpul drumului, Brown şi celălalt soldat au rămas în camion. O dată ajunşi acolo, Brown a primit liber, iar trupurile au fost introduse în clădire.[3]

La scurt timp după sosirea trupurilor la bază, a sosit şi un medic legist de la Roswell, Glenn Dennis. Toată după- amiaza, medicii de la bază au telefonat la morgă, punând întrebări despre tehnicile de conservare: „Asta ce efect are asupra sistemului circulator? Ce efect are aşa ceva asupra ţesuturilor?" Medicii militari i-au spus legistului că trupurile stătuseră în prerie timp de câteva zile, poate chiar o săptămână.

Legistul a subliniat faptul că medicii militari îl sunaseră în repetate rânduri, punând de

fiecare dată alte întrebări. A descris unele tehnici de îmbălsămare, dar i s-a spus că nu asta doreau să ştie. îi interesa mai mult cel mai potrivit mod de a deplasa morţii. Confprm medicului legist, implicaţia era că aveau de-a face cu nişte oameni decedaţi într-o catastrofa aviatică.

După cum declară legistul, i s-a spus că existau trei victime. Două dintre ele fuseseră mutilate în prăbuşire, dar cealaltă rămăsese într-o stare destul de bună. Ofiţerii de la

bază doreau să ştie dacă le puteau transporta pe toate trei într-o singură ladă, închisă ermetic.

Documentele datând din vremea aceea însă demonstrează că n-a murit nici un membru din personalul Aerodromului Roswell. Arhiva unităţii pentru luna iulie 1947 dovedeşte că în spital nu s-a înregistrat nici un deces.

Medicului legist însă i se spusese că erau victime. Legistul, bănuind că se prăbuşise un avion, a urcat în maşina morgii şi s-a deplasat la unitate. A fost lăsat să intre, căci fusese de multe ori acolo în probleme oficiale şi era cunoscut. La spital, a parcat lângă una dintre ambulanţele militare de tip vechi, la rampa din spate.

A coborât din maşină şi a urcat rampa. în capătul acesteia stăteau doi membri M.P., privind într-o ambulanţă cu portierele din spate deschise. înăuntrul acesteia medicul a văzut nişte resturi metalice pe care nu le-a recunoscut. Nu arătau ca materialele găsite de obicei în urma unei prăbuşiri de avion.

în spital l-a întâmpinat un alt M.P., care l-a

întrebat ce căuta acolo. Legistul i-a spus cine era, iar agentul l-a lăsat să treacă, crezând că îl convocase cineva din unitate.

în timp ce străbătea un coridor, legistul a fost văzut de o soră din spitalul unităţii. Femeia l-a întrebat cum intrase şi i-a spus să plece dracului de-acolo. A adăugat: „Dumnezeule, nu mai scapi cu viaţă."

Dennis nu i-a înţeles spaima neaşteptată şi i-a răspuns că poliţia militară nu-1 oprise. Sora continua să fie agitată şi să-i spună să plece. înainte de a apuca să răspundă, doi poliţişti militari l-au apucat de braţe, l-au ridicat de pe picioare si l-au cărat afară. A **fost** escortat în afara unitatii si urmărit pană la locuinţa tatălui **său.**

A doua zi sora i-a explicat ce se întâmplase la spital. Sosiseră nişte cadavie. e\act asa cum bănuise Dennis, dar nu erau omeneşti. Nu ştia ce erau, nici de unde proveneau.

A spus că erau nuci, mai scunde decât un om adult. Şi mâinile arătau altfel, având doar patru degete, cu cele două mijlocii mai lungi decât celelalte. Nu văzuse deget mare opozabil. A mai spus şi ca braţul avea o anatomie diferită. Osul dintre umăr şi cot eia mai scuit decât cel dintre cot şi încheietura mâinii.

Capetele erau mai maii decât cele omeneşti. Aveau ochi mai mari, de formă concavă. Soia a afirmat că toate trăsăturile, ochii, nasul şi urechile ei au uşor concave.

A mai adăugat că ti tipurile eiau foarte delicate. Aveau cranii şi oase extrem de ftagile, li aminteau de mumiile pe care le văzuse în fotogiafii, subţiri, fusifoime şi ragile.

A spus că trupuiile stătuseră expuse intemperiilor şi animalelor de pradă **câteva** zile. Nu pie/entau nimic în genul unor organe sexuale, **dai** aşa ceva nu i se părea anormal, în împrejurările date. A menţionat că trupurile păreau să fi fost atacate de animale, ţesuturile moi ale organelor genitale fiind de obicei primele zone distruse.

Femeia a mai declarat că, după aducerea la Roswell, trupurile fuseseră îngheţate. Au fost închise în saci „mortuari" cauciucaţi şi împachetate pentru transport într-o ladă cu capacul bătut în cuie, probabil datorită mirosului pe care îl emanau. Auzise că destinaţia finală era Wright Field şi era sigură că finalmente acolo fuseseră trimise, însă după ce au părăsit spitalul le-a pierdut urma.

Pappy Henderson, căpitan în *First Air Transport Unit* detaşat la Roswell, a văzut şi el trupurile. Dat fiind scenariul, există doar un singur moment în care Henderson să le fi putut vedea şi anume, la locul prăbuşirii. Henderson, în calitate de pilot, nu avea nici un motiv să se afle acolo, dai ca unul dintre cei mai demni de încredere ofiţeri ai lui Blanchard, e logic să tl fost chemat de către acesta pentru a pilota unul dintre avioanele de recunoaştere. Pare plauzibil ca Henderson să fi văzut trupurile în timp ce zbura cu avionul pe deasupra şi probabil a dirijat echipele de la sol spre al doilea loc.

Henderson i-a vorbit despre cadavre, în 1978, unui prieten apropiat şi camarad de armată, dr. John Kromschroeder. Conform lui Kromschroeder, el şi Henderson depănau poveşti în timpul unei călătorii la pescuit. După

câteva ore, Henderson i-a menţionat că văzuse trupurile unor vizitatori extraterestri şi rămăşiţele navei lor.

Kromschroeder a spus că Henderson era în mod vizibil nervos. După afirmaţiile sale, lui Henderson nu-i plăcea să se afle în preajma morţilor sau a răniţilor şi dorea să se îndepărteze de ei cât mai rapid posibil. Sursa l-a citat pe Henderson ca declarând: „Serios, n-am putut să mă uit la ei."

Dar a văzut destul pentru a spune că erau „cam micuţi". Henderson a spus că fuseseră congelaţi şi după părerea lui, în 1986, încă se mai aflau la Baza Aviatică Wright- Patterson.

Evident, Kromschroeder a dorit să afle mai mult. Henderson s-a mulţumit să repete descrierile, spunând apoi: „Pur şi simplu nu pot să vorbesc despre asta."

Kromschroeder, fiind de ani de zile bun prieten cu Henderson, a crezut povestea. A spus că Henderson era în mod clar stingherit când vorbea despre aceste lucruri. Nu-i spusese nici măcar soţiei sale, Sappho, datorită clasificării top secret a informaţiilor. Henderson a vorbit numai fiindcă prietenul său era tot militar şi înţelegea semnificaţia informaţiilor si, restricţiile secretelor militare.[4]

Kromschroeder l-ar fi crezut pe Henderson chiar şi dacă n-ar fi avut nici o dovadă a afirmaţiilor lui. Peste circa un an însă, în 1979, Henderson i-a arătat lui Kromschroeder o bucăţică de metal, afirmând că provenea din navă. tKromschroeder studiase ani de-a rândul metalele şi metalurgia şi nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Metalul, conform doctorului, era cenuşiu,

asemănător cu aluminiul, dar mai dur şi mai rigid. Nu l-a putut îndoi, însă trebuia să fie atent, căci avea margini tăioase. Nu părea să aibă structură cristalină, Kromschroeder bazându-şi această afirmaţie pe modul cum se rupsese. Nu era sfâşiat.

Kromschroeder a mai spus că, după afirmaţiile lui Henderson, metalul făcea parte din materialele mai uşoare ale învelişului navei. Atunci când era energizat adecvat, producea o iluminare perfectă, constând dintr-o lumină blândă, fără umbre.

Henderson, după ce a văzut un articol despre evenimentul de la Roswell, în 1982, i-a pomenit despre trupuri fiicei sale, Mary Katherine Groode. Ei i-a spus ceva mai mult, precizând că erau nişte omuleţi cenuşii, cu ochi oblici şi gură mică. Nu i-a spus cum ajunsese să vadă trupurile, ci doar că le văzuse.

Henderson a făcut o aluzie că trupurile se aflau la Baza Aviatică Wright-Patterson. Sora crezuse că aceasta era destinaţia finală. Nici Henderson şi nici sora nu ştiau ce se întâmplase cu trupurile sau cu lada, după ce părăsise spitalul. Alţii însă deţineau aceste informaţii. Conform lui Frank Kaufman, trupurile au fost sigilate în lada de lemn când încă se mai aflau la spital. La adăpostul întunericului, lada a fost încărcată în camionul acoperit şi transportată până la un hangar din apropierea pistei. Acolo a fost descărcată şi dusă înăuntru.

Kaufman a spus că în hangar erau postaţi agenţi M.P., iar asupra lăzii s-a fixat fasciculul unui reflector. A rămas acolo peste noapte.

Brown, care călătorise de la locul accidentului împreună cu cadavrele, a fost adăugat dispozitivului de gardă din afara hangarului. în timp ce stătea de pază, ofiţerul comandant al Escadrilei K din Grupul de Bombardiere 509, căpitanul John Martin, s-a apropiat şi a spus: „Haide, Brownie, să aruncăm o privire înăuntru."

Nu era nimic de văzut, în afara lăzii de lemn. Brown a spus că totul fusese ambalat pentru expedierea la Fort Worth. Martin şi Brown au revenit afară.

Peste ani de zile, în perioada primei aselenizări a americanilor, Brown a spus familiei povestea prăbuşirii de la Roswell. Au ezitat să-l creadă, dar si-au amintit cu totii că Brown le spusese să nu mai vorbească nimănui despre asta, fiindcă „tăticul ar avea necazuri".

în 1986, când Brown se afla pe patul de moarte, fiica lui, Beverly Bean, a spus că Brown a vorbit pe larg despre Roswell. Insista, iar şi iar, că „nu fusese doar un nenorocit de balon meteorologic".

Soţia lui Brown nu doreşte nici acum să vorbească despre toate acestea şi nici fiica lui cea mai mare. Amândouă se tem că ar avea efecte proaste asupra dosarului militar al lui Brown şi că Armata ar putea trece la represalii.

Beverly Bean însă a dorit ca toată lumea să atle ce-i spusese tatăl ei pe patul de moarte. Văzuse trupurile. Le escortase până la Roswell şi ştia că obiectul nu fusese un balon meteorologic.[5]

Lada cu cadavrele a rămas peste noapte în hangar. Pe la amiaza zilei următoare, în 9 iulie,

a fost încărcată într-un alt camion şi dusă la groapa de bombe numărul unu, dintr-o zonă îndepărtată a unităţii.

Trupurile au rămas acolo încă două, trei ore. Apoi, conform unui martor care a solicitat anonimatul fiindcă se temea să nu-şi piardă slujba, lada a fost îmbarcată într-un B-29, pentru a fi dusă la Fort Worth.

Conform declaraţiilor martorului, membrii echipajului de zbor, din care făceau parte sublocotenentul Joe C. Shackelford, sublocotenentul Elmer L. Landry, C.P.L. Thaddeus Love, S.S.G. Robert A. Slusher şi P.F.C. Jesse M. Delozier se aflau pe poligonul de tir, după prânz. Cu toţii auziseră zvonurile că într-o fermă de lângă Roswell se găsise un disc zburător şi câteva cadavre. Deşi comunicatul de presă al lui Walter Haut apăruse deja în ziarul local, explicaţia dată de Ramey n-avea să fie publicată decât peste câteva ore. Au plecat din poligon, întorcându-se în zona escadrilei. Majoritatea celorlalte echipaje de zbor fuseseră deja trimise acasă pe ziua în curs, dar ofiţerul de operaţiuni pe escadrilă, Edgar Skelley, i-a spus comandantului aeronavei să-şi ţină echipajul pe loc fiindcă putea să urmeze un zbor special.

După ce s-a decis expedierea cadavrelor, echipajul s-a dus să pregătească avionul, un B-29, dar nu a beneficiat de timpul acordat în mod normal acestei sarcini. Au fost siliţi s-o termine în mare grabă. Peste circa o oră, li s-a ordonat sa ruleze până la „groapa" unde erau ţinute în mod normal bombele. De astă dată, groapa era acoperită cu o prelata. Când prelata a fost dată la o parte, au văzut o ladă mare de

lemn, depusă pe o platformă folosită la transportul încărcaturilor. A fost îmbarcată în locaşul bombelor, însoţită de o escortă compusă din şase membri ai poliţiei militare, un ofiţer, doi sergenţi şi trei soldaţi. Toţi erau înarmaţi cu .45-uri, iar un soldat avea o carabină M-l. In mod normal, nu zburau cu carabine, fiindcă armele se puteau încurca în cabluri Ic de control. N-au scăpat nici un moment din ochi lada.

înainte de decolare, ofiţerii din echipaj s-au prezentat la baza de operaţiuni, pentru informările şi autorizaţiile de zbor. Când s-au întors, nu i s-a permis decât bombardierului să privească în camera bombelor, pentru a se asigura că încărcătura era fixată corect. Inginerul de zbor şi şeful echipajului nu erau preocupaţi de sarcină, întrucât li se spusese că lada nu cântărea mai mult de două mii cinci sute de kilograme şi prin urmare nu era necesar balast în coada avionului.„Toate caracteristicile acelui zbor au fost neobişnuite", a declarat sursa. „Era o securitate atât de strictă, încât ştiam că lada nu conţinea mobila generalului."

A descris lada ca fiind confecţionată din lemn, nevopsită şi fără însemne. Avea cam un metru şi jumătate înălţime, un metru şi douăzeci lăţime şi cinci metri lungime, categoric suficient de mare pentru a conţine cele trei sau patru trupuri recuperate de la locul prăbuşirii.

Martorul a spus că după-amiaza era umedă şi ceţoasă şi că abia aşteptau să-şi ia zborul. Li s-a ordonat să se menţină la trei mii de metri, nu la altitudinea obişnuită, de opt, zece mii de metri. Lada şi escorta au rămas în compartimentul bombelor.

După cum afirmă Curt Platt, un membru al Grupului de Bombardiere 509, transportul de mărfuri şi pasageri în camera bombelor nu era neobişnuit. Existau şine sau rasteluri care se puteau monta în compartiment, pentru transportul materialelor şi al persoanelor. întrucât camera bombelor nu era presurizată, trebuia să zboare mai jos de trei mii de metri.

Conform afirmaţiilor lui Platt, transportau frecvent oameni si obiecte în acest mod.

Avionul a zburat direct Ia Aerodromul Fort Worth. Acolo i-a aşteptat un contingent de ofiţeri din Fort Worth, inclusiv un om pe care bombardierul l-a recunoscut ca fiind medic legist. în conformitate cu bombardierul, învăţaseră la aceeaşi şcoală şi ştia că fostul său coleg devenise legist.

O dată ce lada s-a descărcat, echipajul a primit ordin să se întoarcă imediat la Rosxvell. N-au stat deloc în Fort Worth. Au întors avionul pe pistă şi au decolat. Bombardierul a spus echipajului că acum taceau cu toţii „parte din istorie", datorită încărcăturii pe care o transportaseră.

După ce a văzut un exemplar din anuarul Grupului 509, martorul a spus că, după părerea lui, la întoarcere îi însoţise şi Jesse A. Marcel. Era sigur că se urcase în avion un ofiţer de informaţii. Robert Slusher, prezent şi el, a confirmat această opinie.

Mai târziu, Jesse Marcel jr. a spus că-şi amintea că tatăl său lipsise mai mult de douăzeci şi patru de ore. Cu alte cuvinte, Marcel a zburat la Fort Worth, în 8 iulie, cu o parte din resturi şi s-a întors în 9 iulie, cu avionul B-29 care transportase cadavrele.

Sursa, care încă mai păstrează jurnalele de bord, a confirmat data de 9 iulie. Zburase cu un B-29, cu numărul de pe coadă 7301, de la Roswell până în cealaltă parte a ţării, la Fort Worth şi înapoi. Timpul total de zbor fusese o oră şi cincizeci şi cinci de minute, inclusiv scurta perioadă în care stătuseră pe sol, la Fort Worth.

Conform tuturor relatărilor, o dată ce s-au descoperit trupurile, acestea nu au rămas în New Mexico decât câteva ore. Cu ajutorul martorilor, au fost urmărite de la locul prăbuşirii, lângă Corona, New Mexico, până Ia Roswell şi apoi la Fort Worth. Sora de la unitate a spus că destinaţia lor finală era Wright Field, în Dayton, Ohio. în acel punct se pare că au dispărut.

Iulie 1947 - prezent: Trupurile

Dacă au existat trupuri în Iada încărcată Ia Roswell în avionul B-29, imediat ce au ajuns Ia Aerodromul Fort Worth au dispărut. S-a găsit o serie de martori care le-au dus de la locul prăbuşii if la Roswell şi apoi la Fort Worth. O dată cu sosirea trupurilor la Fort Worth însă succesiunea s-a întrerupt. Se presupune că trupurile, la fel ca o parte din resturi şi-au continuat drumul spre Wright Field, însă asupra acestui lucru nu s-a găsit nici o probă concludentă.

De-a lungul anilor, s-au povestit multe despre prezenţa unor cadavre de extraterestri la Wright Field şi s-a bănuit că erau trupurile găsite la Roswell. Len Stringfield, în cadrul cercetărilor sale, a identificat un număr de martori ai prezenţei trupurilor la Baza Aeriană Wright-Patterson.[1]

Una dintre persoanele ale căror rapoarte şi-au croit drum până la Len Stringfield a fost Norma Gardner, angajată temporar la Wright-Patterson. In 1959 a ieşit la pensie pe motive de sănătate. Faţă de prieteni a făcut aluzii că ştia mai mult despre situaţia cu „farfuria zburătoare" decât i-ar fi convenit guvernului.

Având autorizaţie *top seciirity*, i se trasase sarcina de a înregistra toate materialele legate de OZN-uri, ceea ce includea şi fragmente din interiorul unei nave care în trecut fuseseră aduse la unitate. Totul fusese fotografiat, etichetat şi înregistrat şi trebuia ca documentele să fie îndosariate de cineva. Norma Gardner a primit această misiune.

La un moment dat, a văzut două trupuri în curs de a fi transportate dintr-un loc în altul. Cadavrele fuseseră conservate într-un soi de soluţie chimică. A spus că erau mici, de un metru douăzeci, un metru cincizeci înălţime, cu capete mari şi ochi oblici, fiind clar că nu erau de natură umană. în cadrul îndatoririloi ei de serviciu a dactilografiat şi rapoartele de autopsie asupia lor.

Povestirea ei, relatată peste ani de zile, a fost ignorată de cercetători. în lipsa unor elemente de coroborare, nu exista nici un motiv ca relatarea Normei (iardner să fie acceptată. Acum însă având şi rapoartele de la Roswell, a apărut posibilitatea coroborării. Bamett şi Brown, printre alţii, au confirmat găsirea trupurilor. Marcel şi ceilalţi au vorbit despre prăbuşirea unui obiect din altă lume. Fiecare povestire, provenind din surse independente, a ajutat la confirmarea celei următoare.

Norma Gardner este importantă şi dintr-un alt motiv. Ea se afla la Baza Aeriană Wright-Patterson. A fost una dintre primele surse care să confirme aducerea cadavrelor la bază. Acest lucru nu a dovedit că trupurile proveneau de la Roswell, dar le-a oferit anchetatorilor un punct de pornire.

Norma Gardner însă nu este singura sursă care a oferit informaţii privitoare la trupuri şi amplasamentul acestora. De-a lungul anilor şi alte persoane au insinuat cunoştinţe aflate dintr-un cerc restrâns. Din nou, conform spuselor lui Len Stringfield, cineva i-a spus că participase la o conferinţă secretă, de înalt nivel, la Wright-Patterson şi văzuse, într-o instalaţie subterană, un trup conservat prin congelare.

Sursa a descris cadavrul ca având braţe lungi, poziţionate lateral. Era înalt de circa un metru şi douăzeci, iar pielea feţei părea netedă şi cenuşie. Avea ochii deschişi şi nu se vedea nici urmă de păr.

Aceste date erau puţine şi in lipsa confirmării, aproape inutile, dar răspundeau totuşi la întrebarea despre locul unde se aflau cadavrele. Mai sugerau şi că trupurile nu fuseseră îngropate sau arse, ci erau conservate.

Truman Weaver, fost maior de aviaţie, a oferit câteva informaţii suplimentare. El le-a arătat cercetătorilor o scrisoare de la un prieten care susţinea că lucrase pe aceeaşi

alee, vizavi de clădirea unde erau ţinute trupurile. Sursa afirma că, în unele zile, peste alee plutea un miros puternic, iar când a întrebat i s-a spus că era fluid de îmbălsămare.

Un miros puternic de formaldehidă dus de vânt la Wright-Patterson nu este suficient pentru a sugera, măcar prezenţa unor cadavre de extraterestri. Sursa a continuat însă, explicând că şeful său, un om pe nume McAdams, i-a arătat un raport de uz intern care confirma zvonurile despre cadavrele şi nava capturată.

Era o nouă piesă din puzzle, care oferea doar o măruntă confirmare. Raportul McAdams este, din păcate, la mâna a doua, dar puţinele detalii care se combină cu cele ale altor relatări, la prima mână, sprijină ipotezele.

O altă sursă, un electrician angajat la General Electric, a primit de lucru la Wright-Patterson. A fost dus într-o cameră frigorifică, unde plutea un miros puternic, neplăcut, în încăpere se afla un număr de lăzi la care erau cuplate cabluri electrice si furtunuri de aer. Sursa a reuşit să strecoa- re o privire într-una din lăzi. înăuntru, pe o lespede de marmură, se afla un trup neomenesc.

După ce şi-a terminat treaba la Wright-Patterson, electricianul s-a întors acasă. A vorbit familiei despre mirosul înţepător din camera frigorifică. Fiica lui avea să declare mai târziu că, din câte îşi amintea, hainele tatălui ei se impregnaseră cu un miros puternic de amoniac.

Asemenea rapoarte oferă indicii despre amplasamentul trupurilor şi, provenind din surse larg distanţate, fără a avea cunoştinţă despre alte rapoarte, sugerează că ar fi adevărate. Oamenii îşi relatează, pe cât de corect posibil,

propriile experienţe.

Problema este că nici una dintre aceste povestiri nu stabileşte legătura între evenimentele din Roswell şi trupurile văzute la Wright-Patterson. John Timmerman, un cercetător care face parte din comitetul director al Centrului de Studii OZN J. Allen Hynek din Chicago, pare să deţină o parte din materialul de legătură.

Timmerman are o expoziţie OZN itinerantă, pe care o instalează în săli, şcoli şi centre comerciale. • Pe lângă prezentările de fotografii şi alte materiale, Timmerman deţine un mic casetofon şi le cere celor care vizitează expoziţia să-i împărtăşească eventualele lor experienţe OZN

In ziua de 13 ianuarie 1990, a înregistrat un scurt interviu cu un om care a refuzat să-şi spună numele. Acesta a spus că ştia ceva despre trupurile găsite la Roswell în 1947. Era informat că victimele catastrofei fuseseră duse la Wright Field. Sursa a mai spus că trupurile nu proveneau de pe planeta noastră. Lucrase cu un doctor care fusese implicat în cercetările medicale asupra morţilor.

Această dovadă în sine e aproape lipsită de orice valoare. O sursă anonimă care vorbeşte despre trupurile de la Wright-Patterson nu oferă nimic verificabil. Dar, când se cuplează cu celelalte rapoarte în care martori direcţi au declarat ce văzuseră, totul devine convingător.

Este important, fiindcă sursa a spus că trupurile proveneau din prăbuşirea de la Roswell şi că au fost duse la Wright Field. Astfel se completează lanţul de probe. Veriga nu este puternică, decât când se adaugă celorlalte

rapoarte care proveni de la Wright-Patterson.

John G. Tiffany a spus că tatăl său fusese repartizat la Wright Field în vara anului 1947. Au sprijinit multe dintre activităţile Grupului de Bombardiere 509. De exemplu, construiseră rastelurile speciale de bombe, necesare pentru armele atomice. In perioada aceea nu le cunoşteau destinaţia
- decât că erau necesare la 509.

La jumătatea anilor *50, a spus Tiffany, tatăl său a menţionat pentru prima oară că făcuse parte dintr-un echipaj de zbor trimis de la Wright Field undeva în Texas. O dată aterizaţi, au preluat nişte resturi şi un container mare.
asemănător unui termos uriaş, toate fiind echipamente militare specializate.

Resturile erau foarte uşoare şi dure. Tiffany a spus că aveau o suprafaţă sticloasă şi toate încercările echipajului de a le zgâria, îndoi sau rupe au eşuat. După cum afirmă Tiffany, le-au ciocănit tot drumul până la Wright Field, fără a fi în stare să le afecteze cu ceva. Ulterior, când au auzit povestea cu balonul meteorologic, au râs cu toţii de ridicolul acesteia.

Tiffany nu era sigur că tatăl său văzuse personal cadavrele sau auzise despre ele de Ia alţii, totuşi i le-a descris. Două erau intacte, iar unul fusese dezmembrat. Aveau piele şi trăsături netede şi toate trei purtau un soi de costume de zbor.

Tiffany a accentuat faptul că transportarea acelei încărcături a tulburat întregul echipaj. Cu toţii aveau senzaţia că pur şi simplu nu se puteau curaţi. Nu puteau să „treacă peste mânuirea unor lucruri aflate mai presus de nişte dispozitive străine[44].

O dată sosiţi la Wright Field, toate resturile pe care le aduseseră şi enormul termos au fost încărcate în camioane. După ce maşinile au plecat, un ofiţer de rang înalt a ordonat întregului echipaj să nu vorbească nimănui despre zbor. Li s-a spus: „Nu s-a întâmplat.“

Helen Watcher a declarat că, în vara anului 1947, era elevă la o şcoală de asistenţă medicală din Dayton, Oliio. Conform afirmaţiilor ei, se afla în vizită la o prietenă, când soţul acesteia s-a întors acasă foarte agitat. Şi-a chemat soţia în dormitor şi i-a spus, cu un glas uşor de auzit, că la bază se întâmplase ceva cu caracter top secret. Sosiseră cadavrele unor fiinţe extraterestre. Patru la număr. El făcuse parte dintre gărzile aflate la post când sosise avionul cu trupurile.

Asta a fost tot ce s-a spus. In vara anului 1947, la bază sosiseră patru trupuri. încă o sugestie că trupurile recuperate la Roswell ajunseseră în Oliio.[4]

Problema cu aceste relatări este aceea că nici una dintre persoanele care le-au spus, excepţie făcând Norma Gardner, nu au avut prea multe legături cu cadavrele. Le-au văzut în contextul altor îndatoriri şi nu au avut ocazia să le examineze. Sau le-au zărit în condiţii departe de a fi ideale. O sursă a trebuit să privească prin capacul de sticlă, plin de promoroacă, al unui congelator. Dar, chiar ţinând seama de aceste probleme, oamenii au putut descrie, uneori amănunţit, ceea ce văzuseră.

Şi au existat câteva persoane care au avut posibilitatea de a examina pe îndetele trupurile. Jesse Johnson, doctor în medicină, care se afla la Roswell în iulie 1947, era patologul bazei. Se

bănuieşte că a făcut unele studii preliminare, imediat ce au fost aduse trupurile la unitate. Alăturând informaţiile adunate de Len Stringfield, se poate schiţa o descriere completă a trupurilor.

Conform medicului, cadavrele măsurau între un metru şi un metru treizeci şi cinci şi cântăreau cam douăzeci de kilograme.

Aveau câte doi ochi mari, migdalaţi, tară pupile, situaţi sub o arcadă proeminentă. Ochii erau alungiţi şi păreau uşor oblici, conferind chipului o înfăţişare orientală. Erau adânciţi şi distanţaţi, nu aveau pleoape, ci numai o vagă cută.

Capul era mare, conform standardelor omeneşti, ceea ce însemna că era disproporţionat faţă de trup. In loc de urechi, aveau în părţile laterale câte o mică deschizătură. Nasul era nedistinct, aproape invizibil, constând doar dintr-o vagă protuberantă. Gura, mică, arăta ca o fantă tară buze. După cum spune medicul, gura nu funcţiona ca mijloc de comunicare sau pentru alimentaţie. De fapt, gura părea să fie o a-dâncitură de genul unui rid, adâncă doar de vreo cinci centimetri. Capul părea lipsit de păr, numai cu un puf fin. Trupurile propriu-zise erau de asemenea fără păr.Torsul era mic şi subţire. Braţele, lungi şislabe, ajungeau până la genunchi. Partea de la umăr la cot era mai scurtă decât cea dintre cot şi mână. Mâinile aveau patru degete, tară deget mare opozabil, păreau a fi dotate în capete cu ventuze. Două degete se distingeau ca fiind mai lungi decât celelalte. Aceste date corespund cu descrierea făcută de sora din Roswell.

Picioarele erau scurte şi subţiri. Aveau labele acoperite, deşi o sursă spunea că le lipseau degetele. E posibil ca această impresie să se fi datorat unei membrane dintre degete, pe care au descris-o câteva surse.

Pielea, aşa cum ausubliniat toţi cei care au văzut trupurile, nu era verde. Avea o culoare cenuşiu-rozacee, deşi lui Melvin Brown i s-a părut că era gălbuie. Textura ei era aspră, ca a pielii de animal. Examinată cu lupa, i se dezvăluia o structură reticulară.

Multe dintre surse vorbesc despre un miros pătrunzător, asociat trupurilor. Tiffany a spus că

tatăl său avea senzaţia că nu se mai putea curaţi. Sora de Ia Roswell a descris mirosul ca fiind atât de puternic, încât le provoca o stare de rău fizic.

Majoritatea surselor directe care au afirmat că văzuseră trupurile nu au avut ocazia să le vadă alcătuirea internă. Una dintre sursele lui Stringfield a văzut-o însă. A spus că nu aveau dinţi şi nici organe reproducătoare vizibile. Sora de la Roswell a declarat că acele ţesuturi moi sunt cele dintâi atacate de către animalele de pradă, iar cadavrele aduse la Roswell prezentau semne de vătămare din partea animalelor.

în trupuri predomina un lichid incolor, însă fără celule sangvine roşii. Nu exista nici un indiciu al sistemului digestiv sau al traiectului gastro-intestinal superior, nici un canal intestinal sau alimentar inferior şi nici regiune rectală.

Medicul a furnizat una dintre cele mai detaliate descrieri ale trupurilor. A avut ocazia să lucreze asupra lor şi să le examineze. Le-a putut studia îndelung.

Există însă şi alţii care au avut experienţe directe, dar nu au văzut trupurile. Datorită muncii lor în cadrul armatei, aceştia au văzut dosare conţinând însemnări despre prăbuşiri şi fotografii ale cadavrelor.

Unul dintre ei este un bărbat care a spus că lucra la N.O.R.A.D., în Colorado Springs. In cadrul computerizării unor fişiere, a ajuns la unul etichetat „U.S.A.A.F. *(United Stntes Army Air Force)* Automatizări Timpurii[41]. Dosarul conţinea date despre recuperarea câtorva trupuri mici, inclusiv fotografii ale acestora. Omul a spus că fiinţele erau scunde, nu mai mari de un metru, un metru şi jumătate, cu capete mari/

Toate acestea conduc la o singură concluzie. Trupurile au fost luate de la locul prăbuşirii, împachetate în gheaţă la Rosvvell şi expediate cu avionul la Fort Worth. Descărcate acolo din avion, au fost îmbarcate într-o altă aeronavă şi transportate la Wright Field. O dată ajunse la destinaţie, au fost examinate, unul a fost autopsiat şi toate au fost congelate pentru studiu, când aveau să evolueze tehnicile de expertiză genetică, cartografiere celulară şi cercetare biologică.

Se mai află încă acolo? Posibil. Mai există încă? Categoric. Mostrele cu caracter unic nu se distrug.

Iulie 1947: Filiera Wright Field

Numeroase rapoarte sugerează că materialele recuperate de ofiţerii şi ceilalţi oameni din Aerodromul Roswell au ajuns la Wright Field, în Dayton, Ohio. Aproape toţi cei ce ştiau cate ceva despre trupuri au sugerat că destinaţia lor finală era la Wright Field. S-au prezentat dovezi, s-au găsit câţiva martori, dar probele erau încă departe de a tl concludente. în acel moment, a intervenit generalul de brigadă Arthur E. Exon.

Exon este un pilot cu I35 de misiuni de luptă şi peste 300 de ore de zbor pe timp de război, în decursul celui de- Al Doilea Război Mondial. Avionul său a fost avariat grav de către o explozie a muniţiei şi a fost nevoit să aterizeze forţat în teritoriul inamic. Capturat, a petrecut mai mult de un an în lagărele germane pentru prizonieri de război. A fost eliberat în aprilie 1945.[1]

După război a urmat un curs de administraţie industrială la Institutul de Tehnologie al Aviaţiei şi a fost repartizat la Comandamentul de

Materiale Aeriene (A.M.C.), cu sediul la Baza Aeriană Wright-Patterson. (Este de reţinut că Generalul Nathan F. Tvvining era comandantul A.M.C., care controla diverse funcţii informative. Scrisoarea lui Twining din 23 septembrie 1947 a fost citată de mulţi. Pe-atunci, Twining trăsese concluzia că discurile zburătoare erau rea-

le).

în următorii câţiva ani, Exon a deţinut felurite funcţii, până la urmă, în 1955, ajungând la Pentagon, cu gradul de colonel. în 1960, a devenit şef al rachetelor balistice, răspunzător cu elaboarea sistemului N.A.T.O. de rachete balistice Jupiter, în Italia şi Turcia. în iulie 1963, a părăsit Europa pentru o misiune la Baza Aeriană Olmsted din Pennsylvania. în august 1964, a fost numit comandant al Bazei Aeriene Wright-Phtterson. în 20 august 1965, a fost avansat general de brigadă.

Generalul Exon a avut o carieră militară cum nu se poate mai impresionantă. Ofiţerii nu sunt promovaţi la ranguri de amiralitate (ofiţeri generali) fără a-şi fi dovedit competenţa. Cei care reuşesc în timp ce sunt activi la datorie, avansarea nereprezentând o răsplată în momentul pensionării, constituie o foarte mică minoritate. Numai ofiţerii de mare valoare ating privilegiul de a purta stele.

Generalul Exon, pe când era locotenent-colonel, a fost trimis la Wright Field în iulie 1947. Se afla acolo când au sosit resturile de la Roswell şi a fost la curent cu recuperarea din New Mexico. Ştia că se aduseseră, precum şi unde fuseseră trimise. Câţiva dintre colegii săi au supus metalele unor teste, încercând să determine ce anume erau. Iar de la alţi colegi a

aflat că sosiseră trupurile în unitate. Totul, în iulie 1947.

Exon declară: „Am auzit că materialele soseau la Wright Field.[44] Testele s-au efectuat în diverse laboratoare. „Totul, de la analize chimice, probe de întindere, de compresiune, de flexare. Au fost aduse în laboratoarele noastre de evaluare a materialelor. Nu ştiu cum au sosit, dar băieţii care le-au testat au spus că erau foarte neobişnuite.[44]

Exon a mai descris şi materialele. „(Unele dintre ele) puteau fi rupte sau schimbate cu uşurinţă ... existau şi alte părţi, foarte subţiri, dar teribil de rezistente, care nu puteau fi îndoite nici cu ciocane grele. ... Erau flexibile într-un anume grad.[44]

în conformitate cu aprecierile lui Exon, „...unele dintre ele erau subţiri, dar dure ca dracu', iar altele aproape ca folia, dar rezistente. I-au nedumerit destul de rău.[44]

Şefii de laborator din Wright Field au organizat un „proiect special[44] pentru testarea materialelor. „Ştiau că aveau în mâini ceva nou. Metalele şi materialele le erau necunoscute tuturor celor cu care am stat de vorbă. Indiferent ce-or fi aflat, n-am auzit niciodată care au fost rezultatele. Câţiva băieţi au crezut că poate erau ruseşti, dar consensul general era că obiectele proveneau din spaţiu."

Implicarea lui Exon nu s-a mărginit strict la Wright Field. A zburat până Ia locul accidentului. Şi a confirmat unele dintre rapoartele comunicate în anii ulteriori.

„(Făcea parte) probabil din acelaşi accident, dar (erau) două locuri distincte. Unul, presupunând că obiectul, cum înţeleg eu, cum îmi amintesc că am survolat ulterior zona, că avaria vehiculului părea să se fi produs dinspre sud-est către nord-vest, dar e posibil şi să se fi deplasat în direcţia opusă, deşi pare improbabil. Aşa că, piesele găsite cel mai la nord-vest pe pământul fermei, acele piese erau în majoritate metalice."

întrebat despre trupuri, a răspuns: „Acela era un alt amplasament, unde... se pare că era corpul principal al astronavei... unde au spus că s-au găsit trupurile... toate au fost găsite, se pare, în afara navei propriu-zise, dar erau într-o stare destul de bună. Cu alte cuvinte, nu se sfărâma-seră prea rău."

Când a fost întrebat dacă au ajuns la Wright Field, Exon a spus: „Aşa sunt eu informat. Unul dintre ele însă a fost dus la o morgă... cred că, pe atunci, era în Denver. Insă cea mai sigură informaţie este că au fost aduse la Wright-Pat."

Exon mai ştia ceva şi despre diversiunea care

a început în 8 iunie 1947. întrucât îl cunoştea pe Blanchard, a declarat: „Permisia lui Blanchard a fost un paravan. Datoria lui era să se ducă la faţa locului şi să facă o estimare a situaţiei."

Cu privire la diversiune, Exon a subliniat că pe vremea aceea nu existau baloane sau dispozitive meteorologice secrete. Explicaţia cu balonul era cusută cu aţă albă. „Mult îi păsa lui Blanchard de un balon meteorologic", a conchis Exon/„Ştiu că în perioada când au avut loc observaţiile, a ajuns la generalul Ramey... iar el, împreună cu oamenii de la Roswell au decis să schimbe povestea în timp ce se pregăteau de acţiune şi transmiteau informaţia la Pentagon şi preşedintelui."

în conformitate cu declaraţiile lui Exon, în clipa când au înţeles natura descoperirii, Ramey l-a alertat pe şeful de stat-major, Dwight Eisenhower. O dată ce informaţiile au a- juns la Washington, Pentagonul a preluat controlul operaţiunii. Oamenii de la Roswell au fost însărcinaţi cu curăţirea fiindcă se aflau acolo, la faţa locului, dar responsabilitatea curăţirii a urcat pe tot lanţul de comandă, până la Pentagon şi la Casa Albă.

Exon susţine că o consecinţă a tuturor acestor lucruri a fost crearea unui comitet top secret care să studieze fenomenul descoperit la Roswell, un comitet de supervizare cu răspunderea de a proteja datele, de a controla accesul la ele şi de a concepe studii pentru a fi exploatate. Era un grup mic de comandă, un grup secundar de ajutoare, asistenţi şi personal din primul grup şi în sfârşit un al treilea nivel, unde se efectuau testele propriu-zise.

Exon era sigur că materialele sau cel puţin o parte din ele, încă mai erau depozitate la Wright-Patterson. Existau rapoarte, probabil arhivate în clădirea de Tehnologie Străină, care descriau tot ceea ce se aflase în ultimii patruzeci şi ceva de ani. Existau fotografii arhivate, de la câmpul cu resturi şi locul prăbuşirii, ale trupurilor şi

autopsiilor. Puteau fi găsite toate datele necesare pentru a dovedi că evenimentul de la Roswell reprezenta prăbuşirea unei nave spaţiale extraterestre, dacă rapoartele erau difuzate vreodată.

Asemenea tuturor celor care fuseseră în iulie 1947 la locul catastrofei, care se găsiseră la Roswell în perioada recuperării sau care se aflaseră la Fort Worth când adusese Marcel materialele, Exon era convins că era epava unei nave spaţiale. Şi nu una fabricată pe Pământ. „La Roswell a avut loc capturarea unei nave din spaţiul cosmic."

Iulie 1947: Arheologii

Nu au existat mulţi martori ai descoperirii şi ridicării cadavrelor. Accesul în acea porţiune a zonei prăbuşirii a fost strict limitat. In timp ce câmpul cu resturi era literalmente plin de oameni însărcinaţi să-l cureţe, cel de-al doilea loc era aproape pustiu.[1] Blanchard şi-a dat seama de importanţa acelei descoperiri şi a dorit să păstreze maxima discreţie posibilă. Cu cât ajungeau acolo mai puţini oameni, cu atât mai bine. Rămăşiţele în sine puteau fi explicate pe căi obişnuite. Metalul era metal, sârmele erau sârme, chiar dacă acele metale şi fire păreau a fi extraordinare. Pentru trupuri nu puteau fi însă găsite explicaţii la fel de uşor.

Martorii oculari ai trupurilor au fost puţini şi aproape cu toţii erau personal militar, cu excepţia lui Barney Barnett şi a grupului de arheologi despre care Barnett susţinea că

sosiseră la scurt timp după el.

Problema cu arheologii ca martori era aceea că oamenii de ştiinţă interesaţi de istoria statului New Mexico susţineau că în zona localităţii Corona nu exista nimic de interes arheologic. Cea mai mare parte a statului era bogată în situri arheologice, însă în apropiere de Corona nu se afla nimic care să intereseze pe altcineva în afara vânătorilor de suveniruri. Fermierii susţineau că pământurile lor nu i-ar interesa pe arheologi sub nici un motiv.

în perioada când se credea că o parte a navei se prăbuşise lângă Magdalena, New Mexico, s-a aflat că o echipă de la Universitatea din Pennsylvania era posibil să fi fost în zonă, în vara anului 1947. Cercetările însă au demonstrat că, în iulie 1947, pe *Flnts* nu lucra nimeni.[2]Muzeul din New Mexico a declarat că două grupuri acţionau în acel interval de timp în regiunea generală şi că amândouă prezentaseră monografii despre munca lor. J.H. Kelly conducea una dintre acţiunile de săpături, dar când a fost contactat în legătură cu posibilitatea ca grupul ei să se fi aflat în zona centrală a statului New Mexico, a spus că în vara lui 1947 nu fusese acolo. De fapt, nici nu credea că fusese cineva atunci prin acele locuri.[3]

Celelalte excavaţii erau conduse de Donald Lehmer. Şi numele său a fost comunicat tot de Muzeul din New Mexico. Răspundea de o scurtă monografie publicată în 1948. Donald Lehmer, din păcate, a murit.[4]

Toate eforturile de a da de urma arheologilor care ar recunoaşte că fuseseră implicaţi au eşuat. Toţi cei contactaţi au negat că ar şti ceva despre o prăbuşire şi că ar fi auzit vreodată de aşa ceva. Câţiva n-au recunoscut nici măcar că au fost acolo, deşi există dovezi în acest sens. La fel s-a întâmplat şi cu câţiva dintre militari. Există dovezi că s-au aflat la Roswell şi au fost implicaţi în unele aspecte ale recuperării, dar nu vor să recunoască. Tot ce spun e că trebuie să fie vorba de altcineva.

în octombrie 1989, Mary Ann Gardner, o soră care lucrase în pavilionul canceroşilor al Spitalului St. Petersburg din Florida, s-a prezentat să declare că putea şti ceva despre

arheologi. Conform afirmaţiilor ei, urmărea emisiunea „Mistere nerezolvate“, a postului de televiziune N.B.C., când s-a transmis reportajul despre Roswell. A spus că s-a albit la faţă, în timp ce privea emisiunea, fiindcă auzise cu ani în urmă povestea navei extraterestre.

Tratase o pacientă în fază terminală, care susţinea că făcuse parte din echipa de arheologi. Pacienta a spus că, la sfârşitul anilor '40, studentă fiind, fusese implicată în cercetarea unor situri din New Mexico. Muribunda a relatat apoi descoperirea epavei extraterestre şi a trupurilor moarte ale echipajului.

Gardner, presupunând că povestea era un soi de fantezie provocată de droguri, nu i-a acordat prea mare atenţie, nici n-a chestionat-o pe femeie în amănunt. De fapt, nici nu s-a mai gândit la asta, până la emisiunea „Mistere nerezolvate[41], căci nu mai auzise nimic altceva despre respectivul subiect.*

O a doua sursă s-a dezvăluit tot prin intermediul emisiunii „Mistere nerezolvate". La începutul anilor '70 Iris Fostei locuia în regiunea oraşului Taos. Ea a spus că probabil avea informaţii privind identitatea arheologilor. Pe vremea aceea, era patroana unei mici cafenele, iar un băiat cunoscut pe plan local sub porecla de C actus Jack îşi făcuse obiceiul să-şi bea adeseori cafeaua la ea. Cactus Jack era un căutător de ceramică veche, arheolog amator, care căuta artifacte indiene în deşert. In 1971, i-a spus lui Iris Foster că „fusese acolo când s-a prăbuşit nava spaţială".

Foster, pe care o interesa subiectul, a ascultat tot ce i-a povestit Cactus Jack. Omul a spus că văzuse „obiectul care era rotund, dar nu prea

mare". A văzut patru trupuri, despre care a afirmat că erau mici. Sângele lor, conform descrierii lui Cactus Jack, semăna cu smoala, gros şi negru şi le păta uniformele. Cactus Jack era convins că purtau uniforme argintii.[6]

Foster era sigură în privinţa datei, pentru că în perioada aceea avusese ea cafeneaua. Şi se întâmplase cu mult timp înainte de-a se fi făcut publicitate în proporţii semnificative despre farfurii prăbuşite şi trupuri ale membrilor echipajului. A adăugat că auzise zvonuri despre prăbuşiri încă din copilărie. Deşi la început toată lumea lua povestirile în serios, o dată cu trecerea anilor ajunseseră de râsul tuturor.

Alte confirmări despre arheologi au apărut în 15 februarie 1990. S-a prezentat o sursă la prima mână, care făcuse parte din echipa de arheologi, dar n-a vrut să-i fie citat numele, temându-se de repercusiuni pe plan profesional. Era convins că, dacă spunea poveşti despre farfurii prăbuşite şi echipaje moarte, acestea se puteau întoarce împotriva lui.

Conform sursei, cercetau zona de la nord de Capitan Montains, în centrul statului New Mexico, în căutarea unor semne de locuinţă anterioară atât sosirii americanilor, cât şi celei a spaniolilor. Tocmai mergeau cu maşina, când au trecut de un dâmb si au văzut ceva asemănător cu un avion prăbuşit, fără aripi. Arăta ca un fuzelaj gros şi era grav avariat. Nu se vedea nici urmă de turelă, hublouri sau sasuri şi nu prezenta nici un fel de însemne.

Apropiindu-se de navă, au văzut trei trupuri. Unul, mai aproape de ei, se afla în starea cea mai bună. Era mic, cu cap mare şi ochi imenşi. Avea capul întors într-o parte, astfel că trăsăturile

faciale erau greu de distins. Au văzut o gură, dar sursa nu-şi aminteşte să fi văzut şi nas. Purta un costum de zbor argintiu şi avea un braţ îndoit într-un unghi ciudat, ca şi cum ar fi fost rupt.

Nu se afla de mult timp acolo, când a apărut un jeep cu soldaţi. Probabil că în jeep se afla şi un ofiţer, dar nu era sigur. Toţi erau înarmaţi cu pistoale, iar unii aveau puşti. Ofiţerul le-a ordonat tuturor să se îndepărteze de navă, apoi le-a spus că era o problemă de securitate naţională şi le cerea, ba chiar le ordona, să nu spună nimănui ce văzuseră.

Martorul a afirmat că ofiţerul accentuase aspectul securităţii naţionale, după care le-a cerut numele şi şcoala unde învăţau. Le-a spus că, dacă vreunul dintre ei vorbea, îşi pierdeau bursele şi n-aveau să mai primească nici o altă finanţare. Şi-a exprimat foarte clar ameninţările.

Apoi civilii au fost escortaţi în afara zonei. Arheologul a subliniat că fuseseră escortaţi, nu doar rugaţi să plece. Au fost duşi până la cel mai apropiat drum, unde li s-a spus s-o ia spre est. Au depăşit o maşină militară parcată pe marginea drumului, lângă care stăteau doi soldaţi.

Asta era tot ce ştia, iar la alte întrebări a refuzat să răspundă. Totuşi a mai spus că, după părerea lui, trebuia să se afle cât mai multe informaţi, motiv pentru care se hotărâse să vorbească. Dorea ca toată lumea să ştie că povestea era adevărată.

Aşa cum sunt prezentate de surse - Fostei, Barnett şi arheologul - toate faptele corespund unei confruntări generale. Descrierile trupurilor, descrierile militarilor şi cele al locului prăbuşirii confirmă datele.

Deşi arheologul nu a menţionat nimic despre camioane, concentrându-se numai asupra jeep-ului cu ofiţerul, acest lucru nu înseamnă că nu au sosit şi camioanele. înseamnă doar că el nu le-a pomenit.

Toate sursele menţionează costumele argintii sau cenuşii, pe care Fostei le descria drept uniforme. Arheologul a menţionat costume gri de zbor, iar costumele de zbor sunt uniforme. Cuvinte diferite, care înseamnă acelaşi lucru.

Este important de reţinut că aceste povestiri nu se potrivesc exact. Dacă s-ar fi potrivit, s-ar putea argumenta că fiecare dintre surse citise literatura curentă despre Roswell sau cu toţii văzuseră aceleaşi emisiuni. Dar variaţiunile sugerează că martorii nu au fost instruiţi de nimeni, din nici un motiv sau că ar fi fost influenţaţi de mass-media. Ei nu fac decât să relateze nişte experienţe, aşa cum si le amintesc.

Aceste informaţii stabilesc încă o grupă de dovezi. Stabilesc un nou lot de martori, care nu au avut legătură cu activităţile militare din jurul celor două locuri. Mai important determină cât de puternice au fost ameninţările guvernului. Aceste ameninţări au redus oamenii la tăcere timp de peste patruzeci de ani.

Septembrie 1947: Rickett şi LaPaz

în septembrie, la Roswell se lăsase liniştea. Activitatea care urmase descoperirii şi recuperării epavei şi trupurilor fusese uitată aproape de toată lumea. Misiunile de zbor îşi redobândiseră întâietatea.[1] Dar mai rămăseseră unele lucruri de îndeplinit.

în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, doctorul Lincoln LaPaz, expert în meteoritică, lucrase pentru guvern. Colaborase la Proiectul Manhattan, studiase matematică si astronomie. Datorită muncii la Proiectul Manhattan, deţinea

diverse autorizaţii de securitate, inclusiv la nivel top secret.

Fusese angajat pe post de consultant în timpul raidurilor cu baloane-bombă japoneze asupra Statelor Unite.[2] Sarcina sa era aceea de a-i ajuta pe militari să descopere o cale de a găsi rapid baloanele-bombă şi a le distruge înainte de a apuca să producă pagube la sol. LaPaz fusese implicat în mai multe proiecte top secret în timpul războiului şi nu exista nici un semn că vreuna din diversele sale autorizaţii îşi pierduse valabilitatea în cei doi ani trecuţi de la sfârşitul războiului.[3] Când Armata a avut nevoie de cineva care să efectueze o anchetă ulterioară asupra evenimentului de la Roswell, LaPaz a apărut ca varianta optimă. Se afla deja în New Mexico şi deţinea toate autorizaţiile.

LaPaz avusese succes în găsirea meteoriţilor care ajungeau la sol.[4] Putea intra în zonă, intervieva martorii şi, folosind hărţi ale regiunii, cartografia traiectoria aparentă a obiectului. Dacă acesta nu arsese, localiza punctul unde lovise pământul. în cazul evenimentului de la Roswell, putea lucra retrospectiv. Ştia unde luase contact cu solul, acum trebuia să deducă traiectoria şi viteza.

Rickett nu era singurul căruia îi venise ideea, dar LaPaz avea feluritele permisi şi autorizaţii pentru a cerceta zona. Sediul C.I.C. le-a ordonat să trimită pe cineva, iar comandantul l-a propus pe Rickett. I s-a spus să-şi împacheteze hainele şi i s-a acordat atât timp cât era necesar. Dacă avea nevoie de bani, urma să telefoneze. I s-a ordonat să se ocupe de LaPaz, conducându-1 pe la ferme, găsind spaţii de cazare şi achitând călătoria.[5]

Conform declaraţiilor lui Rickett, au pornit cu

o maşină de stat-major, căutând fermieri şi lucrători agricoli bătrâni, care puteau avea informaţii de interes. LaPaz îşi luase o hartă topografică, de care se foloseau pentru a-şi marca înaintarea, uneori reîntorcându-se, vorbind cu fermieri şi cowboys care nu auziseră în viaţa lor despre discuri sau farfurii zburătoare şi rareori ajunseseră într-un oraş cu mai mult de două-trei mii de locuitori.

După cum spune Rickett, LaPaz vorbea curent spaniola. Mulţi dintre fermierii din regiunile mai pustii ale statului erau mexicani, care ştiau prea puţin sau deloc engleza. LaPaz putea discuta cu ei ca un băştinaş.

Rickett a spus că vizitau barurile şi-i întrebau pe consumatori dacă văzuseră ceva ciudat, lumini sau obiecte, în ultimele aproximativ şase luni. Cel mai adesea, găseau pe câte cineva care văzuse ceva ciudat, dar nu pomenise nimic despre asta prietenilor.

Conform unuia dintre fermieri, acesta văzuse o lumină care părea să fi aterizat momentan pe vârful unei coline. LaPaz a reţinut informaţia, a combinat-o cu observaţiile altor surse şi şi-a continuat investigaţia. Au găsit un punct de contact cu solul, în pădurea de pe culmea unui deal, exact aşa cum le spusese bătrânul fermier. Nu ştiau dacă avea vreo legătură cu locul prăbuşirii sau câmpul cu resturi. Rickett şi LaPaz puteau vedea locul unde sosise obiectul sau obiectele sau ce o fi fost şi retezase vârfurile copacilor.[6]

Au început apoi să lucreze sistematic. Continuându-şi investigaţiile, au depistat câţiva oameni care vorbeau despre două sau trei lumini deplasându-se împreună. Unii dintre ei au spus

că luminile zburau în formaţie, cu viteză. Alţii, mai aproape de Corona, susţineau că văzuseră una dintre lumini desprinzându-se din formaţie. Celelalte două o încercuiau.

Rickett a spus: „Cel mai probabil, aceea avea probleme. Poate i se defectase întâmplător sistemul de ghidare, atingând vârful unei coline şi pierzând altitudine. Să tot fi fost la cincisprezece, douăzeci de mile distanţă (de câmpul cu resturi)."

Găsiseră un alt punct de contact, mai aproape de câmpul cu resturi. Rickett a spus că era o zonă care arăta de parcă ar fi fosf târât ceva pe pământ. L-au întrebat pe fermier cine ar fi putut să lase asemenea urme. Fermierul nu ştia care fusese cauza.

Rickett şi LaPaz au urmărit lumina cât au putut de departe. După părerea lui Rickett, acel obiect singuratic zburase cât de mult posibil, după care aterizase sau se prăbuşise pe câmpul cu resturi. Bănuia că se autodistrusese. în loc de a exploda, obiectul nu făcuse decât să se dezintegreze, împrăştiind fragmentele mici de material.

Rickett însă nu l-a dus pe LaPaz în locul de impact cu solul. Au înconjurat zona, iar când au găsit un loc unde pământul se cristalizase, au descoperit acolo câteva resturi de tip folie.[7]

Conform celor declarate de Rickett, LaPaz considera că nava avariată, pe care probabil o urmase încă una sau două, întâi aterizase o dată. Echipajul încercase s-o repare. Când a părut că nava avea să zboare din nou, a decolat dar, cu acest prilej, s-a distrus. Probabil explodase, după cum presupuneau unii sau doar se dezintegrase, cum bănuia Rickett. A căzut cam la opt kilometri distanţă, lunecând pe sol şi lăsând resturile pe

care avea să le găsească Mac Brazel. Mai târziu, partea principală a navei sau vreun soi de modul catapultabil s-a prăbuşit pe pământul fermei la circa trei-patru kilometri de câmpul cu resturi.

Rickett a scris un raport neoficial despre tot ce văzuseră şi făcuseră el şi LaPaz. Lui LaPaz, pe de altă parte, i s-a cerut să prezinte un raport oficial. Totul a ajuns la Kirtland şi apoi la Washington.

Rickett însă l-a mai revăzut pe LaPaz. In timpul acelei discuţii, desfaşurate peste un an în Albuquerque, LaPaz a spus că, după părerea lui, nava nu conţinea ocupanţi. Era telecomandată. Aterizase câteva momente, cei ce o controlau încercând să opereze unele reparaţii de la distanţă. Poate eşuaseră sau poate credeau că reuşiseră. Oricum, au vrut s-o înalţe, s-o scoată de pe acel teren şi, decolând, a fost distrusă. LaPaz era de părere că obiectul nu avea echipaj, fiind un fel de sondă extraterestră. In timpul acelui an el nu văzuse nimic care să-i schimbe opinia. (In mod interesant, ulterior LaPaz avea să devină consultant secret şi membru onorific al A.P.R.O.)[8]

Conform afirmaţiilor lui Rickett, n-au discutat aproape deloc despre posibilitatea ca sonda să fi avut echipaj. LaPaz era sigur că fusese telecomandată, iar această teorie îl mulţumea.

LaPaz nu i-a spus niciodată lui Rickett dacă aflase ceva cu privire la traiectorie sau viteză. Petrecuseră trei sau patru săptămâni circulând cu maşina prin New Mexico în căutarea răspunsurilor, dar, o dată cu înapoierea lui LaPaz la Albuquerque şi apoi la Washington, s-a sfârşit totul. Cu excepţia acelei unice şi scurte conversaţii, Rickett n-a mai auzit de la LaPaz nimic pe această temă.

Partea a IlI-a Investigaţia Centrului J. Allen Hynek pentru Studii OZN

1989: Investigaţia Centrului J. Allen Hynek pentru Studii OZN asupra recuperării materialelor din prăbuşirea de la Roswell

Toamna, 1988

în zilele noastre nici un secret al guvernului nu pare să se afle în siguranţă, iar catastrofa de la Roswell nu face excepţie. Până când Stanton Friedman i-a câştigat încrederea maiorului Jesse A. Marcel, care s-a hotărât să-şi dezvăluie rolul, majoritatea ufologilor acordaseră foarte puţin

credit poveştilor cu „recuperări după prăbuşiri" de OZN-uri, cu excepţia lui Friedman şi a lui Len Stringfield. Povestirea lui Marcel era atât de veridică, iar el era un martor atât de convingător, încât un număr de cercetători au decis că evenimentul de la Roswell merita o mai mare atenţie.

Interesul în rândul cercetătorilor a crescut mult în anii *80, prăbuşirea fiind discutată destul de frecvent atât în presa scrisă, cât şi la radio şi televiziune. Astfel stăteau lucrurile în toamna anului 1988, când în investigaţie s-a implicat C.U.F.O.S.*

Donald R. Schmitt, directorul Investigaţiilor Speciale de la C.U.F.O.S., a aflat, contrar părerilor tuturor, că ancheta evenimentului de la Roswell era incompletă. Această surprinzătoare informaţie a fost adusă la cunoştinţa C.U.F.O.S. în mod întâmplător. Un asociat al C.U.F.O.S. din Chicago, preocupat de implicarea guvernului în investigaţiile OZN, studiase detaliile evenimentului de la Roswell aşa cum fuseseră publicate şi difuzate/* El a descoperit inadvertenţe în cronologia evenimentelor, omisiuni derutante şi comportamente aparent stranii din partea militarilor. A devenit clar că era necesară o investigaţie suplimentară. Anunţul lui Schmitt asupra disponibilităţii altor martori a apărut ca o veste binevenită.

Tot în toamna anului 1988, Schmitt a început să colaboreze îndeaproape cu Kevin D. Randle, fost pilot de elicopter şi ofiţer de informaţii în *Air Force*. Amândoi au fost iniţial sceptici, dar şi convinşi că lângă Roswell se întâmplase ceva neobişnuit

Pe măsură ce avansa ancheta C.U.F.O.S., s-au

relevat rapid două lacune ale anterioarei investigaţii asupra cazului Roswell. Prima era aceea că numeroşi martori oculari nu fuseseră chestionaţi sistematic sau în profunzime. A doua,

- ***Centerfor U.F.O. Stodies-*** **Centrul de Studii O.Z.N. - (n.tr.).**

- **Datorită naturii complexe a investigaţiei şi întrucât uneori acţionăm independent, am hotărât să folosim în naraţiune persoana a treia, în locul persoanei întâi, uneori mai convenţională. Sperăm că acest procedeu va ajuta cititorul să urmărească mai uşor diversele aspecte ale anchetei în curs de desfăşurare - (n.a.).**

era aceea că locul propriu-zis al prăbuşirii nu fusese cercetat. C.U.F.O.S. a plănuit să remedieze ambele probleme.

La sfârşitul anului 1988, Schmitt şi Randle au plănuit prima călătorie în New Mexico. Schmitt ştia că trebuia să-şi pregătească o relaţie în New Mexico şi l-a ales pe Don Mitchell din Santa Fe. Mitchell avea să poată organiza unele întâlniri pe plan local şi să le stea la dispoziţie cu sfaturi pentru operaţiunea din New Mexico.

In timpul călătoriei, discuţiile'cu principalii martori aveau să le indice dacă merita să dea curs cazului. Unul dintre primii martori contactaţi a fost Bill Brazei. Acesta nu s-a grăbit să vorbească, sătul de numărul de oameni care-l interogaseră în trecut. Au mai fost organizate şi întâlniri cu Frank Joyce, familia Proctor şi alţii.

Sosind la Albuquerque, Schmitt şi Randle s-au întâlnit cu Mitchell. Mitchell vorbise cu Joyce, care îl intervievase pe Mac Brazel înainte ca Brazel să fi predat Armatei bucăţile din navă şi a-i fi dus pe militari la locul prăbuşirii.

Au trebuit să fie amânate planurile de

întâlnire cu Joyce. O dată cu contramandarea interviului, nu le-a mai rămas decât să facă drumul de trei sute de kilometri de la Albuquerque până în regiunea Roswell. De acolo au mers cu maşina până la Carrizozo, pentru a se întâlni cu Bill Brazel.

Primul lucru pe care l-a spus Bill Brazel a fost: „M-am gândit şi m-am tot gândit şi zău că nu ştiu ce v-aş putea spune, oameni buni.

Tatăl meu a găsit obiectul ăla, a continuat el, şi mi-a spus câte ceva despre el. Nu mult... fiindcă Aviaţia i-a cerut să jure că nu va vorbi nimănui în amănunt despre el. Iar tatăl meu era genul de om care ajungea în mormânt fără să spună *niciodată* cuiva.

Mai târziu, am găsit şi eu câteva bucăţele. Şi au venit cei de la Aviaţie... nu le-au confiscat. Pur şi simplu m-au adus în situaţia în care să le dau lor, că altfel le luau ei. Iar mie nu-mi foloseau la nimic şi tata mi-a spus că depusese un jurământ că nu va povesti amănunţit nimănui. Mi-a spus că n-am nevoie să ştiu şi probabil mi-e mai bine aşa.‘[fc]

Brazel a vorbit despre găsirea materialelor de către tatăl său şi ceea ce făcuse acesta după descoperire:

- S-a dus acolo şi le-a încărcat pe toate în camion. Le-a dus la clădirea fermei. Avea un jeep cu automacara. Şi a încărcat complet atât cât încăpea în jeep-ul ăsta. Le-a ridicat şi le-a pus înăuntru. Acuma, foarte probabil că aşa a făcut, deşi nu ştiu, când a ajuns la fermă poate că le-a dat jos pe toate şi le-a împins sub un şopron. Cred foarte tare că a ftcut asta ca să le dea jos din maşină, fiindcă folosea maşina. Mai pe urmă, s-a dus la Roswell. Nu le-a cărat pe toate până

acolo, fiindcă a venit Aviaţia şi le-a luat. Le-au dus cu o furgonetă sau o dubă, pe care au umplut-o complet. Cât de mult au putut căra.

- Erau maiorul Marcel şi omul de la C.I.C., a spus Schmitt.

- Mda. maiorul Marcel şi nu l-am cunoscut niciodată, dar numele e... mda, e omul care a vorbit cu tata.

- La cât timp după incident v-aţi putut duce la ferma propriu-zisă? a întrebat Schmitt.

- M-am sculat într-o dimineaţă şi pe vremea aia locuiam la Albuquerque. Am luat ziarul, m-am uitat în el şi am văzut fotografia lui tata. [De fapt, ziarul conţinea numai un articol despre Mac Brazel, fSră nici o fotografie.] l-am spus lui Sliirley (Brazel), ce naiba o mai fi făcut acum? Aşa că am pornit spre fermă. Cred că era cu două, trei zile înainte ca tata să se-arate. Zic, în ce te-ai băgat şi el zice, a, am găsit o chestie pe acolo. Se ţinea după el presa din toată lumea. Zic, se pare că eşti bogat şi celebru sau oricum celebru. Zic, o să stau aici şi am eu grijă de fermă, da' nu s-a întâmplat nimic, aşa că m-am întors la Albuquerque să-mi văd de treburi.

Mi-aţi pus o întrebare şi asta-i prima oară când mă gândesc la ea. Ştiu că le-a cărat la fermă şi aveam acolo nişte hambare, iar el a băgat înăuntru camioneta în marşarier şi a descărcat-o.

- Am auzit că într-un fel au fost implicaţi şi nişte vecini, a spus Randle. Nu ştiţi absolut de nimeni în sensul ăsta?

- Probabil le-a spus că găsise o grămadă de chestii. Acuma, poate să fi venit Floyd Proctor. Poate să fi venit. Poate să fi fost mai mulţi care au venit şi s-au uitat la chestiile-alea şi tata n-a

spus nimic. Când am vorbit eu cu el, îl luase deja Aviaţia sau Armata şi n-a vrut să-mi mai spună mare lucru.

I-am pus câteva întrebări şi mi-a spus câte ceva, normal. Dar dacă puneam prea multe întrebări, el atuncea zicea, mă rog, le-am zis că n-o să zic şi nu-ţi trebuie să ştii. Aşa era el.

- Tatăl dumneavoastră părea schimbat după ce a venit acasă? a întrebat Schmitt.

- In nici un fel.

- Atunci, ştia ceva, dar nu putea vorbi, a conchis Schmitt.

- Tatăl meu ştia o mulţime de lucruri despre care nu voia să vorbească. Poate că ştia cine a furat mânzul, dar... nu ştiu cum să vă spun, oameni buni. Era un cowboy de western, ca pe vremuri. Nu vorbea prea mult. Filosofia Iui în viaţă era că, dacă nu poţi spune ceva bun despre cineva, atunci să nu spui nimic.

Mi-a fost cam greu să le explic astea tuturor oamenilor care m-au căutat în problema asta. Aş zice... o cucoană, o ziaristă de la El Paso şi zice, adică vrei să spui că propriul dumitale tată nu ţi-a spus. Zice, nu l-ai întrebat? Şi eu zic, da doamnă, l-am întrebat. Dar şi-a dat cuvântul la Aviaţie că n- o să vorbească în detaliu. Şi zic, nu, nu mi-a spus. Zice, asta n-o cred. Atunci, ce m-aţi mai căutat? I-am zis că jurase să nu vorbească şi n-a vorbit.

- Aţi găsit multe bucăţi? a întrebat Randle.

- Cred că vreo... a, nu mai mult de o duzină şi aş zice că opt. Doar nişte bucăţele diferite. Era vorba doar de trei genuri. Ceva de ordinul lemnului de balsa şi ceva de ordinul firului de pescuit de calibru greu, monofilar şi o bucăţică de... nu era tocmai folie de aluminiu şi nu era

nici tocmai folie de plumb, dar de ordinul ăla era. O bucată mare cam cât degetele de la mână, cu margini zdrenţuite.

- După ce a venit Aviaţia, aţi mai fost pe-acolo să căutaţi şi altceva? l-a întrebat Schmitt.

- A, da. De fiecare dată când am trecut pe-acolo, m-am uitat.

- Aţi mai găsit ceva?

- Nu, niciodată n-am mai găsit altceva. Călărind, vezi mult mai bine decât când mergi pe jos. Pe jos, trebuie să te uiţi unde pui piciorul. Călare, poţi să te uiţi bine. Ei, normal că eram curios. Chestia aia a lăsat acolo o urmă zdravănă. A trecut un an, doi, până să crească iarăşi iarba şi să se vindece.

Aşa că am trecut pe-acolo, probabil cam o dată pe săptămână. Când călăream prin zona aia, ce naiba, mă tot uitam. De-asta am găsit bucăţelele alea. Niciodată nu m-am dus chiar să caut câte ceva. Oricum nu credeam că merită. Dar numai din curiozitate şi dacă vedeam ceva ce n-avea ce să caute acolo, descălecaţii şi băgani obiectul în buzunarul pantalonilor. Puteam să-l ţin şi o săptămână până mai băgăm mâna în buzunar.

- Tatăl dumneavoastră ştia că adunaţi bucăţile? a întrebat Schmitt.

- A, da. I le-am arătat. Zicea,.a, mda şi-asta-i dintre alea pe care le-am găsit eu.

- Dar nu v-a spus să păstraţi tăcerea?

- La ce naiba foloseşte o bucăţică niică? O bucăţicuţă de gunoi? Eram în Corona, la barul cu sală de biliard care-i un fel de loc de-ntâlnire al orăşelului. Acolo se-adună toată lumea când vin în oraş. Toţi mă întrebau... văzuseră cu toţii ziarele... şi mă întrebau despre povestea aia. Eu

le-am spus că adunasem câteva bucăţele vechi şi fragmente. Ei şi ce erau? Zic, ce naiba, nu ştiu. Şi-uite-aşa, na că vin militarii.

- In uniforme? a întrebat Randle.

- Mda. Nici acum nu-s tocmai sigur, da-s aproape convins că ofiţerul cu comanda, Aimstrong îl chema. Un tip foarte cumsecade. Ei şi avea cu el şi un sergent, care era şi ăla de treabă. Şi cred că mai erau şi doi soldaţi. Au venit la fermă, au vorbit cu mine şi au zis, înţelegem că tatăl dumitale a găsit balonul ăla meteorologic şi eu zic, da. Şi, zic eu, înţelegem că şi dumneata ai găsit nişte bucăţi şi resturi din el. Am o tabacheră unde ţin câteva. Şi ăla, cred că era căpitan, din câte-mi mai aduc amine, zice, ei, am vrea să le luăm cu noi. Zic, mă rog. El zâmbeşte şi, zice, pe restul tatăl dumitale ni le-a predat nouă. Ştii că ajurat să nu spună la nimeni. Zic, cine să ştie mai bine, dacă nu eu. Ei, zice, am venit după bucăţile şi resturile alea. Eu am zâmbit, oarecum şi, zic, e cam ca atunci când eram la Infanteria Marină. Vrem voluntari. Te vrem pe tine, pe tine şi pe tine. Zic, OK, puteţi să Ie luaţi. Eu n-ani ce face cu ele.

Zice, cât de bine le-ai examinat? Zic, destul de bine ca să ştiu că nu ştiu ce-s. Zice, am prefera să nu vorbeşti prea mult despre asta. Şi nici n-am vorbit. După aia, oamenii mă întrebau, iar eu ziceam doar, mă rog...

- Aţi văzut vreodată pe vreunul dintre vecini pe câmp? I-a întrebat Schmitt.

- Pe nimeni, a răspuns Brazel. Din câte ştiu eu, singurii oameni care au fost acolo şi s-au uitat erau de la Armată sau Aviaţie, care-or fi fost. Cred c-au venit acolo cu ceva soldaţi şi au umblat şi au pieptănat bine de tot zona. Dar, ca

altcineva să mai fi trecut pe-acolo... Poate să fi trecut Floyd Proctor. Dar, din câte ştiu eu, n-a găsit nimic.

- Tatăl dumneavoastră era singurul căruia i-aţi arătat bucăţile pe care le-aţi găsit?

- Mda. S-a uitat la ele şi zice, mda, arată ca unele din drăciile pe care le-am găsit eu. De fapt, asta se-ntâmpla înainte ca monofilarul de pescuit să devină un articol popular şi ăla-i singurul cu care le-aş putea compara. Acum, mai e şi plasticul ăsta, fibrele optice. Poate să fi fost (aşa ceva). Dar semăna mai mult cu nailonul de pescuit de calibru greu. Asta-i cea mai apropiată comparaţie pe care v-o pot oferi. Şi mai erau şi nişte bucăţi de lemn. Din-astea aveam mai multe.

- Lemn adevărat sau ceva asemănător cu lemnul?

- Nu, erau asemănătoare cu lemnul. Erau ca lemnul de balsa. Foarte uşor, de o culoare cam neutră, un fel de bej. Şi nu le puteam rupe.

- Nu se îndoiau deloc? a întrebat Randle.

- Se flexau puţin. Cea mai lungă bucată pe care am găsit-o, de vreo şase degete, se tlexa puţin. N-o puteam rupe şi nici s-o zgârii cu briceagul. Singurul motiv pentru care am observat folia de tablă era că am luat chestia aia şi am băgat-o în buzunar. Cum spuneam, am ţinut-o acolo două, trei zile, iar când am scos-o şi am băgat-o în cutie, întâmplător am observat că atunci când am băgat bucata aia de folie în cutie, a început să se desfacă şi să se întindă. Atunci, m-am apucat să mă joc cu ea. Ciudată mai era. Inafară de asta, sunt singurele trei lucruri pe care le-am găsit. Bucata aia de lemn de balsa, puţină sârmă din-aia şi nişte folie de-aia.

- Avea marginile drepte? a întrebat Randle.

- Nu. Bucata pe care am găsit-o eu era zdrenţuită. N-am putut-o rupe. Ce naiba, folie de tablă sau de plumb, era uşoară, dar n-o puteam rupe. N-am luat cleşti, nimic. Am încercat doar cu degetele. N-am căutat s-o tai cu cuţitul, dar am încercat să zgârii bucata aia de lemn. Nici măcar un pic de rumeguş n-am putut scoate de pe ea.

- Vreo variaţie de culoare? a întrebat Schmitt.

- Culoarea era aceeaşi la toate bucăţile pe care le-am găsit. Era o culoare ştearsă.

- Aceeaşi pe ambele părţi?

- Mda. Şi, în legătură cu grosimea foliei de plumb. Mai groasă decât folia de tablă. Se putea îndoi. Se îndoia cu-ade- vărat. O împătuream, o încreţeam şi, dacă o îndreptam la loc, nici o zbarcitură nu mai avea. Nimic. Se întindea şi devenea la fel de netedă ca înainte. Nici o încreţitură, nimic.

- Fără să scoată nici un sunet.

- Nnţ.

- Când o îndoiaţi, luneca în contact cu ea însăşi? Exista fricţiune? Era netedă la atingere?

- Mda, din câte mai ţin minte, era netedă. Nu m-a intrigat nimic dintre ele, până am descoperit folia şi ce era în stare să facă. Atunci, am început să mă uit şi la celelalte. N-a trecut mult, au venit ăia şi au zis, auzi, îţi luăm astea de pe cap.

- In decursul călătoriilor ulterioare pe câmp, aţi mai găsit ceva? a întrebat Randle.

- Niciodată n-am mai găsit nimic. Nu, niciodată n-am găsit. Dar chestia aia, ce-o fi fost, a trebuit să cadă la pământ cu o forţă *teribilă,* de- au mai rămas doar nişte bucăţele aşa de mici. Dar eu n-am mai găsit niciodată nimic.

Rezultatul discuţiei a fost acela că Brazel a

confirmat tot ceea ce auziseră Schmitt şi Randle de la el sau despre el. Existau câteva discrepanţe minore în relatări, mici schimbări explicabile ţinând seama de intervalele la care povestise. Acele mici nepotriviri sugerau o povestire spusă din amintirea unor fapte reale, mai degrabă decât o invenţie repetată, pentru a-i convinge pe naivi că se întâmplase ceva neadevărat.

Schmitt, la întoarcerea din New Mexico, a informat comitetul C.U.F.O.S. din Chicago. Impresionat de raportul preliminar, Mark Rodeghier, directorul ştiinţific, a iniţiat planurile primelor excavaţii ştiinţifice la locul prăbuşirii, din 1947 până în prezent.

Definirea locului propriu-zis al prăbuşirii a durat zece luni de cercetări, inclusiv două călătorii la Corona, New Mexico. S-au organizat întâlniri cu oamenii de ştiinţă Caii Bebricli şi Sue Ann Curtis, care lucrau într-un laborator important. Eforturile aveau să se concretizeze într-o expediţie ulterioară în New Mexico.

Martie, 1989

Atât Schmitt, cât şi Randle şi-au dat seama, la scurt timp după prima vizită la Roswell, că mai aveau multe de făcut. Un martor le oferise o pistă spre legistul care pregătise pentru transport trupurile extraterestri lor. Bill Brazel le spusese câte ceva despre Tommy Tyree şi familia Proctor. Ştiau că Walter Haut, P.I.O-ul de la Roswell din vara anului 1947, încă mai trăia, în oraşul Roswell şi nu reuşiseră să discute cu Frank Joyce. Toate aceste probleme trebuia să fie rezolvate.

întrucât aveau de lucru şi în Albuquerque, cu

prilejul următoarei deplasări, Randle a sosit cu o zi mai devreme. Era necesar să verifice şi arhivele ziarelor. Aveau nevoie de copii ale tuturor articolelor publicate în ambele ziare din Albuquerque. Găsirea fotografiei lui Mac Brazel în ziar avea să le indice exact în ce zi citise Bill Brazel despre tatăl său, oferindu-le contextul temporal al întoarcerii lui la fermă.

Trebuia examinată şi pista spre medicul legist. Conform unei surse din Roswell, legistul lucra în Albuquerque. N-ar fi trebuit să fie prea greu de găsit.

La bibliotecă, Randle a scos ziarele din Albuquerque şi le-a parcurs rapid. N-a găsit nici o fotografie a lui Mac Brazel, ci doar un articol din 10 iulie, care îl identifica pe
Brazel drept omul ce găsise balonul de la care pornise tot necazul. Asta l-a ajutat să completeze unele detalii.

In continuare, Randle a încercat să-i dea de urmă legistului. L-a găsit uşor pe omul identificat ca fiind medicul legist. Aici însă norocul l-a abandonat. Omul a negat că era el. Nu fusese niciodată legist şi nici nu locuise în Roswell. Fusese la Roswell în vacanţe, însă mai mult nimic. Cineva le dăduse lui Schmitt şi Randle informaţii false.

Prima zi în Albuquerque nu rezolvase nimic. Nici o fotografie a lui Mac Brazel în ziar pe care s-o fi văzut BilI, ci doar un articol pe care îl putuse citi. Apoi omul identificat drept medic legist nu fusese implicat. Aceasta era deza-măgirea cea mai mare. Dacă l-ar fi putut găsi şi obţineau o declaraţie de martor ocular de la el, ar fi ajuns în posesia unor probe foarte convingătoare.

A doua zi Schmi'tt şi Randle erau gata să discute cu Frank Joyce. De astă dată, acceptase să se întâlnească. Randle a luat cu el un magnetofon şi l-a întrebat pe Joyce dacă era de acord ca discuţia să fie înregistrată.

- Prefer să nu, a răspuns acesta.

Randle a închis aparatul, iar Schmitt a întrebat:

- Vă deranjează dacă facem însemnări?

- Nnţ.

Primul lucru pe care l-a făcut Joyce a fost să le arate un număr de documente, scrisori şi un mesaj telex, pentru a-şi acredita declaraţiile. în vara anului 1947 lucrase la postul de radio K.G.F.L. din Roswell.

Apoi a despăturit o filă telex care conţinea o întrebare de la sediul A.P. în ziua de 7 iulie 1947, ca răspuns la informaţiile primite de la Roswell, se punea întrebarea: „Este aceeaşi fermă unde a fost tămbălăul de săptămâna trecută?" Joyce nu avea nici o explicaţie pentru acest comentariu.

în continuare a explicat că după-amiază telefonase la biroul şerifului George A. Wilcox, pentru a afla dacă se întâmplase ceva interesant. Conform cu Joyce, Wilcox n-a fost impresionat de istorisirea lui Brazel, însă i-a dat a- cestuia receptorul, spunându-i lui Joyce: „Uite ceva ce s-ar putea să ţi se pară interesant."

Wilcox, după cum susţine Joyce, nu credea povestea, iar Brazel nu ştia ce să facă. Joyce a propus să telefoneze la baza aeriană, întrucât Armata avea de-a face cu tot ceea ce zbura, iar ofiţerii puteau şti ce găsise Brazel.

Joyce a mai declarat că Brazel îi spusese totul la telefon dar, când i s-au cerut lămuriri, a răspuns:

- W.W. a murit şi nu vreau să citez un mort.

A refuzat să răspundă la întrebări despre ceea ce găsise Brazel, spunând numai că Brazel era în biroul şerifului, iar ideea de a telefona la Armată îi aparţinuse lui Joyce.

A doua zi, după cum relatează Joyce, Walter Haut, P.I.O.-ul de la bază, a sosit la postul de radio cu un comunicat de presă. Joyce declară:

- Haut mi-a spus: „Iţi dau o oră avans cu asta."

După plecarea lui Haut, Joyce a luat comunicatul, l-a citit şi i-a telefonat imediat lui Haut, spunându-i: „Walter, doar nu vrei s-o transmit aşa cum e?"

Conform afirmaţiilor lui Joyce, comunicatul conţinea erori de procedură. Haut făcea declaraţii în numele eşalonului superior, fără a avea permisiunea. Walter Haut a răspuns că îl difuza la ordinul colonelului Blanchard.

Comunicatul a fost difuzat, iar Joyce declară că i-a telefonat un anume colonel Johnson de la Pentagon, urlând la el şi pretinzând să afle cine naiba îi spusese să transmită comunicatul. într-un târziu, Joyce a reuşit să-l convingă pe Johnson că el nu mai era în armată, aşa că Johnson n-avea ce-i face. Johnson a răspuns: „Ţi-arăt eu ce-s în stare să-ţi fac.“

După ce a primit telefonul, Joyce a hotărât că era bine să aibă nişte dovezi că nu născocise el toată povestea. A găsit comunicatul de presă pe care i-1 dăduse Haut. I l-a arătat proprietarului postului, Walter Whitmore sr.

După cum spune Joyce, Brazel a sosit la postul radio în ziua de 9 iulie. Avea o nouă povestire despre descoperire, semnificativ diferită de cea pe care o spusese înainte de a fi discutat militarii cu el. Joyce susţine că Brazel se afla sub imperiul

unei mari agitaţii şi a spus că urma să aibă mari greutăţi dacă nu coopera.

In timpul celui de-al doilea interviu cu Brazel, Joyce a remarcat că în holul postului radio aşteptau câţiva ofiţeri. Aceştia n-au spus nimic şi nu l-au însoţit pe Brazel în camera de emisie.

La plecare, afirmă Joyce, Brazel s-a întors spre el şi a spus: „Ştii că se vorbeşte despre omuleţi verzi? Ei bine, nu erau verzi.“ Cu aceste cuvinte, Brazel, înconjurat de ofiţerii militari, a părăsit postul.'

După ce toate acestea s-au sfârşit, Joyce afirmă că a venit cineva în redacţie şi a ridicat toate hârtiile care conţineau câte ceva despre eveniment. Au găsit totul, inclusiv duplicatele pe care Joyce încercase să le ascundă. Joyce susţine că Jud Dixon, reprezentantul A.P. din Santa Fe, a raportat acelaşi lucru. Cineva ştergea urmele. Fişierele lui Dixon despre evenimentul de la Roswell dispăruseră.

Schmitt şi Randle l-au mai chestionat pe Joyce încă douăzeci, treizeci de minute, revenind însă de-acum la aceleaşi subiecte. Joyce nu-şi mai amintea nimic nou. I-au mulţumit şi au părăsit toţi trei camera de hotel. Joyce s-a întors la lucru. Schmitt şi Randle au plecat spre Capitan, New Mexico, unde aveau întâlnire cu Bill Brazel. Brazel le promisese să-i ducă la locul prăbuşirii.

în Capitan, l-au aşteptat pe Bill Brazel într-o cafenea mică. După nici zece minute, Brazel a apărut cu maşina. Au urcat în partea din spate a camionetei lui şi au pornit spre locul catastrofei, pe drumuri lăturalnice. Acestea erau prunduite şi, în majoritate, bine întreţinute. Existau câteva locuri unde drumul se strica în aşa hal, încât unui autoturism i-ar fi fost aproape imposibil să

treacă, dar camioneta lui Brazel circula cu uşurinţă.

Pe drumul într-acolo, au aflat foarte puţine lucruri despre evenimentele din iulie 1947, dar mai multe despre familia Brazel. Bill a confirmat că tatăl său locuia singur la fermă, restul familiei trăind în Tularosa, New Mexico. Casa unde stătea Mac Brazel nu avea curent electric, nici telefon. Ziarele soseau neregulat, iar în unele perioade nu ajungeau deloc.

După cum văzuseră în timpul primei călătorii în New Mexico, regiunea era pustie. Nu se vedeau semne reale de viaţă omenească. La orizont se afla un gard, mori de vânt răzleţe, dar pe măsură ce se afundau în vale, dispăreau şi acestea. Pământul arăta la fel ca în urmă cu o sută, poate cu o mie de ani.

Acum Brazel conducea pe drumuri de ţară care nu erau nimic mai mult decât nişte fagaşuri adâncite peste pajişti. Comitatul înălţase câteva indicatoare rutiere, iar Brazel a spus că veneau periodic să niveleze din nou drumurile, uneori modificându-le, astfel că un drum care cu cinci ani în urmă dusese într-un anume loc putea acum să nu mai existe.

Brazel a cotit de pe drum, pornind pe o cărare mai îngustă, prin prerie. Aceasta era o cale scobită de roţile vehiculelor. După ce trecea peste o colină, dispărea. Şi-au continuat deplasarea peste terenul accidentat. Nu exista nici un drum până la locul prăbuşirii, doar câmp deschis, pe care trăiau şerpi cu clopoţei, cerbi, oi şi vite.

Au ajuns la poalele unei coline. In faţa lor se afla o vale îngustă, puţin adâncă, având în capăt o zonă stâncoasă, rotunjită. Celălalt capăt se

lărgea treptat, până la a deveni doar panta unei păşuni spre o vale mai întinsă.

- Şanţul începea acolo şi cobora în direcţia aceea, a arătat Brazel.

Le-a descris şanţul ca mergând dinspre nord-vest către sud-est. Se părea că obiectul lovise solul şi ricoşase, împrăştiind resturile pe câmp. Şanţul nu era foarte adânc, dar pe alocuri avea cam trei metri lăţime. în total, avea o lungime de circa o sută şaptezeci de metri.

- Unde aţi găsit resturile? a întrebat Schmitt.

Brazel a arătat în afara camionetei, răspunzând:

- Pe-acolo. Prin zona aceea.

Schmitt şi Randle s-au dat jos din maşina şi au coborât în adâncitură. Priveau în jos, ştiind prea bine că probabil n-aveau să zărească nici un obiect metalic. încă nu erau îngrijoraţi din pricina şerpilor. Era prea devreme în timpul anului şi prea frig pentru şeipi.

Au ocolit o porţiune care cândva avea să devină un loc istoric. Acolo aflaseră pentru prima oară pământenii că nu erau singuri în univers. Că exista viaţă pe alte planete. Acela era locul unde sosise dovada şi, dacă nu exista secretomania puterii, lumea ar fi putut să afle. Atitudinea faţă de călătoriile spaţiale ar fi devenit alta. S-ar fi schimbat atitudinile faţă de un întreg număr de subiecte, dacă Armata şi guvernul n-ar fi hotărât să ascundă adevărul.

• Dar, în martie 1989, nu mai era nimic de văzut. Şanţul se acoperise cu vegetaţie, conform afirmaţiilor lui Bill Brazel, în răstimp de doi ani. Materialele, folia de plumb, lemnul gen balsa şi fibrele optice fuseseră strânse de militari. Nu exista nimic care să indice caracterul extra-

ordinar al locului. Doar obişnuitele ierburi aspre, cactuşi, plante de yucca şi copaci Joshua.

S-au înapoiat la camionetă. Bill Brazel stătea la volan, aşteptându-i.

- Nimic de văzut, a spus el.

Au revenit la Capitan, din nou pe drumuri lăturalnice. Brazel le-a arătat unele semne de reper, unele locuri unde se aflaseră case sau barăci, acum rămase abandonate.

în Capitan i-au mulţumit lui Bill pentru timpul pierdut şi transportul la locul accidentului. El a răspuns:

- Dacă mai pot face ceva pentru voi, băieţi, daţi-mi un telefon.

în aceeaşi după-amiază, au aranjat o întâlnire cu Walter Haut, la Roswell. Ca ofiţer pentru relaţii cu publicul, se aflase în situaţia de a şti multe despre cele întâmplate la bază în iulie 1947. Şi Haut fusese acela care emisese celebra declaraţie care spunea că ofiţerii din *Roswell Anuy Air Field*capturaseră o farfurie zburătoare.

S-au întâlnit cu Walter Haut la domiciliul său, într-o sâmbătă după-amiază. El i-a invitat în *hving room.* Le-a cerut să-i dea drumul cu întrebările.

Primul lucru pe care l-a spus Walter a fost că putea rezuma tot ceea ce ştia într-un singur cuvânt:

- Nimic.

Randle a început interviul oficial:

- Aţi fost, în fine ştim cu toţii că eraţi P.I.O. Ia Roswell în momentul când s-a prăbuşit obiectul.

- Da. Blanchard a spus că Jess Marcel adusese ceva care arăta ca un disc zburător,

sau o farfurie zburătoare sau părţi din aşa ceva, a răspuns Haut. Am dat un comunicat <le presă, spunând că fusese descoperit într-o fermă de lângă Roswell, în apropiere de Corona. în linii mari, asta-i tot ce vă pot spune. Jesse urma să-l ia şi să-l ducă la Fort Worth.

- Deci, a fost programat să meargă la Fort Worth? a întrebat Randle.

- Marcel urma să-l urce într-un avion şi să-l ducă la Fort Worth. Asta a fost după ce se uitaseră la el şi toate celelalte. Eu n-am aflat decât, cred, când Jess se afla în drum spre pistă. Şi cam asta-i tot. E tot ce ştiu. Cum v-am zis, v-aş fi putut spune toate astea şi la telefon.

- Deci, Blanchard v-a telefonat, a reluat Randle şi v-a spus: avem unul, trimite comunicatul de presă... nu l-aţi întrebat dacă-1 puteaţi vedea. Aţi lansat doar comunicatul de presă. A doua zi telefoanele au început să sune de mama focului şi v-aţi spus: mamă, celebru mai sunt sau ce?

- Eram destul de celebru şi dacă dumneavoastră... toate astea s-au întâmplat în alte vremuri. La un moment dat, aveau servicii de reclamă care-ţi trimiteau o carte poştală unde scria că o să-ţi apară numele în cutare şi cutare ziar şi dacă ne trimiteţi cincizeci de cenţi, un dolar, cât o fi fost, vă expediem un exemplar al ziarului... Aveam două teancuri de cărţi poştale atât de înalte (a indicat el înălţimea unui teanc cam de cincisprezece centimetri), din toată lumea. Nici măcar atâta minte n-am avut, să păstrez timbrele.

- Jesse Marcel v-a spus vreodată ceva despre obiect? a întrebat Schmitt.

- Nnt.

- L-aţi văzut vreodată pe Mac Brazel?

- Nnt'.

- Aţi discutat vreodată problema cu Frank Joyce?

-Nnt.

- V-a telefonat după comunicatul de presă, înainte de a-1 băga în emisie, ca să vă spună că nu vreţi să-l transmită aşa cum era?

-Nu.

- Atrăgându-vă atenţia că era o greşeală..., a început Schmitt.

- Nu.

Haut a ezitat, apoi a spus:

- Sunt dezolat că vă răspund astfel, dar îmi puneţi întrebări cu subînţeles.

- L-aţi văzut pe Marcel după ce s-a întors de la Fort Worth?

- Mda. La o adică, îl vedeam destul de regulat. Locuia pe aceeaşi stradă, mai încolo. Dincolo de colt.

- Imediat după ce s-a întors? a precizat Schmitt.

- Nu. Cred că partea cea mai interesantă a întregii poveşti şi pe-asta o puteţi verifica ducându-vă la redacţie şi consultând ziarele... (este) cronologia. Timp de două zile, a făcut prima pagină, apoi a dispărut. Povestea a murit extrem de repede.

- Mai ales după Fort Worth şi generalul de brigadă Ramey, a comentat Sclimitt.

- Mă rog, chiar şi interesul local de aici. Nimeni nu m-a căutat, pe plan local, ca să-mi spună ceva despre asta. Sincer, nimănui nu-i păsa.

- Care era stare de spirit în unitate după ce s-a întors Marcel de la Fort Worth? a întrebat

Randle. Vreau să spun, trebuie să fi prezentat un anume interes, la plecarea lui spre Fort Worth.

- In esenţă, era un subiect mort. Iar când s-a declarat că fusese un balon meteorologic, asta a fost tot. O încurcaserăm. Nimic mai simplu. Bătrânul nu ştia ce văzuse. Nu l-am întrebat niciodată pe Marcel şi, cum spuneam, locuia pe aceeaşi stradă cu mine.

- De ce credeţi că Blanchard s-a grăbit atât de tare să vă ordone să daţi comunicatul? a întrebat Schmitt.

- Ar fi trebuit să-l cunoaşteţi. Avea... încerc să mă gândesc cum să mă exprim. Avea un interes foarte sincer faţă de relaţia dintre bază şi comunitate. Dacă se întâmpla ceva neobişnuit sau ceva despre care considera că trebuia să afle comunitatea, îmi telefona şi spunea: anunţă chestia asta. A făcut-o în multe, multe situaţii. Dacă se gândea la situaţii ca atunci când duci comunicatele în oraş, voia să nu te opreşti Ia primul mijloc de informare şi să le oferi tuturor de fiecare dată. Aveam *Moming Dispatch* pe Strada Principală, mai erau K.G.F.L. şi K.S.W.S. şi apoi *Record* Voia să le vizităm alternativ, pentru ca nimeni să nu poată spune că manifestăm părtinire. Nu exista nici o preselecţie. Şi o ştiau cu toţii. Dar, în esenţă, foarte rar l-am chestionat asupra vreunui comunicat. Cred... îmi spunea ceea ce trebuia să ştiu şi dacă intram la apă, mă scotea el de-acolo. Aşa că, asta e.

- Revăzând totul din perspectiva a patruzeci şi doi de ani, ce credeţi că au găsit? a întrebat Randle.

- O grămadă de materiale pe care Jess Marcel le-a dus Iii Fort Wortli. Cred, de fapt, că au găsit ceva ce ei, de fapt şi în ce voi spune trebuie să

ţin seama de ce mi-a spus Jess Marcel. Era ceva cum nu mai văzuse şi considera că nu era de pe planeta noastră. Aveam încredere în cunoştinţele lui. Considera că era ceva nefacut, extras, construit sau fabricat nicăieri pe planeta asta. (îmi) explica lucrurile... o bucăţică subţire, subţire ca hârtia de folie pe care n-o puteai arde, n-o puteai îndoi şi nici tăia... Mi-a explicat o mulţime de chestii de-astea... pe-atunci, (ne-am spus) o Christoase, balon meteorologic, asta-i bună.

- Toată lumea a acceptat ideea că era un balon meteorologic, a spus Schmitt.

- Dacă e vorba pe-aşa, cred că a fost un zvon pe care l-au lansat, despre cât de tâmpiţi eram... faptul că s-a lansat de-aici, de la bază, că era un detaşament care venise de la Holloman (Baza Aeriană, N.M.) şi lansase balonul de-aici ca să capteze vânturile care suflau în direcţia aia.

- în acea perioadă, aţi fost la curent cu efortul pro- priu-zis de recuperare?

- Nu, n-am fost.

- Deci, în bază nu exista nici o activitate care să indice...

- Nimic cunoscut de persoanele de categorie medie. Să spunem puţin mai precis. Nu s-a menţionat niciodată în vreo şedinţă de stat-major. Iar eu obişnuiam să particip la toate şedinţele de stat-major.

- Iar asta era neobişnuit?

- A, cineva ar fi auzit de la altcineva. Se pare că totul a fost dat la fund când au aflat ce era de fapt.

- Deci, în materie de şedinţe de stat-major, nu s-a menţionat nimic despre reţinerea lui Mac Brazel la bază? Despre interogarea lui? a întrebat Schmitt.A, am auzit că era aici, cred c-am auzit de la unul dintre celelalte mijloace de informare despre Walt Whitmore, că practic îl răpise. Walt era un ziarist de modă veche, veche de tot. Niciodată nu puteai şti dacă tot ce spunea era adevărat.

- Deci, nu aţi auzit că Brazel fusese reţinut un timp la bază, în regim celular, a spus Randle.

- Nu. Nu la bază. în oraş, da.

- Acasă la Whitmore?

- Păi, în oras. Cred că se zvonea că Walt îl ducea din loc în loc. Asta-i o mare... e o poveste mult mai interesantă, când porţi un om dintr-un loc în altul.

- Iar armata se ţinea pe urmele lui. Mac Brazel a fost ţinut în Roswell, se pare, timp de cinci sau şase zile. Cu autorizare militară, dar spuneţi că nu a fost reţinut la bază.

- Din câte ştiu eu. N-am aflat să fi fost la bază.

Haut a tăcut un moment, apoi a continuat:

- Sunt la fel ca nevastă-mea. Cred că s-a operat o gigantică muşamalizare a problemei. Cred că toate materialele astea sunt ascunse undeva. Singurul lucru pe care nu-1 pot înţelege este cum, din toţi oamenii şi încep să vorbesc despre oameni... Ştiu că .Iese Marcel nu s-a dus cu avionul ăla pilotându-1 de unul singur. Trebuia să aibă copilot şi echipaj. Nu cred că a existat vreunul dintre membrii aceia de echipaj care să fi făcut efortul de a încărca totul în avion. Şoferii de camioane, oameni ca... cei de la întreţinere, iar când au ajuns la Forth Worth se implică şi alţii, iar la Wright Field sunt alţii. în

tot timpul ăsta, nimeni n-a furat nici o bucăţică? Jese Marcel, asta o pot înţelege. El nu era genul care s-o facă.

- Dar, a intervenit Randle, credeţi că a existat vreun soi de muşamalizare?

- Cred că a fost o muşamalizare uriaşă, a repetat Haut.

în acest punct, Schmitt şi Randle îşi terminaseră
întrebările şi începeau să se repete. Trebuia să se întoarcă la
Albuquerque, până unde aveau un drum de peste trei sute de kilometri. Haut le-a spus că era bucuros să-i ajute în orice mod putea. Dacă mai aveau şi alte întrebări, erau liberi să-i telefoneze. I-au mulţumit şi au plecat.

Interludiu: primăvara, 1989

Se puteau face zeci de lucruri între călătoriile la Roswell şi intervievarea martorilor. Acum, când reieşea că lângă Roswell nu se prăbuşise doar un simplu balon meteorologic, Schmitt şi Randle trebuia să înceapă refacerea urmei hârtiilor. Ziarul *Roswell Daily Record* din iulie 1947 avea să se numere printre sursele cercetate mai târziu. Găsirea documentelor Grupului de Bombardiere 509 putea fi de ajutor. Randle i-a spus lui Schmitt că militarii adoră vidul, iar în acest vid aruncă hârtii.

Grupul de Bombardiere 509 fusese staţionat la *Roswell Amiy Air Field.* Spre sfârşitul anului 1947, denumirea a fost schimbată în *Walker* şi, o dată cu crearea *Air Force*, a devenit *Walker Air Force Base,* Grupul 509 şi documentele sale au rămas pe loc până când guvernul a închis baza, în anii

**„Detonaţia atomică[44] -
(n.tr.).**

'60. Atunci totul, inclusiv Grupul 509, a fost transferat la *Pease Air Force Base.*, New Hampshire.

Istoria Grupului 509 se găseşte pe microfilme. Aceasta era o adevărată mină de aur. Unitatea, sub direcţia Comandamentului *Eighth Air Force*, începuse să pregătească un istoric detaliat, cu începere din 1947. Se găsea, în amănunt, tot ceea ce se întâmplase la bază, cu foarte puţine excepţii, pentru lunile iulie, august, septembrie şi noiembrie 1947. După aceea, firul istoric s-a deteriorat până în vara anului 1949, când un grup provizoriu a fost desfăşurat în Anglia pentru instrucţie.

însemnările din iulie 1947 au fost dezamăgitoare. Exista un singur paragraf, care spunea: „Oficiul de Informaţii Publice a fost foarte ocupat toată luna să răspundă lainterpelările despre « discul zburător», care se raportase că s-ar afla în posesia Grupului de Bombardiere 509. Obiectul a reieşit ca fiind un balon de reperare radar."

Acesta era un subiect care apăruse pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume, timp de trei, patru zile. Gazetele din Londra, Anglia şi Hong Kong publicaseră reportaje. Aproape toate ziarele din Statele Unite îl menţionaseră în- tr-un fer sau altul. *New York Times* anunţase descoperirea unui balon meteorologic, iar *Los Angeles Herald Express* declarase, în primele articole, că era o farfurie zburătoare. Problema nu este dacă fusese un balon sau o navă spaţială extraterestră, ci ce anume se întâmplase la apariţia articolelor. Grupul 509 a preferat să se refere la tot haosul acelei prime săptămâni din iulie, în istoricul unităţii, printr-o menţiune de un singur paragraf.

Celălalt aspect interesant era acela că

microfilmele conţineau exemplare din ziarul bazei, *The Atomic Blast*| Numărul din 4 iulie 1947 n-ar fi prezentat nici un interes, căci obiectul nu fusese raportat militarilor până în 6 iulie. Insă ediţia din 11 iulie ar fi trebuit să fie plină de articole. In fond, era ceea ce doreau toţi ofiţerii cu informaţiile publice şi redactorii ziarelor din unităţile militare. Un subiect adevărat. Ceva care să facă trupele să ridice capul şi să ia aminte. Iată-i cu povestirea în braţe, o povestire de pagina întâi, la nivel mondial. Cunoşteau numele participanţilor. Walter Haut locuia pe aceeaşi stradă cu Jesse Marcel şi era membru în statul-major al lui Blanchard. Ştia despre zborurile cu avioanele şi despre recuperare. Ii putea căuta la telefon pe participanţii din cadrul unităţii sau putea discuta cu ei la clubul ofiţerilor. Ar fi fost cel mai interesant subiect din istoria apariţiei ziarului *The Atomic Blast.*

Iar în ziarul unităţii nu apare nici o vorbă. Nici măcar un cuvinţel.

Articolul de fond din 1 1 iulie 1947 se referea la echipele de softball ale unităţii care concurau pentru „Coroana din El Paso“. Al doilea articol spunea că-şi menţinuseră avantajul cu un punct faţă de Mills. Iar fotografiile de pe acea pagină reprezentau un Sikorsky YR5A, un elicopter care aterizase la Roswell.

De fapt, ziarul unităţii nu conţinea nimic despre farfurii zburătoare sau discuri zburătoare până în august, când publicau o fotografie a Clătitei Zburătoare a Marinei, o aeronavă experimentală, spunând că aceasta ar putea fi răspunzătoare de unele semnalări de farfurii zburătoare pe teritoriul ţării.

N-ar exista nici o explicaţie, în afara faptului

**„Detonaţia atomică[44] -
(n.tr.).**

spus de Walter Haut lui Schmitt şi Randle, cum că, după sosirea răspunsului cu balonul meteorologic de la Fort Worth, nimeni din Roswell n-a mai discutat despre prăbuşire. Nimeni nu a abordat subiectul în şedinţele de stat-major, nimeni n-a glumit despre ce gaşcă de nătărăi erau, incapabili să identifice un balon meteorologic sau un balon radar reflectorizant, ca fiind un obiect banal. Evenimentul pierise din mintea tuturor celor de la Roswell. Haut nu mersese până la a spune că Blanchard ordonase să se păstreze tăcerea. Indicase doar că, spre ştiinţa tuturor, subiectul devenise dintr-o dată tabu.

Parcurgând istoria unităţii, Randle a aflat că locote- nent-colonelul Joe Briley preluase sarcina de ofiţer cu operaţiunile la mijlocul lunii, înlocuindu-1 pe locotenent-co- lonelul James I. Hopkins, care devenise comandantul Escadrilei de Bombardiere 830.

Randle a mai descoperit şi că doi ofiţeri de informaţii, căpitanul James R. Breece şi locotenentul Charles W. Swanson, fuseseră transferaţi

.A găsit o listă de vizitatori ai unităţii, printre care generalul Nathan F. Twining, în 16 iulie şi Ramey, de câteva ori. Ramey, în calitate de general comandant al *Eighth Air Force,* era firesc să vină adeseori la Roswell. Twining, general comandant al *Air Material Command,* era de aşteptat să facă vizite, dar nu la fel de des ca Ramey.

Existau multe asemenea crâmpeie interesante, însă nimic care să poată conduce la relatarea capturării unei farfurii zburătoare în luna iulie. Ceea ce lipsea era mult mai interesant. Lipsa tuturor datelor privitoare la întreaga activitate îi trezea lui Schmitt şi Randle bănuieli.

întrucât *Eight Air Force* era unitatea înrudită cu Grupul de Bombardiere 509, Schmitt şi Randle s-au hotărât să cerceteze şi documentele acesteia. Ei doreau să afle cine era ofiţerul pentru relaţii cu publicul al *Eighth Air Force*, dat fiind că el putea fi în măsură să le răspundă la câteva întrebări.

La fel ca Grupul 509, *Eighth Air Force* deţinea arhivele complete ale anului 1947. Microfilmele conţineau luna iunie 1947, la sfârşitul căreia exista un comentariu despre cât de ocupaţi fuseseră toţi cei de la Comandamentul *Eighth Air Force* obligaţi să răspundă Ia întrebări despre discurile zburătoare.

în timpul lunii iulie 1947, nu se tăcea nici o referire la farfuriile zburătoare. Nici o menţionare a faptului că maiorul Marcel adusese resturi la Fort Worth şi că Irving Newton le spusese că era doar un balon meteorologic. Nu se pomenea despre prezenţa lui Ramey la radio, în Fort Worth, dând explicaţii sau despre contramandarea zborului special. [4]

Nici un cuvânt despre eveniment.

în intervalul dintre călătorii, trebuiau puse alte

întrebări la care să se afle răspunsurile şi alte interviuri de efectuat. în timpul ambelor deplasări la Roswell, Schmitt şi Randle nu reuşiseră s-o viziteze pe Loretta Proctor. Rolul ei în cadrul evenimentelor fusese acela de spectator pasiv, dar era una dintre primele persoane care aflaseră că Mac Brazel găsise ceva. Se puteau afla de la ea unele lucruri.

Găsind-o în sfârşit la telefon, primul lucru pe care a vrut Randle să-l ştie a fost dacă ea şi soţul ei, Floyd, ieşiseră să se uite la câmpul cu resturi. Fiind cei mai apropiaţi vecini ai lui Brazel, locuind doar la cincisprezece kilometri de clădirea fermei, Randle spera să găsească încă un civil care fusese pe câmp.

- Nu, i-a răspuns ea la prima întrebare. Păi pe-atunci, benzina, cauciucurile, timpul, toate, erau la mare lipsă.

- Deci, nu vă aşteptaţi să vedeţi nimic de origine extraterestră?

- A, nu. Am bănuit doar că era un balon meteorologic, un experiment sau ceva.

- După aceea, aţi mai vorbit despre asta cu Mac Brazel?

- Păi, înainte de-a le aduce, dar după ce le-a dus la Roswell n-a mai vrut să vorbească.

-Vă amintiţi ceva ce a spus poate, despre obiecte, înainte de a le duce la Roswell? V-a tăcut vreo vizită?

- Da, a venit şi ne-a cerut să mergem acolo, să le vedem. I-am spus că, dacă bănuia că a găsit ceva... ştiţi, auziserăm că se oferea o recompensă pentru un OZN, putea să le ia şi să le prezinte acolo (la Roswell). Cred că aşa a făcut.

- Mac v-a descris cât de cât ceea ce găsise?

- Păi, da. Si a adus totuşi o bucăţică de material

- 7,5 - 10 cm - (n.tr.).

care arăta ca lemnul, dar nu se putea arde, nici tăia, nici nimic. Cred că era doar o bucăţică, mare cam cât un creion şi lungă de vreo trei, patru degete*.

- 7,5 - 10 cm - (n.tr.).

- Vă mai amintiţi culoarea? Aş zice că era un fel de bej cafeniu, dar, ştiţi, a trecut mult de-atunci. Semăna cu plasticul, fireşte că pe-atunci nu exista nici un fel de plastic, dar cam aşa arăta.

- Când vi l-a adus, aţi încercat să-l tăiaţi?

- Nu, noi nu. El a încercat şi ne spunea despre alte materiale care erau atât de uşoare şi care erau ghemotocite şi pe urmă se desfăceau la loc. A spus că acolo erau mai multe, unele ca o panglică, având pe ea un fel de figuri.

- V-a spus că găsise ceva care ar fi fost poate mai intact decât bucăţile pe care le menţionase?

- N-a spus niciodată ce găsise. Dar, oricum, s-a dus la Roswell şi le-a predat, după care l-au dus acolo să le arate locul. L-au luat înapoi la Roswell şi l-au ţinut acolo până au curăţit totul.

- Aţi văzut militari?

- A, nu. Să tot fie douăzeci de mile* până acolo, a explicat femeia.

- Ştiţi cumva dacă au existat mai multe locuri unde se găsiseră materiale sau dacă toate fuseseră într-un singur loc?

- Acela era singurul de care ştiam eu.

- Ştiţi cine a putut trece pe la fermă?

- N-au fost mulţi pe-acolo. Fiul nostru în vârstă de şapte ani s-a dus cu el (cu Brazel) când le-a găsit, dar nu ne putem aminti unde s-a întâmplat şi nici el nu-şi aminteşte cum arătau.

- A fost cu el (cu Brazel) şi Bessie (Brazel Sclueiber)?

- Nu, ea nu era la fermă când s-a întâmplat. Unii din- tre-ai lor şi-au încurcat poveştile. Nu, n-a fost acolo.

- L-aţi mai întrebat vreodată pe Brazel despre toate astea după ce s-a întors de la Roswell?

- A spus doar că era un balon meteorologic. Ce

- 30-32 km - (n.tr.).

i-or fi spus ei acolo. Nu voia să vorbească. A spus că dacă mai găsea ceva, n-avea să mai anunţe. L-au convins sau aşa ceva.

- Vă mai amintiţi ceva cî\|e ne-ar putea fi de folos?

- Nu. Ştiu că în ziua când s-a dus Mac la Roswell, a apărut în toate ziarele. Şi pe urmă, s-a lăsat tăcerea foarte repede. Pur şi simplu n-am mai auzit niciodată nimic.

In timp ce Randle acţiona într-o direcţie, Sclimitt şi asistentul său, Brad Radcliffe, acţionau în alta. Sarcina lor consta în a găsi noi martori. S-a pus accentul nu numai pe personalul militar de la Roswell, ci şi pe cei de la Fort Worth şi Wright Field.

Schmitt îşi dăduse seama de la bun început că erau necesari noi martori. Cei care nu fuseseră niciodată chestionaţi puteau corobora mărturiile participanţilor care îşi făcuseră deja declaraţiile.

în timp ce depistau posibile piste, Schmitt şi Radclife adunau informaţiile la Randle, pentru discuţii. Ca rezultat, au fost confirmaţi peste trei duzini de noi martori militari. Din păcate, mai mult de cincizeci dintre participanţii la evenimentele din iulie 1947 muriseră.

Cercetările i-au purtat pe Schmitt şi Randle în direcţii ciudate. Randle, pe când se afla în Las Vegas, s-a hotărât să afle ce aveau de spus ziarele din Nevada despre evenimentul de la Roswell. Le-a studiat şi a găsit o lungă cronologie a întâmplărilor.

în conformitate cu *Las Vegas Review-Joumal*„Agitaţia a parcurs următorul ciclu:

1. Locotenentul Warren Haught (Walter Haut), ofiţer cu relaţiile cu publicul la unitatea din

Roswell, a lansat o declaraţie în numele colonelului William Blanchard, comandantul bazei. Aceasta spunea că un obiect descris ca fiind un «disc zburător» fusese găsit pe pământurile fermei Foster din apropiere, cu trei săptămâni în urmă, de către
W.W. Brazei şi fusese trimis la «eşaloanele superioare» pentru examinare.

2. Generalul de brigadă Jtoger Ramey, comandant al *Eighth Aii Fot ce,* a declarat la Fort Worth că, după părerea lui, obiectul era «rămăşiţele unui balon meteorologic şi ale unui reflector radar», nereprezentand «nici un motiv de agitaţie». Le-a permis fotografilor să-l imortalizeze. S-a anunţat că obiectul urma să fie trimis la Wright Field, Dayton, Ohio, pentru a fi examinat de către experţi.

3. Ulterior, ofiţerul subaltern Irving Newton, din Stessonville, Wisconsin, ofiţer meteorolog la Fort Worth, a examinat obiectul şi a spus categoric că nu era decât o ţintă grav distrusă, folosită la determinarea direcţiei şi a velo- citătii vânturilor de înaltă altitudine.

4. Locotenentul Haught (sic) le-a spus reporterilor, se afirmă, că «îi închiseseră gura două telefoane usturătoare de la Washington».

5. Eforturile de a lua legătura cu colonelul Blanchard au avut ca rezultat în informaţia că «acum e în permisie».

6. Maiorul Jesse A. Marcel, ofiţer de informaţii al Grupului de Bombardiere 509, se spune că l-a anunţat pe Brazel, găsitorul obiectului, că «nu are nici o legătură cu armata sau marina, din câte ştiu eu».

7. Brazel le-a spus reporterilor că mai găsise şi altă dată echipamente de la baloane

meteorologice, dar nu văzuse nimic asemănător cu ultima descoperire."

Aceste probleme au ridicat un aujiiăr de întrebări pe care nici Schniitt, nici Randle nu i le adresaseră lui Haut. Cel mai rapid mod de a se lămuri consta în a-i da un telefon.

Randle a întrebat:

- Aveţi două minute să ne răspundeţi la câteva întrebări noi?

- Zi, a răspuns Haut.

- Am aflat dintr-un ziar că v-au citat ca spunând că primiseră̆ţi două telefoane usturătoare de la Washington. Vă amintiţi de aşa ceva?

- Nnţ.

- Asolut nimic?

- Nnţ. Sunt dezolat că vă răspund aşa. Cred că dacă aş fi primit într-adevăr telefoane de la Washington, un biet locotenent care să fie sunat de cei mari, mi-aş aminti.

- Am găsit un martor care spune că aţi fost în primul avion când a plecat Marcel la Fort Worth. E ceva adevărat în asta?

- Ăă...

O scurtă ezitare.

- Cred că e o expresie, nu numai nu, ci, pe toţi dracii, nu. Nu, de fapt, n-am avut absolut nici o legătură.

Ultima întrebare a lui Randle a fost:

- L-aţi întâlnit vreodată pe Brazel în acel interval de timp?

- Nnţ. Nimeni nu mi-a spus nimica.

Interludiu: vara, 1989

De-a lungul lunilor de vară, atenţia a rămas

concentrată asupra găsirii şi chestionării noilor martori. Schmitt însă mai trimitea şi cereri sub temeiul Actului de Libertate a Informaţiei la diverse agenţii guvernamentale. S-au trimis scrisori F.O.I.A/ la ofiţerii din Pentagon care reprezentau Armata, Marina şi Aviaţia. Alte scrisori au fost înaintate Arhivelor Naţionale din Washington, D.C., Bazei Aeriene Holloman din New Mexico şi Bazei Aeriene Kirtland din Albuquerque.

- ***Freedom of Information Agency*- Agenţia de Libertate a Informaţiei - (n.tr.).**

Se solicitau informaţii concrete cu privire la dr. Lincoln LaPaz; fişa medicală a lui Mac Brazel, întocmită la Roswell; hărţi şi fotografii ale locului prăbuşirii. Nici una dintre cereri nu se referea în mod direct la Roswell. Până în momentul de faţă, nici o scrisoare de răspuns nu a recunoscut vreo informaţie despre Roswell.

August 1989: Corona, New Mexico

Schmitt şi Randle au ajuns la Albuquerque vineri şi au profitat de timp pentru a vorbi cu Merle Tucker, care avea posturi de radio în New Mexico de ani de zile. Tucker nu a fost implicat personal. Când se întâmplaseră toate, el lipsea din oraş. La întoarcere, s-a supărat aflând că Johnny McBoyle, administratorul postului şi Lydia Sleppy, secretara acestuia, încercaseră să bage un reportaj în emisie. Tucker era sigur că urma să aibă necazuri din această cauză.

După cum declară el, Tucker ştia că McBoyle încercase să ajungă la locul prăbuşirii şi fusese

interceptat de militari. O dată revenit la Roswell, şeriful i-a făcut o vizită şi i-a spus să nu sufle o vorbă.

Tucker a menţionat că McBoyle îi transmisese informaţii prin telefon lui Sleppy, că vorbise despre o cratiţă ‚zdrobită[44] şi despre locuri arse pe pământ. Dar, când Tucker i-a pus întrebări concrete, McBoyle a răspuns că nu putea vorbi despre asta. Şi a refuzat să mai discute.

Tucker nu avea nici o legătură cu vreun senator din New Mexico sau cu altcineva. A auzit însă că o persoană „oficială[44] se dusese la postul său de radio din Roswell şi confiscase toate hârtiile privitoare la eveniment. Asta era tot ce ştia.

Terminând cu el, Schmitt şi Randle s-au deplasat la Corona, New Mexico. Mulţi dintre fermierii care îl cunoscuseră pe Brazel încă mai locuiau în zonă. Schmitt şi Randle i-au telefonat lui Tommy Tyree, care lucrase cu Brazel

Mr. Jesse A. Marcel cu resturile balonului, în cabinetul generalului Roger Ramey.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Colecţiei Fotografice a ziarului ***Fort Worth Stnr-Tclcgnuih***

divizia Colecţii Speciale, Universitatea Texas, Biblioteca Arlington)

Mr. Marcel cu rămăşiţele balonului meteorologic, în cabinetul Generalului Ramey. Marcel le-a spus prietenilor că adevăratele resturi fuseseră substituite cu cele ale balonului.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Colecţiei Fotografice a ziarului ***Fort Worth Star-Telcgram***, divizia Colecţii Speciale, Universitatea Texas, Biblioteca Arlington)

Generalul Ramey în cabinetul său, cu resturile balonului meteorologic. Nu încape nici o îndoială ca Ramey a pus ca adevăratele resturi să fie înlocuite, după care s-a fotografiat cu un dispozitiv de ţintire Rawin. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Colecţiei Fotografice a ziarului ***Fort Worth Stur-Telegram,*** divizia Colecţii Speciale, Universitatea Texas, Biblioteca Arlington)

Generalul Ramey şi şeful său de stat major, colonelul Thomas Dubose, inspectează rămăşiţele unui balon meteorologic. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Colecţiei Fotografice a ziarului ***Fort Worth Stur-Telegram,*** divizia Colecţii Speciale, Universitatea Texas, Biblioteca Arlington)

Mac Brazel a depozitat o parte din resturi într-o baracă, înainte de a anunţa autorităţiile militare despre ele.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

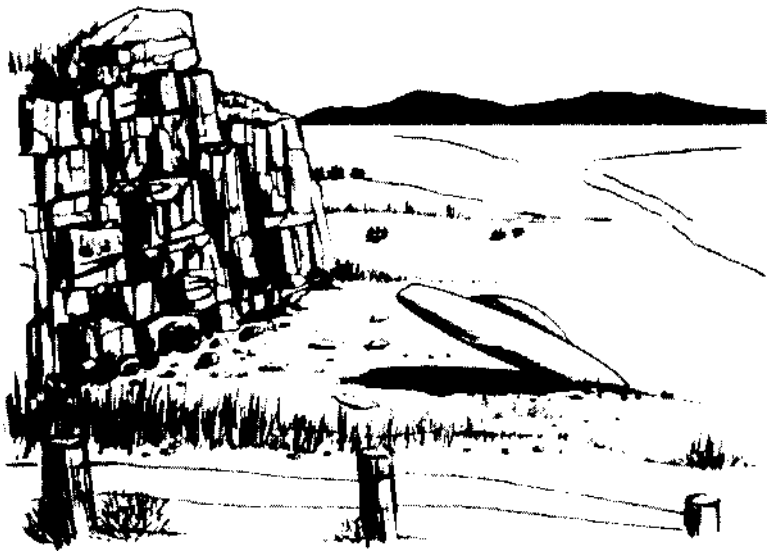

Unul dintre puţinii martori oculari ai punctului de impact (locul celei de-a doua prăbuşiri) a oferit o depoziţie despre amplasamentul acestuia şi obiectul pe care l-a văzut acolo. Martorul a rupt desenul original. (Desen reprodus cu bunăvoinţa lui Don Schmitt)

Marian Strickland (cu capul plecat) a spus că Mac Brazel s-a aşezat la masa ei din bucătărie, plângându-se de tratamentul pe care i-1 aplicase armata în 1947.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Juanitei Sultemeier)

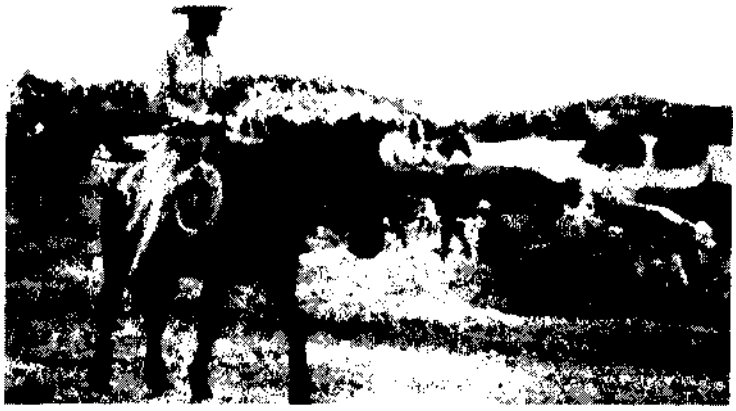

Lyman Strickland l-a văzut pe Mac Brazel în Roswell în compania a trei ofiţeri din armată.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Juanitei Sultemeier)

Mac Brazel - cel mai apropiat de cameră.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Juanitei Sultemeier)Câmpul de resturi era prea departe pentru ca Floyd şi Loretta Proctor să se deplaseze la faţa locului. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Juanitei Sultemeier)

Clint Sultemaier l-a ascultat pe Mac Brazel vorbind despre tratamentul primit în zilele cât a fost reţinut de militari în Roswell. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa Juanitei Sultemeier

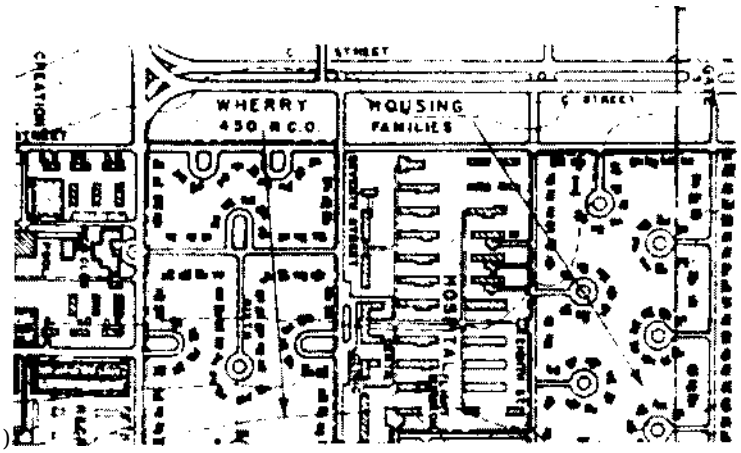

O parte din *Roswell Army Air Field* în 1947. Spitalul unităţii era un grup de clădiri din apropiere~ea porţii principale. (Hartă reprodusă cu bunăvoinţa lui Don Schmitt)

Locul spitalului unităţii astăzi.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Kevin Randle

)

Zona hangarelor din *Roswell Army Air Field,* aşa cum se prezentau în 1947.
(Hartă reprodusă prin bunăvoinţa lui Don Schimtt)
Tronsonul de pistă unde era amplasată groapa de bombe nr. 1. Lada cu trupuri a stat depozitată aici timp de câteva ore.
(Hartă reprodusă prin bunăvoinţa lui Don Schimtt

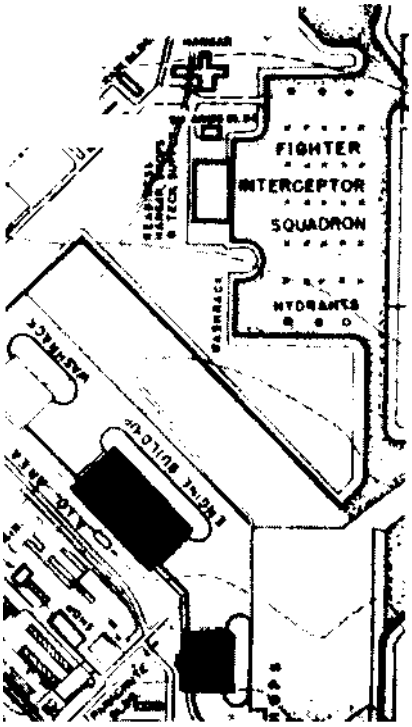

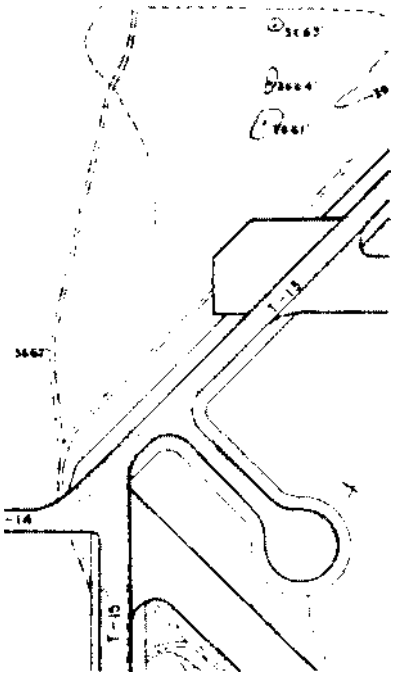

)Şeriful George A. Wilcox i-a propui lui Mac Brazel să telefoneze armatei, după care a fost exclus din investigaţie. Ulterior militarii l-au pus să jure păstrarea secretului.
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

Don Schmitt îl ascultă p unul din martor relatând varianta s asupra recuperări (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

Don Schmitt şi Kevin Randle încearcă să găsească alti martori ai evenimentelor de la Roswell. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

Phyllis McGuire, al cărei tată, şeriful George A. Wilcox, a declarat în repetate rânduri că-şi dorea să nu fi adus niciodată descoperirea la cunoştinţa armatei.

(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

Bud Payne arată spre capătul de sud al câmpului cu resturi, în 1947, Payne a fost îndepărtat prin forţă de către militari. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

Frank Joyce, de la postul de radio K.G.F.L., a afirmat că Mac Brazel îi expusese două povestiri distincte. Multe din înregistrările lui Joyce au dispărut când armata a început să distrugă urma de hârtie. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)Juanita Sultemeier le-a spus investigatorilor că uneori arheologii stăteau peste noapte la ferma ei, nu departe de câmpul de resturi. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

Câmpul cu resturi, arid, aşa cum arată astăzi. N-a mai rămas nici o urmă a epavei sau a operaţiunilor militare de recuperare. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

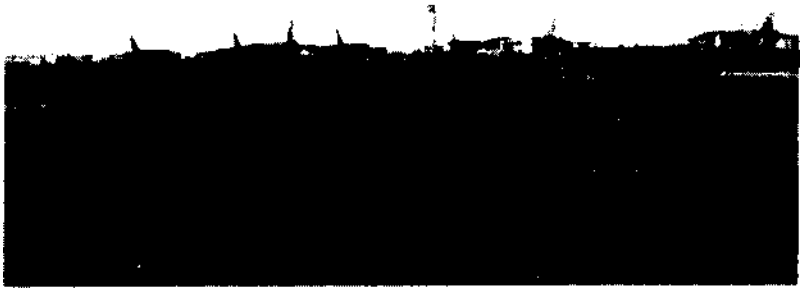

Aerodromul de la Roswell azi. Deşi nu mai este o bază militară este folosit în continuare şi de aeronave militare. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Kevin Randle)

Poarta principală a *Roswell Army Air Field*, aşa cum arată astăzi. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Paul Davids)

*

Indicatorul unuia dintre drumurile de ieşire din Corona dovedeşte natura dezolantă a împrejurimilor. (Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Kevin Randle)

Don Schmitt şi Kevin Randle lângă cea ce a fost zona de zbor a Roswell Army Air Field
(Fotografie reprodusă prin bunăvoinţa lui Kevin Randle)Desenele lui Glenn Dennis, fost medic legist la Roswell în 1947. Aceste schiţe se bazează pe desenele originale făcute în prezenţa d-lui Dennis de către sora care a participat la autopsiile preliminare efectuate la Roswell o zi mai târziu.

imediat după ce acesta făcuse descoperirea. Tyree a acceptat să-i întâlnească, aşa că s-au dus la el acasă. S-au întâlnit cu Tyree şi soţia sa, June, întrerupându-le vizionarea unui meci de baseball care se transmitea după-amiază la televizor.

Informaţiile lui Tyree erau obţinute, în majoritate, la mâna a doua. Mac Brazel îi spusese câteva lucruri despre prăbuşire. De fapt, Tyree le spusese anterior lui Don Mitchell şi Ralph Heick că, după părerea lui, Brazel găsise o bombă-balon japoneză. Brazel, la ordinul ' Armatei, îi spusese că era un balon.

Conform declaraţiilor lui Tyree, Mac venise la Corona, înainte de a se duce la Roswell. Vorbise cu cumnatul său, care îi spusese să ducă resturile la Roswell. Alte câteva persoane din oraş i-au dat acelaşi sfat.

Tyree le-a mai spus lui Schmitt şi Randle că Brazel era furios din cauza resturilor, fiindcă oile nu voiau să traverseze câmpul. Trebuia să le mâne prin jurul acestuia, pentru a ajunge la adăpătoare. Astfel, ocolea cu un kilometru sau chiar mai mult.

Acum, de faţă cu Schmitt şi Randle, povestirea lui Tyree s-a schimbat vag. Credea că Brazel găsise ceva neobişnuit şi, de fapt, văzuse o bucată de material, într-o dolină. El şi Brazel călăreau pe pajişte, iar Brazel a văzut obiectul plutind în fundul dolinei.

- Nici unul dintre noi nu a vrut să coboare după el, a spus Tyree; pe vremea aceea, cu peste patruzeci de ani în urmă, nu aveau nici un motiv s-o facă. M-aş putea duce să văd dacă mai e acolo.

June Tyree a ascultat cu răbdare câteva

minute, după care a intervenit:

- Dacă era adevărat, de ce nu s-a îndreptat într-acolo nici un băiat de la liceu? Nimeni n-ar fi putut să-i împiedice, dacă bănuiau că era ceva interesant de văzut.

Părea o întrebare legitimă. In 1947, fără radio sau televiziune, fără nici o altă distracţie, fie şi doar un balon meteorologic ar fi fost de ajuns pentru a-i atrage pe copii la locul prăbuşirii. Femeia a menţionat chiar că, atunci când în munţii de la apus se prăbuşise un avion secret, tinerii se duseseră să-l vadă.

- Eu nu cred că s-a întâmplat, a spus ea. Copiii nu s-au dus acolo şi nimeni n-a mai vorbit despre asta.

Tyree a mai spus că Paul Brazei, unul dintre fiii lui Mac, era supărat fiindcă toată lumea spunea că tatăl său fusese mituit. Tyree a subliniat că Mac Brazel era un om frugal. Nu câştiga pe neaşteptate sume mari de bani şi economisea tot ce primea. A mai menţionat că Mac lucrase ca gardian la o bancă, pentru a câştiga un ban în plus.

Terminând convorbirea, Schmitt şi Randle s-au dus la Roswell să înnopteze. Acolo au găsit răspunsul la întrebarea lui June Tyree despre încercarea copiilor de a găsi epava. Au mai primit informaţii importante dintr-un număr de surse noi. Şi au aflat de la Ralph Heick că una dintre fiicele şerifului Wilcox, Phyllis McGuire, încă mai locuia în zonă. Era dispusă să vorbească.

Duminică, Schmitt şi Randle le-au telefonat martorilor de pe listă. Randle a voprbit cu Jack Rodden, al cărui tată fusese în 1947 fotografia Roswell. Deşi nu ştia prea multe, Rodden îşi

amintea despre dezamăgirea tatălui * său când povestea transformase farfuria zburătoare într-un balon meteorologic.

„Au omorât-o“, i-a spus el fiului său.

Rodden a mai declarat că în jurul oraşului Roswell circulaseră o mulţime de zvonuri. Se vorbea chiar despre unul dintre oamenii „verzi“ care ar fi fost viu şi fugea liber prin oraş. A spus că nu auzise nici nu văzuse nimic care s-o confirme, dar oraşul era plin de asemenea zvonuri.

Important însă era că Rodden, în calitate de fotograf, avea adeseori de-a face cu fermierii din toată regiunea statului New Mexico. Unul dintre fermieri îi spusese că cei trei copii ai săi veniseră într-o zi acasă speriaţi de moarte şi refuzaseră să vorbească despre ceea ce văzuseră.

Rodden a dat curs veştii, ajungând la concluzia că fie fuseseră pe câmp şi văzuseră resturile, fie ajunseseră aproape de locul celei de-a doua prăbuşiri în momentul găsirii cadavrelor. N-au spus niciodată mult familiei, fiindcă cineva din armată îi speriase foarte rău. Nu le spuneau nici o vorbă străinilor.

Acesta putea fi răspunsul la întrebarea lui June Tyree. Copiii din partea locului încercaseră să se apropie, iar cei ajunşi destul de aproape pentru a vedea ceva fuseseră interceptaţi de militari. Dacă există un aspect consecvent al întregii poveşti, acesta constă în menţinerea secretului. Gărzile militare spuneau civililor pe care îi vedeau că era o chestiune strict secretă şi oricine vorbea se putea aştepta la amenzi mari şi condamnare la închisoare. Până şi adulţilor din zonă li s-a spus să nu vorbească, iar aceste

ameninţări i-au speriat pe mulţi dintre ei.

Schmitt a mai vorbit şi cu Terry Wilmot despre OZN-ul văzut de Dan Wilmot în ziua de 2 iulie 1947. Acesta a spus că, fără nici o îndoială, Dan Wilmot văzuse ceva.

în timp ce Randle discuta cu Rodden, Schmitt vorbea cu Phyllis McGuire, fiica şerifului Wilcox. Femeia a menţionat că tatăl ei fusese fascinat de descoperirea şi povestirea lui Brazel şi regreta că le telefonase militarilor. Militarii interveniseră, preluaseră problema şi îl dăduseră pe şerif la o parte. N-au răspuns la nici una dintre întrebările lui Wilcox şi i-au spus să uite totul.

Schmitt a întrebat-o de ce nu spusese nimic până atunci, iar ea a răspuns:

- Fiindcă nu m-a întrebat nimeni.

Importantă însă era reacţia tatălui ei faţă de toată situaţia. Contrar celor publicate în trecut, îl interesase. Wilcox făcuse ceea ce considerase el că era corect la momentul respectiv, după care îşi dorise să fi anunţat mai întâi presa.

Aceasta a fost ultima informaţie valoroasă pe care au găsit-o Schmitt şi Randle în cursul acelei călătorii. Restul timpului a fost petrecut confirmând declaraţii făcute de martori în trecut. Nu s-a mai găsit nimic surprinzător, dar apăruseră vreo duzină de piste interesante şi mai înaintaseră cu câţiva paşi.

Septembrie, 1989

Locul prăbuşirii fusese identificat de Bill Brazei. Se baza pe afirmaţiile tatălui său şi pe propriile sale observaţii asupra resturilor şi şanţului săpat de navă la contactul cu solul. Folosindu-se de aceste informaţii şi de faptul că

nu se iniţiase nici un studiu ştiinţific asupra locului propriu-zis, cei de la Centrul de Studii OZN J. Allen Hynek au hotărât că era momentul s-o facă.

Echipa adunată de Mark Rodeghier era formată din zece membri, inclusiv doi oameni de ştiinţă, Caii Bebrich şi Sue Ann Curtis, cu experienţă în arheologie şi colectarea mostrelor de sol. Mai făceau parte din echipă Mimi Hynek, văduva răposatului director al C.U.F.O.S., J. Allen Hynek, Tim Rodeghier, medicul Jerry Vermeulen, Don Schmitt şi Kevin Randle.

Au petrecut trei zile la faţa locului, în cea dintâi fotografiind zona şi marcând terenul principal cu un caroiaj având latura de treizeci de metri. încheind grila, întregul câmp a fost cercetat atent, fiind însemnate locurile probabile pentru blocarea unor resturi. Acestea includeau plante de yucca ce arătau bătrâne de patruzeci de ani sau chiar mai mult, protuberanţe pietroase şi doline.

Studiul preliminar nu a dat nici nu rezultat interesant. Nu existau urme de resturi sau măcar ale prezenţei militarilor, cu patruzeci de ani în urmă. Nu s-a găsit decât o cutie de conservă, ruginită şi turtită. A fost deschisă cu un cuţit, dar nu exista nici o modalitate de a spune de cât timp zăcea acolo.

In cea de-a doua zi, echipa a săpat gropi de probă, la adâncimi diferite, într-o configuraţie sistematică, în zona şanţului. De asemenea, au măturat pământul, căutând orice obiect mic până la o jumătate de centimetru. Echipa a reuşit să sape cam două sute de gropi.

Alţi membri ai echipei au scormonit la

rădăcina plantelor şi au cercetat cu atenţie dolinele. O zonă de pe coasta dealului, unde Bill Brazel spusese că găsise câteva resturi, a fost marcată şi greblată cu mare grijă. Din nou, nu s-a găsit nimic.

Schmitt şi Randle au părăsit locurile pe la amiază, pentru a purta câteva convorbiri şi a încerca să-l ia cu ei pe Tommy Tyree. în timp ce se aflau la fermă, au aflat că unul dintre lucrătorii agricoli văzuse un vehicul militar pe pajişte, în cursul anului trecut. întrucât nu exista nici un motiv ca Armata să revină la locul accidentului, au cerut să discute cu lucrătorul.

Jim Parker le-a spus că, într-o după-amiază, fiul lui venise de la şcoală şi anunţase că văzuse un camion ciudat pe unul dintre drumurile de pe pământul fermei. Parker s-a urcat în camioneta sa şi a pornit în căutarea străinilor. Dându-le de urmă, a văzut că era o automacara a Aviaţiei, cu cabină pentru echipaj. însemnele Aviaţiei erau clare pe portiere, deşi nu ştia de la care bază veneau. (Puteau să fi fost de la Holloman, lângă Alamogordo, de la Kirtland, din Albuquerque sau de la Cannon, lângă Clovis, pentru a numi cele mai apropiate trei unităţi.)

Oamenii, pe care Parker i-a descris ca având vârste în jur de treizeci de ani şi grade destul de mici, au spus că prospectau zona pentru amplasarea unui radar de aeronave zburând la joasă altitudine. Parker a văzut în maşină hărţi şi, pe bancheta din spate, patru serviete diplomat.

Dar, înainte de a pleca, militarii l-au întrebat pe Parker despre prăbuşirea de la Roswell, vrând să ştie dacă se aflau în apropierea acelui loc. Parker, în acea perioadă, nu auzise nimic despre

eveniment şi le-a spus că nu ştia despre ce vorbeau.

Interesându-se la proprietarii fermei şi la Biroul Fondului Funciar, Schmitt a aflat că Aviaţia nu se adresase niciodată proprietarilor fermei sau Biroului, pentru a cere permisiunea să prospecteze locurile.

în ultima zi, echipa a efectuat măsurători şi un ocol al întregului teren. La sfârşit, au strâns toate fanioanele, au astupat gropile de probă şi au lăsat locurile într-o stare cât mai apropiată de cea iniţială.

în timp ce se întâmplau toate acestea, Schmitt şi Randle s-au dus Ia Roswell, să chestioneze alţi martori. Au petrecut toată dimineaţa căutând gheţăria de unde putuseră militarii să cumpere gheaţă în iulie 1947. Din păcate, gheţăria îşi schimbase stăpânul de patru-cinci ori şi singurele registre pe care le-a putut găsi actualul proprietar datau din 1927 şi 1928. Nu exista nimic care să sugereze că în ziua de 8 iulie 1947 se efectuase o mare achiziţie de gheaţă, dar, în fond, nimic nu sugera nici că nu se întâmplase.

în cursul după-amiezei s-au reunit cu restul echipei în Corona. Studiul preliminar al terenului se încheiase. Din nou, nu descoperiseră nimic surprinzător, cu excepţia faptului că doi membri ai Aviaţiei îşi manifestaseră interesul faţă de locul prăbuşirii, în anul precedent expediţiei. în sine, acest lucru putea fi semnificativ.

Interludiu: toamna, 1989

Ca de obicei între deplasări se puteau face multe. Schmitt a informat juriştii şi le-a solicitat sfatul asupra investigaţiei în curs. Aceştia l-au

asigurat că temeinicia depoziţiilor din partea zecilor de martori direcţi era suficientă pentru a câştiga un eventual proces, dacă ar fi ajuns cazul în instanţă. Dintr-o dată discuţiile despre audienţe parlamentare au devenit foarte serioase.

Schmitt a mai primit de la Stan Friedman, o listă de reuniune a Grupului de Bombardiere 509, pe care i-a dat-o lui Randle. Confruntând numele de pe listă cu anuarul, au putut determina cine fusese la Roswell în perioada prăbuşirii. întrucât lista conţinea numai numele şi adresele, dar nu şi numerele de telefon, Randle le-a căutat la bibliotecă. Terminând şi această treabă, a putut începe să sune la numerele de pe listă.

Joe Briley figura în anuar ca ofiţer cu operaţiunile (S-3); conform istoricului oficial al unităţii, Briley îşi preluase însărcinarea la mijlocul lunii iulie 1947. El i-a spus lui Randle că nu fusese S-3 la data prăbuşirii şi că de fapt nu ştia prea mult despre aceasta. Dar, pe parcursul conversaţiei, a spus că Blanchard se deplasase la locul accidentului. Acesta era un lucru nou dar, de cum l-a auzit, Randle a ştiut că era adevărat. Avea sens. Blanchard îşi luase permisie în după-amiaza zilei de 8 iulie, iar acum Randle ştia unde se dusese. La locul prăbuşirii.

Briley însă nu terminase. Randle a spus:

- Aţi auzit relatări...

- Exact. Apoi povestea s-a schimbat şi a fost îngropată imediat. De cum au sosit cei de la Washington.

Randle a repetat aceste cuvinte, iar Briley le-a confirmat:

- Exact.

Apoi a continuat:

- ...probabil ştiţi povestea aia (interviul din ziar) cu Roger Ramey care a refuzat toată chestia şi a zis că excesiv de ambiţiosul său sau, nu-mi amintesc cum a zis, dar îl făcea pe Butch (Blanchard) să pară un elev de clasa întâi, găluşcă pe care eu n-am înghiţit-o.

Briley a continuat să nege că avea cunoştinţe la prima mână despre prăbuşire. A spus:

- Când am citit ziarul local, în ziua când s-a întâmplat, a făcut mare zarvă, iar apoi totul a fost expediat şi cred că a fost chiar transformat într-o farsă pe care un reporter o exagerase peste limită. După care s-a lăsat o tăcere a naibii de adâncă.

Randle, dorind să fie sigur că reţinuse corect informaţiile, a întrebat din nou dacă Briley era convins că Blanchard se dusese la locul prăbuşirii.

- Sunt sigur de asta.

In octombrie, Schmitt s-a dus în Florida să-l întâlnească pe Lewis S. Rickett, unul dintre agenţii de contrainformaţii care fusese detaşat la Roswell în iulie 1947. Rickett şi Schmitt au discutat despre multe aspecte privitoare la descoperirea lui Brazel. In decursul conversaţiei, Schmitt a întrebat:

- Care a fost prima dumneavoastră impresie când aţi examinat materialele de la locul prăbuşirii?

- Erau cele mai stranii materiale pe care le văzusem în viaţa mea... se volbea că n-ar fi de pe Pământ.

Mai târziu, în intervalul de patru ore al discuţiei, Rickett a spus:

- Peste un an vorbeam cu Joe Wirth, ofiţer

C.I.C. de la Baza Aeriană Andrews din Washington D.C. L-am întrebat ce aflaseră despre materialele găsite la Roswell. Mi-a spus că încă nu ştiau ce erau, iar experţii în metale nu reuşiseră nici până atunci să le taie.

între timp, Randle a mai vorbit cu Alt McQuiddy, care fusese redactorul şef al ziarului *Roswell Moming Dispntch,* celălalt cotidian care apărea la Roswell în 1947. Cu McQuiddy nu discutaseră decât câţiva cercetători care se folosiseră de ziarul lui fiindcă toate informaţiile importante fuseseră deja îngropate la ora apariţiei ediţiilor de dimineaţă.

McQuiddy i-a spus lui Randle că „era cam ora amiezei şi Walter Haut a adus un comunicat de presă. Trecuse deja pe la unul din posturile de radio de-acolo, eu i-am tăcut scandal că umbla cu favoritisme, iar el a spus, ei bine, aici sunt patru mijloace de informare şi ducea comunicatele pe la toate alegându-1 cu rândul pe cel dintâi. Postul de radio a transmis comunicatul la Associated Press. Când a ajuns Haut la mine, nu trecuseră nici zece minute, iar telefoanele începuseră deja să sune... Nu ni-ani mai dezlipit de telefon până spre seară. Primeam apeluri de la Londra şi Paris şi Roma şi Hong Kong, din câte-mi mai aduc aminte".

Dar McQuiddy nu a apucat să discute cu fermierul sau cu oricare dintre ceilalţi. Conform lui, „povestea a murit literalmente la fel de repede pe cât se născuse".

- Haut mi-a spus că avea ceva experienţă în meteorologie şi nu credea că fusese o radiosondă sau un balon meteorologic.

A tăcut un moment, apoi a continuat:

- Sigur, imediat după aia au venit şi au retractat varianta.

Din câte-mi aduc aminte, Walter n-a mai venit să ceară
comunicatul înapoi sau altceva, deşi mi-a rămas în minte că a venit, dar el spune că n-a venit şi ar fi cazul să-şi amintească.

- Dar vă amintiţi că a venit şi v-a cerut înapoi comunicatul? l-a întrebat Randle.

- Mă rog, eu credeam că a venit, iar el zice că n-a venit.

Din nou, McQuiddy a spus că pur şi simplu nu fusese
atât de profund implicat, fiindcă *Dispntch* era un ziar de dimineaţă. Până să poată el publica un articol, povestea balonului meteorologic circula deja de câteva ore. Dintr-o dată, ştirea se învechise, deşi *Roswell Momitig Dispatch* a tipărit un material despre Wilcox şi cât de ocupat fusese să răspundă la întrebări din întreaga lume. Era evident, de vreme ce Walter Haut, Art McQuiddy şi şeriful Wilcox vorbeau cu toţii despre telefoane din toată lumea, că evenimentul de la Roswell prezenta un mare interes.

Ulterior Randle l-a găsit pe Frank Kaufman, care se aflase la Roswell în perioada evenimentului. Când au vorbit la telefon, Kaufman a recunoscut, fără tragere de inimă, că avea câteva informaţii directe despre prăbuşire, dar nu dorea să le discute.

In schimb, Randle l-a întrebat despre activităţile din Roswell în 1947 şi cine ar fi putut să ştie ceva. Randle a tras concluzia că Frank Kaufman putea ajuta la localizarea unora dintre ceilalţi membri ai Grupului de Bombardiere 509 care fuseseră implicaţi direct. Apoi Kaufman a

menţionat că nimeni nu mai vorbise despre prăbuşire după sosirea avionului special de la Washington.

încercând să confirme acest lucru, Randle a întrebat:

- N-a mai vorbit nimeni despre ea după ce a ajuns acolo avionul special de la Washington?

- Mda, întocmai.

- Sunteţi la curent cu problema avionului special de Ia Washington?

- Mda.

Au mai vorbit aproape treizeci de minute, dar din discuţie nu a mai reieşit nimic interesant. Kaufman stia

i > 1

destule pentru a deveni o sursă importantă. Ştia mai mult decât îi convenea să spună la telefon.

în timpul toamnei, mulţumită lui Brad Radcliffe, Schmitt a stabilit o legătură directă cu un ofiţer superior din Informaţiile Armatei, care lucra la Pentagon.

Schmitt a oferit nume, i-a dat omului său de la Pentagon câteva informaţii şi a fost încredinţat că dosarele aveau să fie scoase. De fapt lui Schmitt i s-a spus că la Pentagon se pomenea ocazional despre Roswell, dar nu şi în ce context anume.

Până în acel moment, lui Schmitt i se spusese s-o „lase baltă" şi că la Pentagon nu se găsea nimic despre Roswell.

Totuşi, în martie 1990, Schmitt a aflat de la un colonel de informaţii că Proiectul *Blue Book* nu reprezentase singura anchetă guvernamentală din perioada sa de existenţă.

- Toate rapoartele confidenţale fac parte şi acum din acel departament, a spus colonelul.

Poate acolo de află şi raportul dumitale despre Roswell.

Arhivarul Ed Reese de la Arhivele Naţionale din Washington, D.C. a părut să confirme acest lucru. El i-a spus lui Schmitt că fusese întotdeauna surprins că Roswell nu făcea parte dintre materialele scoase de sub regim confidenţial ale Proiectului *Blue Book*.

- Avem toate celelalte rapoarte explicative, multe dintre ele privind baloane meteorologice, dar nu şi evenimentul de la Roswell. întotdeauna mi s-a părut ciudat, a spus Reese.

Ianuarie, 1990

Mark Rodeghier a avut ocazia să-i ia un nou interviu lui Rickett, la sfârşitul lunii ianuarie. Existau zeci de întrebări nelămurite şi, întrucât Rickett fusese la faţa locului, declaraţiile sale prezentau o importanţă suplimentară.

Rodeghier a petrecut prima oră aflând despre funcţiile corpului de contrainformaţii al Armatei la sfârşitul anilor '40. O dată stabilit contextul general, Rodeghier a început să-l chestioneze pe Rickett despre Roswell.

Rickett a declarat:

- La locul prăbuşirii s-au aflat patru sau cinci vehicule militare. M.P.-ii ne controlau actele de identitate. Cu toţii purtau 45-uri, iar unii aveau Thompson-uri sau puşti vechi, cu vaselină.

- Avea cineva unele echipamente speciale? a întrebat Rodeghier.

Nu. Nici un fel de echipamente speciale. M.P.-ii, patru-cinci în primul grup, erau aproape de şanţ. Alţi douăzeci şi cinci sau treizeci erau risipiţi împrejurul perimetrului. Comandantul Poliţiei Militare nu voia să se apropie nimeni.

Şeful meu a spus că, după părerea lui, era recomandabil să vadă materialele şi altcineva din unitatea noastră. Am spus, par să fie metalice şi am întrebat dacă erau fierbinţi (radioactive). Şeful a răspuns că nu, du-te şi culege-le.

Rickett a mai declarat:

- Comandantul Poliţiei Militare a spus: „Nu voiam să vină nimeni până nu le vedeaţi voi. Tot ce vedeţi e înregistrat deja pe film."

- Cum arătau materialele? l-a întrebat Rodeghier.

- Era o bucată de metal uşor curbată, foarte uşoară. Avea cam şase degete pe două'şpe*. Foarte uşoară. M-am ghemuit şi am încercat s-o rup. Şeful meu a râs şi a zis: „Deştept, băiatu*. încearcă să facă ce n-am putut noi." L-am întrebat: „Din ce naiba-i făcută chestia asta?“ Nu se simţea ca plasticul la atingere şi niciodată nu mai văzusem o bucată de metal atât de subţire pe care să n-o poţi rupe.

Rickett a continuat, spunând:

- în timp ce dădeam ocol, şeful meu a zis: „Dumneata şi cu mine n-am fost niciodată aici. Noi doi n-am văzut niciodată aceste lucruri. Şi nici acolo nu vezi vreun militar sau vehicul al Armatei." Iar eu am răspuns: „Mda, aşa e. Nici măcar n-am ieşit din birou."

Schmitt şi Randle şi-au dat seama că aveau de făcut o mulţime de lucruri şi de discutat cu multe persoane. în timpul celorlalte călătorii şi cu

- 15 x 30 cm - (n.tr.).

ocazia zecilor de convorbiri telefonice, aflaseră multe. Un martor i-a spus lui Randle că nu-1 putea ajuta în investigaţie. A recunoscut că în momentul respectiv se afla la bază, dar „nu pot vorbi despre asta".

în cele din urmă, Randle l-a întrebat de-a dreptul:

- Aţi fost la locul prăbuşirii?

- N-am voie să vorbesc. Am jurat să păstrez secretul.

Mai târziu, în timpul altei discuţii, a confirmat că Mac
Brazel fusese reţinut în casa de oaspeţi a bazei, că materialele — cele metalice - fuseseră duse la Wriglit Field, în Oliio şi că primise toate ordinele pe cale orală de la Blanchard. Nu scrisese nici un raport, dar i-a spus totuşi lui Randle că, dacă reuşeau să găsească rapoartele, s-ar fi aflat toată povestea. Acele rapoarte scrise de alţii cuprindeau în întregime evenimentul de la Roswell şi ajunseseră la Pentagon.

în ianuarie, Schmitt şi Randle s-au întors în New Mexico. Sperau să găsească răspunsuri la ultimele întrebări pe care le formulaseră. Plănuiau să poarte câteva convorbiri cu cei pe care nu-i găsiseră în cursul celorlalte deplasări.

Schmitt şi Randle l-au chestionat din nou pe Frank Joyce. De astă dată, a fost mai deschis, dezvăluindu-şi complet povestirea. A spus din nou că-1 intervievase pe Brazel în timpul după-amiezei primei zile şi că Brazel îi spusese toată povestea descoperirii. Joyce susţine că el i-a spus lui Brazel să le telefoneze militarilor de la unitate. Familia lui Wilcox a declarat că fusese ideea şerifului. Acum nu mai contează cine a venit cu propunerea, întrucât telefonul a fost dat

într-adevăr.

Joyce n-a avut mult de-a face cu toată situaţia în următoarele câteva zile, când s-a dezlănţuit iadul pe pământ. Pe măsură ce povestea înainta, Joyce a început să ascundă comunicatele de presă şi mesajele telex, pentru a putea dovedi ulterior ce se întâmplase. Whitmore, acţionarul majoritar al postului K.G.F.L., a venit la Joyce şi i-a spus că Armata voia comunicatele de presă înapoi. Joyce a spus că fuseseră percheziţionate birourile postului de radio, majoritatea hârtiilor pe care le ascunsese fiind găsite şi confiscate.

A afirmat din nou că Brazel a venit la el într-o seară, târziu. Dată fiind situaţia aşa cum o reconstituiseră Schmitt şi Randle, reieşea că vizita avusese loc în 9 iulie. Brazel i-a spus lui Joyce povestea cu balonul meteorologic. Joyce a declarat că nu era aceeaşi pe care i-o spusese Brazel prima oară, iar fermierul a dat din cap. A mai susţinut că urma să aibă greutăţi dacă nu spunea noua poveste. Apoi însă, la plecare, Brazel a spus: „Ştii se vorbeşte despre omuleţii verzi. Nu erau verzi.“

Prima întrevedere de a doua zi dimineaţă a avut loc cu Phyllis McGuire şi sora ei, Elizabeth Tulk, fiicele şerifului Wilcox. Amândouă şi-au amintit incidentul şi au vorbit despre toţi oamenii care veniseră în biroul şerifului, datorită telefonului dat la unitate. *

Pe atunci ambele fete erau adolescente şi vorbeau despre un apartament aflat lângă închisoare. Şi-au amintit activităţile şi faptul că militarii sosiseră aproape imediat ce şeriful închisese telefonul. Amândouă au spus că Wilcox fusese nemulţumit de modul cum procedau

militarii. Ulterior, lui Wilcox i s-a spus să nu vorbească despre cele întâmplate. Când a discutat problema în particular, cu familia, s-a plâns de Armată şi de secretomania ei. Regreta că nu se adresase altcuiva mai întâi.

Plecând, Schmitt şi Randle s-au dus la o întâlnire cu Juanita Sultemeier. La sfârşitul anilor patruzeci, avusese împreună cu soţul ei o fermă în regiunea Corona şi amândoi îl cunoşteau pe Mac Brazel. Juanita Sultemeier a spus că Brazel era un om cu picioarele pe pământ, care lucra mult şi din greu. în trecutul lui Brazel nu exista nimic care să sugereze fabulaţii sau glume proaste. Şi, la fel ca atâţia alţii dintre cei ce locuiseră acolo în 1947, îşi amintea că găsise ocazional baloane meteorologice. Nimeni nu le confundase vreodată cu altceva. Toţi ştiau ce erau, din clipa când le găseau.

De fapt, soţii Sultemeier găsiseră un balon în schimbul căruia se oferea o recompensă de o sută de dolari. Soţul ei împachetase obiectul şi îl dusese în Corona, la depoul feroviar, de unde îl expediase.

- Dar n-am primit niciodată banii, a spus ea.

Juanita Sultemeier a mai menţionat un lucru şi anume grupul de arheologi care stătuseră lângă casa ei la câţiva ani după prăbuşire. Acest fapt era important numai fiindcă demonstra că, uneori, prin zonă circulau arheologi. Demonstra că arheologii aveau motive să se afle pe-acolo.

Terminând, Schmitt şi Randle au pornit spre casa lui Frank Kaufman. La telefon nu se îndemnase să vorbească, dar fată în fată cu ei a fost mai mult decât încântat să le împărtăşească informaţiile sale.

Kaufman şi-a reluat povestirea. In cea mai mare parte a timpului,\ el rămăsese în afara evenimentelor. Prietenul său, un ofiţer subaltern pe nume Robert Thomas, sosise cu un avion special de la Washington, D.C., părând a fi implicat într-un anume fel în operaţiunea de recuperare. Thomas l-a pus pe Kaufman la curent cu câteva lucruri. I-a vorbit despre câmpul cu resturi şi a sugerat că se desfăşura o căutare a echipajului navei. Când a discutat el cu Kaufman, trupurile nu se găsiseră, dar le căutau.

întrebat dacă ştia ceva despre recoltarea resturilor, a spus:

- Ştiu că o ladă a fost dusă într-un hangar şi lăsată acolo peste noapte. Era luminată cu reflectoare şi se afla în mijlocul podelei, înconjurată de M.P.-i care o păzeau, stând pe lângă pereţi.

Nu ştia ce conţinea lada, numai că beneficiase de un tratament special: o mulţime de gărzi înjur şi fără ca nimeni să aibă permisiunea de a se apropia.

A mai spus că fusese pus să jure că va păstra secretul, deşi mare lucru nu ştia. Fuseseră duşi într-o cameră, în grupuri mici, de câte zece, doisprezece şi li se spusese că participaseră la o activitate ţinând de securitatea naţională. Nu aveau voie să discute despre ea cu nimeni. Trebuia să uite p,ână şi că se întâmplase.

Randle l-a întrebat dacă fusese pus să semneze ceva.

- Nu. Doar mi s-a spus să uit totul.

Kaufman a mai spus şi că nu-i cunoştea prea bine pe oamenii aflaţi în aceeaşi cameră cu el. Considera că autorităţile făcuseră totul din motive de securitate. Astfel, Kaufman nu putea

şti câţi mai erau implicaţi sau cine erau cei mai mulţi dintre ei. îi putea recunoaşte pe ceilalţi nouă, zece, dar atâta tot. Şi nimeni nu avea voie să întrebe pe nimeni nimic. Şi acest lucru făcea parte din ordinele primite.

Kaufman a fost chestionat despre aceste fapte, despre Thomas şi despre starea de spirit din unitate în anul 1947. Bănuia că Thomas murise. îşi amintea numeroasele zvonuri din 1947. Toţi aveau câte o teorie sau convingere. Se vorbea despre găsirea unor trupuri, despre găsirea unora încă în viaţă. O mulţime de zvonuri. Singurul lucru de care era sigur era că lada stătuse aproape o noapte întreagă în hangar, păzită de Poliţia Militară.

Ultima dintre întrevederile din ziua aceea a fost cu Robert Shirkey. Shirkey fusese Ia bază în 1947 şi văzuse când o parte din resturi fuseseră duse prin clădirea de Operaţiuni, până pe rampă, unde au fost încărcate într-un avion.

Conform declaraţiilor lui Shirkey, opt sau nouă oameni au cărat materialele dintr-un camion, prin clădire. Resturile erau cenuşii şi uşoare. îşi amintea că un om ducea o bucată sub braţ.

Era prezent şi Blanchard, după cum spune Shirkey, iar când acesta a ieşit în uşă să vadă mai bine, Blanchard s-a retras din hol pentru a le face loc oamenilor cu materialele. Shirkey a trebuit să păşească într-o parte ca să vadă ce se întâmpla.

Shirkey nu a avut ocazia să atingă metalele. A apucat doar să le vadă în timp ce erau transportate prin dreptul lui. N-a văzut prea mult.

Desigur, asemenea celorlalţi, auzise relatări

despre eveniment. Cea pe care şi-o amintea era că toţi membrii Poliţiei Militare fuseseră transferaţi din unitate în interval de o lună.

- Nu voiau să-i aibă în acelaşi loc, comparandu-şi însemnările.

A doua zi, Schmitt şi Randle au mers la Capitan, pentru a se întâlni cu Bud Payne. în decursul investigaţiei li se spusese de mai multe ori că vizitaseră un alt loc, aşa-zis al prăbuşirii. Juanita Sultemeier făcuse o aluzie în sensul că se afla la est de clădirea fermei, deşi ea nu fusese niciodată acolo. Tommy Tyree insinuase că Bill Brazel nu cunoştea adevăratul loc, deşi Bill găsise resturi împrăştiate şi văzuse şanţul tăiat de ricoşeul obiectului peste deşert.

Existau şi alţii care ştiau unde se găsea câmpul cu resturi. Unul dintre ei era Bud Payne, un fermier care locuia în New Mexico de peste şaptezeci de ani. Dar Payne fusese dus la locul prăbuşirii cu treizeci de ani în urmă. Payne mai fusese şi alungat de militari din ferma Fostei, cam în perioada găsirii resturilor.

Conform spuselor lui Payne, o vacă se pierduse de la ferma unde lucra el şi o urmărise până pe proprietatea Foster. în timp ce se apropia de animalul rătăcit, peste un dâmb apăruse vuind un jeep, repezindu-se spre el. înăuntru se aflau militari, care strigau la Payne. L-au escortat fizic afară de pe proprietatea fermei.

Payne, folosind drumurile lăturalnice din apropierea oraşului Capitan, s-a îndreptat spre vechea fermă Foster (unde locuise Mac Brazel în 1947). La început, drumul a fost asfaltat şi destul de drept şi neted, dar a devenit curând desfundat, afundându-se în canioane adânci şi

ieşind din nou.

Payne i-a dus direct la locul prăbuşirii. Bill Brazel îi condusese pe Schmitt şi Randle în capătul de nord al acestuia, iar Payne i-a adus la capătul sudic. De fapt, membrii expediţiei din septembrie nu ridicaseră toate fanioanele pe care le înfipseseră. Payne s-a oprit între aceste steguleţe, pe aceeaşi fâşie lungă de o mie două sute de metri din statul New Mexico. Era o nouă confirmare privind amplasamentul exact al câmpului cu rşsturi.

Părăsind câmpul cu resturi, Schmitt şi Randle au traversat statul New Mexico spre următoarea întâlnire. Jerry Brown era inginer N.A.S.A. şi lucrase la Poligonul de Rachete White Sands. Considera că exista o posibilitate ca Bill Brazel să fi găsit resturile unei rachete V-2.

In timpul celor cinci ore de discuţii, Brown a spus că nu existau decât două puncte de lansare a rachetelor V-2 sau a ulterioarelor A-9. A-9 era o rachetă în două trepte, cu sarcina de circa 1 200 kg. După părerea lui, era posibil ca oamenii de la Roswell să fi dat peste epava unei A-9. Treapta ei superioară, dotată cu aripi, ar fi putut-o ghida spre a săpa şanţul pe care, printre alţii, îl descrisese şi Brazel. Brown nu credea că o V-2 ar ateriza astfel, o V-2 ar fi coborât drept, creând un crater şi un câmp mic cu resturi, ceea ce nu fusese descris de nimeni dintre cei prezenţi la locul prăbuşirii.

Brown a vorbit despre probele lăsate în urma prăbuşirii unei A-9, sugerând că metalul care nu se putea topi cu flacăra de sudură ar fi putut să fie duraluminiu. Acesta era conceput spre a rezista căldurii de la reintrarea în atmosferă. Dar

duraluminiul, oricât de rezistent mecanic şi termic, s-ar fi sfărâmat sub loviturile repetate ale unui baros.

Brown a încercat să explice toate resturile găsite. Unele dintre cablajele rachetei, dacă se încălzeau în timpul prăbuşirii, puteau să ajungă asemenea unor mici tuburi goale pe dinăuntru, arătând altfel decât orice cabluri convenţionale şi lăsând ca lumina proiectată printr-un capăt să se reflecte prin ele, spre a da impresia de fibre optice.

De fapt, Brown a reuşit să explice totul, spre propria-i satisfacţie, cu excepţia foliei care se despăturea reluându-şi forma iniţială. N-a putut găsi nici o explicaţie, decât că martorii fuseseră induşi în eroare de altceva.

Şi cadavrele? Trupuri mici cu un aspect neomenesc.

A speculat şi despre acestea. Nu era posibil să fi fost cimpanzei folosiţi într-un experiment? Ba da, dar atunci de ce se mai insista atât asupra secretului, după patruzeci de ani?

Nu avea nici un sens. Dacă racheta se sfărâmase într-o fermă din New Mexico şi ocupanţii ei fuseseră nişte animale, ar fi fost poate jenant, daca n-ar fi rămas un secret timp de patruzeci de ani. La un moment dat, cineva ar fi descoperit documentele scoase de sub regim confidenţial. în contextul tuturor cercetărilor care încercau să afle adevărul despre White Sands şi primii ani ai rachetelor experimentale, ar fi ieşit ceva la iveală.

în afară de cazul că încă se mai aflau sub regim confidenţial, pentru care n-ar fi existat decât un singur motiv. Ocupanţii catapultaţi în spaţiu nu fuseseră animale, ci oameni. Oameni

scunzi, care să încapă uşor în navă şi a căror greutate n-ar fi fost prohibitivă.

Era un scenariu interesant, dar pentru care nu exista nici cea mai infimă dovadă. Nu se comunicase niciodată nimic care să sugereze că militarii de la White Sands lansaseră în 1947 o încărcătură umană. O încărcătură umană care ar fi constat din maximum doi membri, nu patru.

După discutarea întregii game de probe, de la descrierile câmpului cu resturi şi implicarea oamenilor din Grupul de Bombardiere 509, Brown în sfârşit a spus:

- Dacă puteţi demonstra că nu a fost o A-9, atunci nu ştiu ce-ar fi putut să fie.

Ceea ce Brown nu ştia era că pentru prăbuşirea unei rachete A-9 existase o fereastră de numai patru zile posibile. Mac Brazel le spusese militarilor câ trecuse prin acea zonă a păşunii cu patru zile înainte de a găsi resturile, iar atunci nu văzuse nimic.

Schmitt a aflat că avusese loc numai o singură tentativă de lansare a unei rachete V-2 care se încadra în intervalul de timp, la data de 3 iulie. Acea V-2 nu părăsise nici un moment rampa şi era avută în evidenţă. însemna că White Sands putea fi exclus ca sursă a resturilor. în intervalul de timp corespunzător nu se efectuase nici o lansare.

A doua zi, Schmitt şi Randle aveau programată întâlnirea cu unul dintre agenţii de contrainformaţii. Conform unui număr de martori, omul fusese în repetate rânduri pe câmpul cu resturi, dar o nega, spunând că trebuia să fi fost altcineva. Toţi se înşelau cu privire la prezenţa lui acolo.

I-a invitat pe Schmitt şi Randle să-l viziteze în apartamentul său şi i-a întâmpinat spunând că nu-i putea ajuta cu nimic referitor la prăbuşire:

- N-am fost acolo.

Schmitt a sugerat posibilitatea ca obiectul prăbuşit să fi fost o rachetă V-2 sau A-9. L-a întrebat dacă recuperaseră aşa ceva de undeva din New Mexico.

-Niciodată.

Agentul a spus că orice rachetă scăpată de pe traiectorie ar fi fost distrusă de către ofiţerul poligonului. N-ar fi vrut să rişte rănirea unor civili aflaţi la sol.

Randle a întrebat dacă-şi amintea vreo discuţie despre o farfurie zburătoare prăbuşită, dar omul a insistat că nu se întâmplase absolut nimic. Fostul agent C.I.C. nu auzise nifci un zvon şi nici în ziare nu apăruse nimic despre vreo prăbuşire. Toate acestea, inclusiv reportajul prezentat la „Mistere nerezolvate“, erau „o grămadă de gogoşi[41].

Schmitt şi Randle au petrecut cu el două ore. Le-a spus că toate rapoartele pe care le scrisese în cadrul sarcinilor sale normale fuseseră trimise la Washington, nu la *Eighth Air Force*, în Fort Worth. Era detaşat la Grupul de Bombardiere 509, dar lanţul lui de comandă era diferit de al lor.

De fapt, vorbea de bună voie despre multe lucruri. Le-a spus că gradele agenţilor C.I.C. erau, pe vremea aceea, secrete. Nu părea convenabil ca un sergent major să ancheteze un colonel, aşa că nimeni din unitate, cu excepţia câtorva oameni autorizaţi, nu avea idee care erau gradele celorlalţi.

Le-a oferit numele altora care i-ar fi putut

ajuta şi a descris îndatoririle sale normale, nesecrete, de la Roswell. Dar, conform afirmaţiilor lui, prăbuşirea şi recuperarea nu se întâmplaseră niciodată. Nu avusese loc nici o investigaţie la ferma Foster, nici un zbor misterios, nici o descoperire de trupuri ale unor extratereştri. Nimic.

Randle a spus că el şi Schmitt aveau, literalmente, două duzini de martori ai zborurilor speciale din Roswell şi ai operaţiunilor speciale de degajare pe pământul fermei.

- Ceva trebuie să se fi întâmplat, a cedat în fine omul de la C.I.C., dar nu ştiu ce a fost.

La plecare, agentul i-a întrebat:

- Băieţi, dacă aţi afla ceva care ar afecta securitatea naţională, aţi păstra secretul?

- Dacă ar afecta securitatea naţională, da, a răspuns Schmitt.

Fostul agent C.I.C. a rânjit, spunând:

- Foarte bine.

Au mai avut loc şi alte discuţii în timpul acelei deplasări, dar respectivii martori au confirmat doar ceea ce spuseseră la telefon. Jud Roberts, de exemplu, a spus că fusese întors din drum de cordonul militar. Iar Alt McQuiddy a confirmat că în biroul lui venise cineva de la armată şi luase toate hârtiile în legătură cu prăbuşirea.

Chiar şi cu toate acestea însă fusese o călătorie productivă. întreaga poveste începea să se contureze. Acum nu se mai punea decât problema să asambleze faptele pentru a vedea cum se prezenta tabloul de ansamblu.

Mai, 1990

Trecuseră câteva luni până să pregătească

deplasarea. Mai întâi, avuseseră probleme cu găsirea unei persoane calificate în folosirea hipnozei. Nici Schmitt şi nici Randle nu doreau doar un practicant ca oricare altul. Doreau pe cineva cu acreditări impecabile, pentru a nu se putea susţine că persoana era necalificată. Şi aveau nevoie de un om dispus s-o facă în statul Montana.

Schmitt a găsit o femeie care a acceptat. S-a programat călătoria, după care a fost reprogramată, la cererea ei. Apoi, cu trei zile înainte de sosirea în Montana, femeia a bătut în retragere. A acuzat presiuni din partea colegilor. Aceştia considerau că, participând la regresia lui Jesse Marcel jr., ar fi deviat spre paranormal. I-ar fi fost primejduită licenţa, certificarea sau poziţia în cadrul organizaţei.

Schmitt, cu ajutorul lui Brad Radcliffe, l-a găsit pe profesorul John Watkins din Missoula, Montana. Conform afirmaţiilor lui Schmitt şi Radcliffe, era posibil ca Watkins să accepte. Schmitt a propus ca Randle să-i telefoneze lui Watkins. După o discuţie de treizeci de minute, Watkins a fost de acord, cu condiţia să-i telefoneze Jesse Marcel. Randle a organizat şi acest lucru.

Totul fiind pregătit, Schmitt şi Randle au plecat spre Montana. La sosirea în Missoula s-au întâlnit cu Watkins. Acesta le-a spus mai multe despre trecutul lui, inclusiv activitatea la cazul Sugrumătorului din Hillside. Cel puţin, Watkins era obişnuit cu controversele.

Watkins a mai spus clar şi că lucrase ani de zile ca psiholog. Activase în spitalele V.A., tratând soldaţii suferinzi de tulburări mintale datorate experienţelor combative. Actualmente,

era profesor emerit la Universitatea din Montana. Watkins este autorul a şase cărţi, peste nouăzeci de comunicări şi mai mult de o sută de articole despre diversele aspecte ale cercetărilor lui şi ale hipnozei.

De la Missoula, au mers cu maşina până acasă la Jesse Marcel. în timp ce Watkins discuta cu Marcel, Schmitt şi Randle au intervievat-o pe mama acestuia. Doreau să afle care fuseseră impresiile ei când maiorul Marcel adusese acasă unele dintre materialele recuperate de la locul prăbuşirii.

Doamna Marcel a spus că Jesse sr. era foarte emoţionat. Considera că era ceva extraordinar şi, desigur, nu ştia ce putea fi. întinseseră obiectele în bucătărie, pentru a le examina. Descrierile ei corespundeau cu cele făcute de alţii care manevraseră materialele.

Sesiunea din acea după-amiază cu Jesse Marcel jr. a dat cele mai bune rezultate. Nici Schmitt şi nici Randle nu se aşteptaseră la ceva spectaculos. Sperau să afle mai amănunţit ce se întâmplase în cursul cercetării nocturne a resturilor de către familia Marcel.

Watkins a lucrat cu Marcel timp de aproape o oră, ajutându-1 să se relaxeze şi, în sfârşit, să intre într-o transă uşoară. Watkins l-a pus pe Marcel să retrăiască unele amintiri din copilărie, deplasându-1 dintr-o perioadă timpurie a vieţii, petrecută în Houston, până la Roswell, New Mexico. încet, Watkins l-a readus pe Marcel la sfârşitul weekend-ului din 4 Iulie 1947.

Watkins, încercând să nu-1 influenţeze pe Marcel, a sugerat că se întâmpla ceva important. Că era prezent tatăl lui, emoţionat dintr-un anume motiv. Watkins a întrebat:

- Ce se întâmplă?

Jesse Marcel jr. s-a comportat ca şi cum ar fi fost trezit de către tatăl său, dintr-un somn adânc, în anul 1947. Era vag nedumerit, fiindcă tatăl lui stătea aplecat deasupra, încercând să-l trezească.

Marcel şi-a urmat tatăl afară, pentru a-1 ajuta să aducă în casă o cutie plină cu resturi. Jesse jr. a menţionat că tatăl său nu plecase la ferma lui Brazel cu o maşină de stat-major, ci cu Buick-ul lor decapotabil.

Reveniţi în casă, au întins rămăşiţele pe pardoseala bucătăriei, încercând să le reunească precum un puzzle gigant, dar avariile erau prea grave. Nimic nu se potrivea.

In acest moment, Schmitt s-a aplecat spre el şi a întrebat calm:

- Cât de mult din duşumea era acoperită?

Marcel vorbea rar, liniştit, parcă examinând obiectele înainte de a putea răspunde la întrebare. Acopereau aproape toată pardoseala bucătăriei, de la uşa din spate până la cea care dădea în living. Se întindeau de la aragazul din stânga, peste podea, spre chiuvetă şi frigider.

Marcel a descris un obiect mic, dintr-un material negru, asemănător cu plasticul, care era mai gros decât folia de plumb şi mult mai rezistent. A spus că arăta ca „bachelita“. A mai menţionat folia de plumb şi tijele cu profil I.

Watkins a întrebat ce se întâmpla. Jesse jr. a spus că tatăl său stătea pe vine lângă uşa din dos, încercând să combine unele dintre bucăţi, dar nu se potriveau. Erau prea multe şi fuseseră deteriorate prea rău.

In timp ce Marcel şi fiul său încercau să refacă obiectul din resturi, soţia lui Marcel a luat

una dintre barele în I şi a spus:

- Pe asta scrie ceva.

Jesse jr., privind una dintre tijele în I, a observat şi el însemnele. Sub hipnoză, a spus:

- Nu le pot citi.

A ezitat, apoi a adăugat:

- Purpurii. Stranii. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva.

Randle l-a întrebat cum arăta scrisul.

- Forme geometrice diferite, frunze, cercuri.

Sub efectul hipnozei, Marcel a desenat simbolurile, aşa cum apăreau pe bara în I.

întrebat, Marcel a spus că simbolurile erau de un purpuriu lucios, mici, de vreo doi centimetri lăţime. Existau multe figuri separate.

A mai descris şi tija. A spus că era ruptă la ambele capete şi confecţionată din acelaşi material ca folia de plumb, rece la atingere. Era mai groasă şi mai dură decât plumbul. N-o putea îndoi.

în timp ce Marcel încă se mai afla sub hipnoză, Schmitt l-a întrebat ce spunea tatăl lui.

- E o farfurie zburătoare.

- Foloseşte aceste cuvinte?

- Da. Eu îl întreb ce este o farfurie zburătoare. Nu ştiu ce e o farfurie zburătoare.

- Ce spune?

- Este o navă. E emoţionat.

Schmitt a întrebat:

- Spune ceva despre un balon?

- Nu. Doar o farfurie zburătoare.

Apoi Marcel a povestit cum l-a ajutat pe tatăl său să pună resturile la loc într-o cutie

mare de carton. Au dus-o afară şi au pus-o în portbagajul Buick-ului.

Schmitt l-a întrebat:

- Când îl mai vedeţi, după aceea?

- A doua zi, după lucru.

- în care zi?

- Miercuri. Nu sunt la şcoală. Nu (in şirul zilelor. (Notă: conform cronologiei elaborate, Marcel avea şi nu avea dreptate. Nu se întâmplase a doua zi, care ar fi fost marţi, ci a treia, miercuri.)

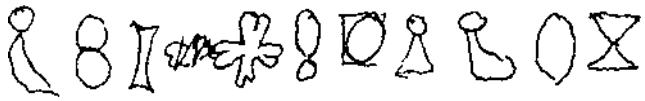

Sub efectul hipnozei, Jesse Marcel jr. a desenat simbolurile aflate pe tija cu profil I pe care o examinase. în mod interesant, aceste simboluri nu seamănă cu cele publicate de alţii care susţin că au cunoştinţă de OZN-uri.

Marcel a spus apoi că tatăl său nu spusese nimic despre farfuria zburătoare. De fapt, maiorul Marcel şi-a avertizat familia să nu pomenească deloc despre ea. Le-a cerut să nu vorbească despre cele întâmplate. Să „uite totul".

In timp ce Jesse jr. încă se mai afla sub efectul hipnozei, Schmitt l-a întrebat când a mai amintit tatăl lui despre prăbuşire. Jesse jr. a răspuns că era în liceu, iar tatăl său încă nu ştia ce fusese. Marcel sr. a spus că nu fusese un balon. Nu fusese o ţintă radar.

In urma unui interogatoriu mai detaliat, Marcel şi-a mai amintit şi alte câteva detalii. Tatăl lui i-a spus că fuseseră „o mulţime de

resturi la fermă". Şi că fuseseră trimişi soldaţi să păzească terenul.

Problema era că pe-atunci Jesse jr. avusese doar unsprezece ani. Tatăl lui vorbise cu soţia sa, băiatul fiind mai mult observator decât participant la aceste discuţii. De fapt, când Schmitt şi Randle au încercat să afle mai multe despre ceea ce spusese Marcel în ziua înapoierii, Jesse jr. le- a răspuns că părinţii lui se aflau în bucătărie. El aştepta să-i vină un prieten în vizită.

Cu aceasta, şedinţa s-a terminat. Atât Schmitt cât şi Randle au căzut de acord că fusese utilă. Cel puţin, alfaseră alte câteva detalii şi obţinuseră desenul simbolurilor pe care le văzuse Marcel pe tija cu profil I.

Schmitt a luat ultimul interviu din timpul călătoriei în Montana. L-a vizitat pe Robert Porter, sperând să afle câteva noutăţi despre prima decolare de la Roswell. Conform celor spuse de Porter, zborul fusese autorizat de către maiorul Ralph R. Taylor. Materialele, pachetul triunghiular şi cele trei sau patru cutii de pantofi, au fost aduse la avion cu o maşină de stat-major. Porter era sigur că materialele fuseseră depozitate în Clădirea 1034, catalogată ca bloc ingineresc pe harta unităţii.

N-a putut adăuga prea multe la istoria materialelor, dar a spus că fratele său, Leonard Porter, care locuia la sud de Brazel şi un prieten, Bill Jenkins, îl văzuseră pe Mac în centrul oraşului Roswell, în ziua de 9 iulie. După cum declară Porter, Mac Brazel nu i-a luat în seamă, prefacându-se că nu-i vedea. Jenkins afirmă că Brazel era înconjurat de militari. Astfel, totalul

oamenilor care-1 văzuseră pe Brazel cu escortă militară se ridica la şase.

Schmitt şi Randle au discutat cele descoperite. Tot ce aflaseră. în lunile trecute de la începutul investigaţiei, îşi dăduseră seama că la Roswell se întâmplase ceva neobişnuit, iar apoi că fusese de origine extraterestră. Atitudinile lor la începutul căutării, în sensul că nu putuse fi vorba de prăbuşirea unei nave extraterestre, se modificaseră încet, pe măsură ce toate celelalte explicaţii dispăreau sub greutatea informaţiilor.

în timp ce lucrau, elaborând noi piste, chestionând tot mai mulţi martori oculari, au înţeles adevărul. Prea mulţi oameni furnizaseră prea multe piese din puzzle. Dacă maiorul Marcel ar fi reprezentat un glas izolat, ar fi fost un lucru. Dar Marcel nu era singurul. Prea mulţi observatori spuneau aceleaşi lucruri. Totul se reducea la o singură concluzie.

în iulie 1947, Aviaţia Militară a Statelor Unite participase la recuperarea unei nave care sfida explicaţiile convenţionale.

Iulie, 1990

Investigaţia progresase bine în toate privinţele. Fuseseră găsiţi noi martori, se descoperiseră alte informaţii, se oferiseră tot mai multe detalii. Schmitt şi Randle îşi urmaseră calea, căutându-şi propriile răspunsuri, folosindu-se de informaţiile culese din ziare, reviste vechi şi, în sfârşit, martorii înşişi. Aproape fiecare dintre ei ştia despre alţi doi- trei care aveau unele cunoştinţe despre evenimentele din iulie 1947.

în iulie 1990 însă a sosit momentul să discute cu alţi anchetatori. Stanton Friedman, fizician nuclear care a petrecut ultimele două decenii ţinând conferinţe despre OZN-uri şi ultimii zece ani cercetând evenimentele de la Roswell, a fost unul dintre primii care au aflat despre prăbuşire. S-a întâmplat după o conferinţă în Minnesota, când Vern Maltais l-a abordat pentru a-i vorbi de Bamey Barnett. Friedman a fost cel care a găsit-o pe Lydia Sleppy, operatoarea telex din Albuquerque care transmisese povestea Iui Johnny McBoyle şi tot după un interviu televizat în Louisiana, a aflat despre Jesse A. Marcel.

în iulie 1990, Schmitt şi Randle au discutat neoficial cu Friedman. Acesta le-a vorbit despre prima ocazie când auzise relatarea lui Maltais, după o conferinţă. Maltais însuşi a povestit că nu scosese aproape nici o vorbă, dar hotărâse că era cazul să găsească pe cineva pe care-l interesa subiectul.

în sine, povestea lui Maltais nu folosea aproape la nimic. Problema era că Barnett murise în 1969 şi nu mai putea fi chestionat pentru confirmare.

Apoi, în timp ce le vorbea oamenilor din California despre un caz OZN, unul dintre aceştia i-a spus Iui Friedman că ar fi trebuit să discute cu mama lui, Lydia Sleppy. Şi ea avea o povestire interesantă, dar nu mai ţinea minte data exactă a evenimentului. Spunea că îi telefonase Johhny McBoyle, vorbindu-i despre o farfurie doborâtă, după care îşi retractase declaraţiile. Şi de astă dată era o relatare interesantă, dar nu prea aveau de unde s-o apuce.

însă lucrurile nu se sfarşeau aici. Friedman, aflat în Louisiana la o conferinţă, dădea un

interviu la televiziune. Administratorul postului i-a spus lui Friedman că ştia despre un operator radio care locuia în Houma, Louisiana şi susţinea că ar fi fost ofiţerul de informaţii care culesese resturile, la sfârşitul anilor *40. Friedman a întrebat numele, l-a aflat şi i-a telefonat lui Jesse A. Marcel.

Marcel nu-şi mai amintea data, decât că se întâmplase la sfârşitul anilor *40, dar ţinea minte locul, Roswell, New Mexico şi ştia că nu fusese un balon meteorologic. O cercetare a ziarelor a relevat suficiente informaţii suplimentare pentru o abordare serioasă. O dată ce s-au găsit articolele iniţiale, din zilele de 8, 9 şi 10 iulie 1947, timpul şi locul au fost confirmate. Iar unele dintre aceste articole au dezvăluit alte nume, ca Walter Haut, William Blanchard şi Irving Newton.

Friedman a anunţat un reporter, pe Steve Tom, care la rândul său i-a telefonat lui Len Stringfield. A reieşit că Stringfield şi Marcel se aflaseră pe aceeaşi insulă din Pacific în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Au început să converseze pe îndelete despre o mulţime de subiecte, inclusiv prăbuşirea de lângă Roswell. Marcel i-a spus lui Stringfield aceleaşi lucruri pe care i le spusese lui Friedman.

Existau în sfârşit destule informaţii pentru a începe adevăratele cercetări. S-au aflat denumirile unităţilor implicate. Walter Haut avea o agendă, scrisă în vara anului 1947, unde figura majoritatea oamenilor prezenţi în acea perioadă la *Roswell Army Air Field.* Astfel s-au găsit şi mai mulţi martori.

Dar informaţia iniţială a fost găsită fiindcă Stan Friedman participase la turneul de

conferinţe. Friedman a ascultat martorii, a fişat informaţiile şi le-a păstrat până le-a putut adăuga şi altele. Dacă Friedman nu l-ar fi găsit pe Marcel şj nu ar fi discutat cu el, nimeni n-ar fi auzit de Roswell, New Mexico, nici despre evenimentele care avuseseră loc în vara anului 1947.

Martie, 1991

în timp ce cartea se îndrepta spre tipar, Sclimitt şi Randle continuau să se afle pe teren, urmărind noi piste, intervievând alţi martori şi încercând să verifice şi mai multe informaţii. Au aflat, în urma emisiunii „Mistere nerezolvate“, că un cetăţean, Gerald F. Anderson, susţinea că văzuse trupurile. în vârstă de şase ani, împreună cu familia, nimerise peste farfuria prăbuşită, pe Câmpia San Agustin. Conform celor spuse de Anderson, erau patru extratereştri, doi vizibil morţi, unul pe moarte şi unul care se prezenta în stare foarte gravă dar părea să poată supravieţui preluării de către militari.

' După cum spune Anderson, arheologii descrişi anterior au apărut peste câteva minute, sosind dinspre zona unor străvechi locuinţe în peretele unei faleze. Mai târziu a apărut încă un om, venind peste o colină. Andersbn bănuia că acesta fusese Bamett. El susţinea că arheologii văzuseră obiectul prăbuşindu-se şi din acest motiv veniseră să cerceteze.

Problema cu depoziţiile lui Anderson şi'bănuiala lui că Barnett fusese implicat a constat în descoperirea jurnalului lui Ruth Barnett (soţia lui Barney). Găsit la data de 16 septembrie 1990, acesta elimina un număr de

date privind implicarea lui Barnett. In ziua de 3 iulie, Barnett rămăsese în birou, iar în 5 iulie, data propusă de Anderson pentru prăbuşire, Barnett se afla în Socorro, New Mexico, lucrând la noua sa casă. Ambele date au furnizat martori ai prezenţei Iui.

Jurnalul, precum şi implicarea lui Anderson tind să ridice mai multe întrebări decât răspunsuri. Povestea lui Anderson era neconfirmată, iar unele dintre detaliile comunicate lui Randle în cursul unei convorbiri din 4 februarie 1990 contrazic ceea ce a spus în septembrie 1990.

Schmitt şi Randle au mai avut ocazia şi s-o intervieveze pe Alice Knight, nepoata lui Barney Barnett. întrucât nu erau convinşi că avusese loc o a doua prăbuşire, lângă Câmpia San Agustin, trebuia adresată întrebarea dacă Alice Knight era sigură că Barnett indicase acel loc. Knight a răspuns că, după părerea ei, o făcuse.

Vem Maltais, care aflase povestea prăbuşirii de la Barnett, a spus că Barney n-a comunicat niciodată poziţia. Barnett a fost primul la faţa locului. Când a găsit obiectul, acolo nu se mai afla nimeni. Arheologii, patru sau cinci, au sosit peste câteva momente. N-a mai apărut nimeni până nu au venit cu mare tărăboi militarii. Toate aceste declaraţii le-au trezit lui Schmitt şi Randle suspiciuni faţă de mărturia lui Anderson.

Anderson însă a oferit unele documente. I-a dat lui Stan Friedman un jurnal presupus a-i dovedi povestea. Analizele jurnalului au demonstrat că hârtia data dinainte de 1947, dar cerneala era de după 1970. Cu alte cuvinte, însemna că jurnalul fusese scris într-un moment ulterior anului 1970.

încă neconvinşi de această parte a raportului, mai aveau de chestionat încă un om. Intervievat anterior în luna
ianuarie 1990, omul făcea parte dintre agenţii operativi de informaţii care fuseseră detaşaţi la *RosweU Amiy Air Field* în 1947. Din nou a menţionat că jurase să păstreze secretul şi din nou a explicat că oamenii fuseseră introduşi, în grupuri mici, într-o cameră a Aerodromului Militai Roswell pentru a fi prelucraţi.

Apoi însă a dezvăluit, pe ocolite, informaţii pe care considera că le putea discuta fără teamă. Mai întâi, a spus că acel comunicat de presă lansat de Walter Haut avea menirea de a reduce pagubele. Fusese făcut pentru a pune capăt zvonurilor care circulau în jurul oraşului Roswell. Timp de câteva ore a fost interesant, după care însă s-a difuzat răspunsul şi interesul s-a stins curând.

In continuare, a schiţat, într-un desen liniar simplu, obiectul găsit în al doilea loc de pe pământurile fermei lui Brazel. Obiectul discoidal părea turtit la capătul vizibil, poate în urma impactului. Avea deasupra un mic dom şi era înclinat oblic. Foarte puţini oameni au fost lăsaţi să se apropie de locul impactului, a spus el. S-au plasat santinele, iar oamenii au fost organizaţi pentru a strânge resturile, fiind însă menţinuţi departe de obiect.

Convorbirea, la fel ca atâtea altele, avusese o natură criptică. Informaţiile însă corespundeau cu cele oferite de alţii. Singura problemă adevărată consta în discuţia despre trupuri. Omul a spus clar că n-aveau să găsească pe nimeni din rândurile Armatei care să ofere mărturii de prima mână despre

trupuri.

Despărţindu-se de acest martor important, atât Schmitt, cât şi Randle şi-au dat seama că povestea era atât de complexă, atât de încurcată, cu atât de mulţi martori, încât puteau continua să lucreze la ea încă zece ani, găsind mereu noi informaţii. Investigaţia prăbuşirii de la Roswell avea să continue, dar scrierea cărţii trebuia să se sfârşească. Doreau s-o publice, în speranţa că noi surse aveau să fie încurajate

să se prezinte. Simţeau că ştiau povestea în ansamblu. Nu mai puteau apărea decât nuanţele fine.

Explicaţii

Evenimentul de la Roswell a fost explicat şi printr-o serie de afirmaţii care sugerează banalitatea. Intr-un interval de şase ore după anunţul că fusese capturată o farfurie zburătoare, Armata le spunea tuturor care aveau urechi să asculte că era un balon meteorologic.[1] In anii următori, au apărut ipotezele că fusese un experiment guvernamental secret, o rachetă V-2 scăpată de pe traiectorie sau rămăşiţele unui balon-bombă japonez. înainte de a trece pe tărâmul exoticului, trebuia să fie epuizate toate răspunsurile la îndemână. Dacă unul dintre ele corespundea perfect tuturor faptelor, atunci orice alte argumente se eliminau de la sine.

De fapt scepticii şi incredulii consideră că acest caz a fost deschis şi imediat închis. în ziua de 9 iulie, după ce *Roswell Daily Record* a anunţat că fusese capturată o farfurie zburătoare, au spus publicului că „gen. Ramey goleşte farfuria de la Roswell". Conform scepticilor, acest articol rezolvă misterul o dată pentru totdeauna. Nu existase nici o prăbuşire, doar un balon

meteorologic pe care cei cu mai mult entuziasm decât bun simţ îl transformaseră în ceva spectacular.

La prima vedere, ziarul din 9 iulie 1947 este un document devastator. Mac Brazel vorbeşte despre găsirea obiectului în 14 iunie, spune că erau cu el soţia sa, un fiu şi o fiică şi că au dus majoritatea resturilor la fermă. Menţionează că materialele erau subţiri, constând în esenţă din folie de aluminiu şi lemn de balsa şi că nu le-a acordat nici o atenţie până peste două săptămâni, când a auzit despre „farfuriile zburătoare". Atunci, în data de 7 iulie 1947, venind la Roswell să vândă lână, i-a pomenit şerifului, „oarecum confidenţial", că găsise ceva neobişnuit.[2]

Articolul descrie în amănunt materialele, spunând despre cauciuc că avea o culoare gri-fumurie şi că era împrăştiat pe o zonă cu diametrul de circa două sute de metri. Nu avea nici o inscripţie sau cuvânt pe el, deşi unele piese prezentau câteva litere. La construcţie se folosise foarte mult scotch şi nişte bandă adezivă cu flori imprimate pe ea. Conform articolului, nu existau corzi sau sârme, încă hârtia avea câteva ochiuri care indicau că era posibil să se fi folosit anumite accesorii.

Povestea se sfârşeşte cu afirmaţia lui Brazel că mai găsiseră de alte două ori dispozitive de observare a vremii, dar cel găsit acum nu semăna cu acelea. „Sunt sigur că ceea ce am găsit n-a fost un balon meteorologic, a declarat el, dar dacă găsesc orice altceva cu excepţia unei bombe, greu le va fi să mă convingă să mai scot o vorbă.“

Pentru a fi validă, orice investigaţie asupra afacerii Roswell trebuie să cuprindă toate

probele şi să explice toate faptele. Articolul din 9 iulie reprezintă o zonă pe care majoritatea cercetătorilor au ignorat-o.

în cadrul unui interviu pe care l-a luat, Schmitt a aflat că Brazel fusese pe câmp cu doar patru zile înainte de descoperirea resturilor.[3] Acest luciu însemna că acolo nu existase nici o epavă în 14 iunie, aşa cum susţinuse articolul. Brazel însuşi le-a spus anchetatorilor de la *Roswell Arniy Air Field*că ştia că materialele nu se aflau acolo de mai mult timp decât patru zile.

Schmitt a mai aflat, dintr-o diversitate de surse, inclusiv Bill Brazel şi Jesse Marcel jr., că resturile erau risipite pe o porţiune lungă de o mie două sute de metri şi lată de şaizeci, o sută de metri şi că exista un şanţ în pământ, lung cam de o sută şaptezeci de metri.[4] Maiorul Marcel, în cadrul convorbirilor imprimate pe bandă, a afirmat adesea că terenul cu resturi era destul de întins. Alţii, intervievaţi de asemenea, au spus că resturile erau dense.[5] Marcel a spus că, după o zi întreagă de adunat rămăşiţe, încă mai rămăseseră foarte multe la faţa locului.

Conform cu Lewis S. Rickett, a doua zi dimineaţă au fost trimişi să strângă mai multe. Bill Brazel a afirmat că tatăl său luase bucata cea mai mare de pe câmp cu căruţa şi o depozitase într-un grajd. Toate acestea însumate, categoric, dau mai multe materiale decât s-ar fi găsit într-un simplu balon.

Tommy Tyree, care era angajatul lui Mac Brazel, dar nu a venit să lucreze pentru el decât după eveniment, a declarat că Mac îi spusese că descoperirea îl nemulţumea. Materialele întinse pe câmp formau o barieră pe care oile nu voiau s-o treacă. După cum afirmă Tyree, Brazel a trebuit

să mâne oile prin jurul câmpului cu resturi pentru a le duce la adăpătoare. Acest lucru sugerează că obiectul căzut pe câmp era mult mai mare decât orice tip de balon meteorologic.[6]

Descrierile materialelor, provenind atât de la Mac Brazel, cât şi de la Jesse Marcel, precum şi de Ia cei care le-au văzut ulterior, nu corespund cu ceea ce s-a publicat în ziar: Bill Brazel descria un metal atât de dur, încât nu-1 putea tăia. Era uşor ca balsa, dar mult mai rezistent. Bill Brazel a mai vorbit şi despre un material ce pare suspect de asemănător cu fibrele optice.

în discuţiile înregistrate, maiorul Marcel a descris metalul subţire ca hârtia, dar imposibil de tăiat. Marcel însuşi a relatat cum folosiseră un baros de opt kilograme, ftră nici un rezultat.

Pe unele resturi existau inscripţii. Jesse Marcel jr. le-a descris ca pe nişte simboluri geometrice. Pe cele de care şi-a putut aminti i le-a desenat lui Randle pe un blocnotes. Erau gravate pe o tijă cu profil 1 şi aveau o culoare purpurie. Bara în I propriu-zisă era foarte rezistentă şi uşor flexibilă.

în cadrul unei convorbiri confidenţiale, un om care fusese prezent la locul prăbuşirii în dimineaţa zilei de 8 iulie i-a spus lui Schmitt că materialul nu era lucios. Nu reflecta lumina soarelui. Şi totuşi, fotografiile care există prezintă resturile unui balon foarte fragil şi foarte lucios.[7]

Dar poate că cea mai pustiitoare mărturie provine de la maiorul Marcel. El a spus: „Nu era ceva de pe acest Pământ. De asta sunt absolut sigur. Lucrând în informaţii, eram

familiarizat cu toate materialele folosite în aviaţie si în
» i
transporturile aeriene. Nu era aşa ceva. Nu putea să fi fost.[4]‘ Şi alte afirmaţii ale articolului din ziar sunt infirmate la rândul lor. Există şase martori ai prezenţei lui Mac Brazel în Roswell la data de 9 iulie. Floyd Proctor a spus că Brazel era escortat de câţiva ofiţeri de armată şi că nu şi-a salutat prietenii. Lyman Strickland, care de asemenea l-a văzut pe Brazel la Roswell, a spus că acesta era în compania a trei ofiţeri de armată.[8] Frank Joyce a afirmat că Brazel l-a vizitat la postul de radio local şi i-a spus o poveste semnificativ diferită de cea pe care i-o relatase în ziua de 6 iulie. Iar Paul McEvoy a menţionat prezenţa ofiţerilor de armată care-l aduseseră pe Brazel Ia redacţia ziarului *Roswell Dnily Record* Atât Leonard Porter, cât şi Bill Jenkins, l-au văzut pe Brazel înconjurat de militari.[9] Pentru un articol aparent lipsit de importanţă, Armata se dădea peste cap ca să se asigure că noile „fapte“ erau date publicităţii.

Mai există şi alte lucruri în neregulă cu această poveste. Ziarul susţine că Brazel nu era singur la fermă când a găsit obiectul. Conform spuselor fiului său, Bill şi conform vecinilor, inclusiv familia Proctor, la casa fermei nu mai era nimeni înafară de Mac Brazel. în iulie 1947, familia lui locuia la Tularosa, New Mexico.

într-un număr de declaraţii, Bill Brazel a spus că nu numai că tatăl său era singur la fermă, dar, citind articolul dintr-un ziar din Albuquerque, a hotărât că trebuia să se ducă cineva la fermă. în ziua de 12 sau 13 iulie, când a sosit el, prin preajmă nu se mai atla nimeni.

în cuprinsul articolului există câteva indicii despre ceea ce încerca să realizeze Armata. în ziua de 5 iulie 1947, Sherman Campbell a găsit un obiect straniu pe pământul fermei sale din Circleville, Ohio. Atât Campbell, cât şi şeriful local l-au identificat imediat, iar în 6 iulie 1947 au apărut în ziarele din toată ţara fotografii cil Campbell ţinând în mâini o alcătuire de genul unui zmeu. Militarii nu s-au implicat în acea situaţie şi, de fapt, familia Campbell a păstrat apoi balonul ani de zile.[10]

Conform numărului din 9 iulie al ziarului *Roswell Daily Record*\ Mac Brazel, însoţit de Marcel şi de agentul de contrainformatii, au dus materialele la clădirea fermei si au încercat să confecţioneze din ele un zmeu, dar n-au putut face bucăţile să se potrivească. In zilele următoare, tipul de balon s-a schimbat, până când a fost identificat în sfârşit drept un dispozitiv de ţintire Rawin.[11]

Acest lucru demonstrează că explicaţia cu balonul nu devenise o certitudine în perioada când Brazel şi-a prezentat povestirea la *Rosxvell Daily Record.* Nu avea nici un motiv şi nici ofiţerii nu aveau, să încerce să facă un zmeu, altfel decât dacă încercau să reproducă explicaţia descoperirii din Circleville.

întrebarea pe care n-o pune nimeni este de ce atât fermierul, cât şi şeriful din Circleville au identificat balonul, dar ofiţerii de la Roswell au fost atât de surprinşi, încât au anunţat că aveau o farfurie zburătoare. Nu numai Marcel a fost păcălit, ci şi agenţii de contrainformaţii, colonelul William Blanchard şi statul său major. Nimeni din Roswell nu a putut identifica

balonul. A trebuit să fie transportat la Fort Worth, unde un militar de grad inferior, ofiţerul subaltern Irving Newton, a anunţat că era un balon meteorologic.

în cadrul convorbirilor cu Bill Brazel, acesta a declarat că tatăl său nu se dusese în Roswell ca să vândă lână. Fermierii din regiune vindeau lâna cui oferea mai mult, licitatorii vizitând fermele, tunzând oile şi luând ei înşişi lâna. Brazel nu a tuns oile şi n-a dus lâna nicăieri.

Studiind articolul din 8 iulie care anunţa descoperirea unei farfurii zburătoare, nu apare nici un fapt disputabil. Un fermier din zona oraşului Roswell a găsit ceva şi i-a spus şerifului George A. Wilcox, care la landul său a anunţat autorităţile de la *Roswell Aniiy Air Field.* Materialele au fost îmbarcate într-un avion şi expediate la eşalonul superior, exact aşa cum se afirmă în articol.

O dată cu articolul din 9 iulie, reiese că totul a intrat în dispută. Se pare că raportul din 9 iulie este7 rezultatul unei diversiuni care încă nu se definitivase. E plin de minciuni, recent demascate de către depoziţiile martorilor oculari. Devine evident că Mac Brazel a spus povestea din 9 iulie sub presiune, în timp ce se afla în compania ofiţerilor din Grupul de Bombardiere 509, că a minţit în timpul interviului şi că acei ofiţeri ştiau că minţea. A fost începutul diversiunii care a durat, aproape intactă, timp de patruzeci de ani.

Există şi acei cercetători care susţin că Mac Brazel, cu propriile lui cuvinte, distruge teoria că găsise o farfurie zburătoare. Ei indică articolul din 9 iulie, pe care nu s-au ostenit să-l cerceteze cu mai mare atenţie, după care ignoră faptul că,

după cum a subliniat Bill Brazel, tatăl său depusese un jurământ că nu va dezvălui detaliile privitoare la descoperire.[12]

Pentru a-1 cita pe unul dintre sceptici: „îl voi lăsa pe Mac Brazel să vă spună povestea cu cuvintele lui."

„Sunt sigur că ceea ce am găsit nu era un balon de observaţii meteorologice," le-a spus Brazel reporterilor, pentru a-şi încheia noul articol.[13]

Si mai sunt acei cercetători care consideră că Brazel a *

avut dreptate. Nu fusese un dispozitiv de observaţii meteo. Era însă altceva. John Keel a spus că, după părerea lui, găsise o explicaţie a cazului Roswell în urmă cu douăzeci de ani şi a publicat recent un articol în acest sens. în încercarea sa de a explica evenimentul de la Roswell în contextul

firescului, nici măcar nu a revăzut situaţia actuală a investigaţiei, citând doar din *M:\jestic*, o scriere de ficţiune.

Teoria lui KeeI este aceea că Mac Brazei găsise un balon-bombă japonez din hârtie de orez, la vreo doi ani după sfârşitul războiului. A conchis că obiectul rămăsese în zbor, purtat de vânturi cu comportament anormal şi că jena guvernului faţă de proiectul japonez i-a împiedicat pe ofiţerii Grupului de Bombardiere 509 să dezvăluie adevărata natură a descoperirii lui Brazei. KeeI sugerează că ofiţerii de Aviaţie de la comandamentul *Eighth Air Force* din Fort Worth au substituit balonului-bombă un balon meteorologic pentru a păstra în viaţă mitul invulnerabilităţii americane.

Pentru a face această teorie să funcţioneze,

KeeI trebuie să accepte ideea că, în America post-belică, existau motive de a ţine totul secret. El citează din „Atacurile baloane- lor-bombă japoneze din Al Doilea Război Mondial asupra Americii de Nord[44], de Robert C. Mikesh, lucrare publicată de către Institutul Smithsonian în 1973. Făcea parte din serialul în numeroase volume, „Analele zborului[41]. Prin acest citat, datat 4 ianuarie 1945, se explică felul cum Oficiul de Cenzură le-a cerut redactorilor de ziare şi radio să nu facă nici un fel de publicitate incidentelor cu baloane.

Aceeaşi publicaţie mai indică şi motivul solicitării. Guvernul se temea că spionii japonezi vor citi articolele şi vor raporta la comandamentele lor că baloanele-bombă ajungeau în Statele Unite. Documente recoltate după război vorbeau despre planurile japonezilor de a folosi arme biologice împotriva Statelor Unite, dacă bombardamentele erau încununate de succes. Dar japonezii au abandonat planul când nu au putut confirma nici un raport că vreun balon de-al lor ajunsese pe continentul nord-american. Au presupus, în mod fals, că toate baloanele-bombă căzuseră, inofensive, în ocean.

Planul de cenzură a fost abandonat în vara anului 1945, când şase (nu patru, cum scrie KeeI) turişti aflaţi la un picnic (nil într-o tabăra, cum susţinea Keel) au fost ucişi de un balon-bombă în Oregon (nu în Montana, cum afirma Keel). Conform reverendului Archie Mitchell, acesta era la un picnic, cu soţia sa şi câţiva copii. In timp ce Mitchell îşi parca maşina, soţia şi copiii au găsit balonul în pădure. Trăgând de el, au detonat una

dintre bombe, provocând o explozie care i-a omorât pe Elsie Mitchell, Jay Gifford, Eddie Engen, Sherman Shoemaker, Joan Patzke şi Dick Patzke.[15]

Aceste şase decese au fost singurele victime consemnate în zona continentală a Statelor Unite ca urmare a unei acţiuni inamice în timpul celui de-AI Doilea Război Mondial. In 1949, o comisie senatorială a aprobat un amendament al Camerei pentru a plăti 20 000$ familiilor celor dispăruţi.

Aceste morţi au mai determinat si o altă măsură. Departamentul de Război a început o „campanie şoptită" de a alerta marele public despre pericolele baloanelor-bombă. Au fost prezentate programe în şcoli, săli publice şi prin felurite agenţii civile, astfel ca populaţia să fie conştientă de pericol. Considerau că un program discret, bine planificat şi bine coordonat putea informa publicul tară a lăsa ca japonezii să afle că baloanele ajungeau în Statele Unite.[16]

Iar când războiul s-a terminat, secretul a fost ridicat. Grace Maurei din Laurens, lowa şi-a amintit de baloane- le-bombă. Scrisese un articol pentru un ziar local, vorbind despre descoperirea unui balon- bombă în ziua de 2 februarie 1945. Alte baloane au căzut lângă Holstein şi Pochahontas, lowa, iar directorul Apărării Civile George Buckwalter a îndepărtat resturile.

Aceste descoperiri sunt relativ neimportante, cu excepţia faptului că Maurei a fost vizitată în februarie 1945 de către F.B.I., cu cererea de a nu publica articolul. I-au explicat situaţia, iar Maurei s-a conformat, aşteptând până în 16 august 1945, după sfârşitul războiului, pentru a-şi publica articolul, o relatare completă a

bombardamentelor japoneze asupra statului Iowa.

Articolul lui Maurei* nu a fost singurul apărut imediat după război. Ziarul *Washington Post* din 16 ianuarie 1946 conţinea un reportaj spunând că: „împotriva Statelor Unite s-au folosit nouă mii de baloane-bombă.“ *New York Times* din 9 februarie 1946 a raportat „Raidurile baloanelor japoneze[44].

Au apărut articole despre ele şi în reviste. *Engineering Journal* din septembrie 1945 a scris despre „Baloanele japoneze de hârtie[44], iar George E. Weider, într-un raport scos de sub regim confidenţial al Armatei S.U.A., a scris despre „Baloanele de bombardament japoneze[44], în ianuarie
1946.

Acestea, plus alte materiale publicate în ziarele locale au înştiinţat publicul despre baloanele-bombă. Secretul impus a acţionat numai pe timpul războiului, ftră a se extinde dincolo de capitularea japoneză din 1945. După câştigarea războiului, nu a mai existat nici un motiv de secretomanie, nici un motiv de a nega faptul că bombele fuseseră lansate şi ajunseseră în Statele Unite şi, mai important, nici o dovadă că subiectul rămăsese confidenţial.

Keel afirma că Mac Brazel găsise pe câmp un morman de hârtie de orez, care corespundea cu teoria lui despre balonul-bombă şi că „mitul merge înainte[44]. Dar Keel nu s-a deranjat nici un moment să descrie locul prăbuşirii. El expediază mărturia a peste o jumătate de duzină de martori, care au spus că resturile erau risipite pe o zonă întinsă. Că erau prea

multe rămăşiţe pentru unul dintre baloanele-bom- bă japoneze, care aveau cam zece metri diametru. De fapt, chiar la începutul raportului lui Mikesh despre balonul-bom- bă, există fotografia a vreo duzină de oficialităţi guvernamentale şi militare inspectând unul dintre baloane. Nu Sra dezmembrat, nu a împrăştiat resturi pe o zonă întinsă şi este uşor identificabil ca fiind un balon.

Marcel a spus în cadrul multor convorbiri înregistrate că încercaseră să ardă unele materiale găsite la fermă, dar nu reuşiseră. Hârtia de orez ar fi ars uşor. Au încercat să îndoaie cu barosul de opt kilograme unele dintre bucăţile cele mai mari şi n-au putut. Hârtia de orez s-ar fi rupt, iar dacă materialul făcea parte din tipul cauciucat, fără îndoială că ar fi suferit efectele ciocanului.

Marcel nu avea idee ce anume erau materialele şi a încărcat cât de multe a putut în Buick-ul său. Un agent de contrainformaţii aflat cu el a umplut jeep-ul şi au dus împreună resturile la *Roswell Anuy Air Field.*

Bill Brazei a declarat ulterior că găsise nişte bucăţi suplimentare, pe care militarii le scăpaseră din vedere. A descris o şuviţă subţire pe care o asemăna cu firul de pescuit monofilar, dar părea suspect de asemănătoare cu fibrele optice. A mai luat şi o bucăţică pe care a încercat s-o zgârie cu cuţitul său vânătoresc (pe care îl folosise în trecut la tăierea sârmei ghimpate), dar materialul nu se lăsa tăiat. Şi, în sfârşit, Brazel a descris folia ca de plumb care, după ce era strânsă ghemotoc, se desfăcea fără a rămâne nici urmă de încreţitură.

Aşa cum am menţionat anterior, Pappy

Henderson a spus că transportase o parte din rămăşiţe de Ia Roswell la Wright Field. Le-a descris ca fiind ceva cum nu mai văzuse în viaţa lui: un metal de culoare neutră, foarte subţire şi foarte uşor. Categoric, nu erau resturile unui balon de hârtie şi cauciuc, lansat de japonezi în timpul războiului.

Este interesant că, pe lista de articole a lui Keel despre baloanele-bombă, nu figurează nimic anterior anului 1953. Pe lângă articolele din ziare şi reviste menţionate mai devreme (selecţionate numai fiindcă precedau descoperirea lui Brazel din iulie 1947), există un reportaj apărut în *Reader's Digest* din august 1950 şi un articol al doctorului Lincoln LaPaz din numărul pe 17 ianuarie 1953 al periodicului *Collier.* Mai sunt şi istoricele nepublicate ale câtorva unităţi militare, din 1945, 1946 şi 1947, care fac referire la baloanele-bombă.

In 1947, nu mai exista nici un motiv de secretomanie, dacă obiectul găsit era într-adevăr de fabricaţie japoneză. Povestea baloanelor-bombă fusese difuzată deja. Apăruseră articole în ziarele importate din toată ţara şi în multe ziare locale mai mici. baloanele-bombă nu mai erau un secret pentru nimeni.

Dar, chiar şi când se dovedea că vinovată nu era o armă a Puterilor Axei, apărea alta în locul ei. Ron Schaffner sugerează acum că nu era nimic mai extraordinar decât conul din vârf şi paraşuta unei rachete V-2 rătăcite, lansată de la White Sands. Acea lansare, din motive de securitate, fusese confidenţială, iar după ce racheta a luat-o razna, miliarii au omis să scoată de sub regim confidenţial documen- ele respective. După opinia lui Schaffner, îşi protejau

funcţiile.

Din păcate, Schaffner, la fel ca majoritatea celorlalţi autori de teorii despre Roswell, nu a făcut nici o cercetare la faţa locului. A lichidat rapid, din auzite, depoziţiile celor prezenţi. II ignoră pe Stringfield, insinuează că extraterestrii morţi ar fi rezultatele arse ale experimentelor cu V-2 eşuate şi sugerează că poate Marcel nu fusese pe deplin conştient de toate faptele referitoare la descoperire.

Schaffner susţine totuşi cu succes motivele pentru care guvernul, Armata sau oamenii de ştiinţă şi ofiţerii de poligon din White Sands ar fi dorit să muşamalizeze cazul unei rachete rătăcite. Dacă, aşa cum spune el, a existat o suspendare ordonată a tragerilor şi s-a lansat o rachetă, încălcându-se aceste ordine numai pentru a cădea pe păşunile din centrul statului New Mexico, oamenii implicaţi ar f\ dorit cu siguranţă ca informaţia să rămână secretă. Schaffner subliniază că în ziua de 3 iulie 1947 fusese testată o rachetă V-2 şi, dacă unii martori greşiseră cu privire la dată, atunci racheta putea explica resturile găsite de Mac Brazei în după-amiaza de 3 iulie.

Atât numai că povestea e mult mai complicată. Descrierile materialelor recuperate, scena de la locul prăbuşirii şi experimentele rudimentare efectuate de Armată, au fost relatate în totalitate. Aducând în ecuaţie toate faptele, aria de speculaţii dispare.

Singure faptele* bazate pe mărturiile directe ale participanţilor, sugerează că teoria lui Schaffner e incorectă. Câtă vreme este cu siguranţă posibil ca Marcel, chiar şi în calitate de şef al secţiei de informaţii a Grupului de

Bombardiere 509, să nu fi ştiut despre experimentele cu rachete V-2, categoric ar fi putut recunoaşte componentele ca fiind de fabricaţie terestră.

Şi chiar dacă Marcel se lăsase cumva amăgit, oare ceilalţi ofiţeri din Grupul de Bombardiere 509, inclusiv comandantul ar fi fost incapabili să identifice folia şi capsula drept pământene? Important este că nu trebuia să se ştie că proveneau de la o rachetă V-2, ci numai că erau fabricate din materiale la fel ca toate cele produse oriunde pe planeta noastră.

Marcel a spus că găsise un metal subţire ca hârtia, dar care nu putea fi îndoit nici cu barosul de opt kilograme. A afirmat că încercaseră să-l ardă, încercaseră să-l taie şi nu reuşiseră. Ce-ar fi putut conţine o V-2, cu asemenea proprietăţi extraordinare?

A doua întrebare este dacă racheta V-2 ar fi răspândit sau nu resturi pe o suprafaţă având mai mult de o sută de mii de metri pătraţi întindere. Mac Brazel s-a înfuriat când a văzut, pentru că oile de la fermă nu mai voiau să traverseze câmpia.[17]

Mai există şi alte referiri la cantitatea de resturi. Marcel spunea că umpluse partea din spate a Buick-ului cu ele, agentul de contrainformaţii încărcase un jeep şi încă mai rămăseseră foarte multe.

Şi, în sfârşit, există credibilitatea lui Barney Bamett, printre alţii. Dacă el ar fi fost singurul martor al cadavrelor, atunci povestea lui putea fi suspectă. Dar acum există şi alţii care s-au prezentat să descrie ce văzuseră. Melvin Brovvn, membru al Escadrilei K din Grupul de Bombardiere 509, a spus familiei că păzise

trupurile în timp ce erau duse de la locul accidentului la *Roswell Amiy Air Field*.[18] Există mărturia unuia dintre membrii echipajului care a transportat cadavrele de la Roswell la Fort Worth.

Toate acestea dovedesc că nu o rachetă V-2 s-a prăbuşit pe pământul fermei administrate de Mac Brazei. Descrierile materialelor, proporţiile câmpului cu resturi şi mărturiile a peste două sute de alte persoane implicate în toată povestea demonstrează că a fost ceva ieşit din comun. Câtă vreme este adevărat că oamenii ar încerca să-şi protejeze carierele după prăbuşirea unei rachete V-2 dereglate, nu poate fi verosimil ca diversiunea să se prelungească mai mult de patruzeci de ani. La un moment dat, oamenii interesaţi în a-şi apăra funcţiile ar fi fost transferaţi sau scoşi la pensie şi informaţiile ar fi transpirat. Nu există documente secrete care să implice o lansare de V-2 în data de 3 iulie. Ba chiar, tentativa de lansare din 3 iulie a fost ratată. Racheta nici nu s-a desprins de pe rampă.

Acestea sunt trei dintre teoriile propuse pentru a explica evenimentul de la Roswell. Altele au sugerat că fusese un avion experimental, dar nu există nici o consemnare de prăbuşire a vreunei aeronave experimentale în luna iulie
1947, lângă Roswell.

Marcel a spus: „Nu era de pe acest Pământ. De acest lucru sunt absolut sigur.“
Cu aceste cuvinte, Marcel a eliminat banalul şi ne-a lăsat doar cu extraordinarul. Dacă ar fi fost singurul cu asemenea pretenţii, l-am fi putut ignora. Dar mai sunt atâţia alţii. Prea mulţi pentru a fi ignoraţi

.Partea a IV-a Desfăşurarea în timp

Iulie 1947 Succesiunea evenimentelor

Miercuri, 2 iulie 1947

H. 21:50. d-l. şi d-na. Dan Wilmot semnalează un obiect de formă ovală, „ca două farfurii puse gură la gură“, de- plasându-se cu mare viteză, care a zburat peste casa lor din Roswell, New Mexico. Obiectul se îndrepta spre nord-vest.

în timpul unei furtuni cu descărcări electrice, în Corona, New Mexico, W.W. (Mac) Brazel aude un cutremurător trăsnet, sunând asemenea unei explozii dar oarecum diferit de restul tunetelor. Alte persoane din zonă raportează acelaşi fenomen.

William Woody anunţă că el şi tatăl său au privit un meteorit strălucitor, descris ca fiind alb cu coadă roşie, săgetând peste cer, pentru a cădea spre orizont.

Joi, 3 iulie 1947

Datorita ploii din noaptea trecuta, Brazel inspectează păşunile. Lunile iulie şi august sunt

ploioase, iar Brazel plănuia să-şi mâne turmele pe pajiştile udate de ploaie. In timpul inspecţiei, descoperă un câmp foarte întins cu resturi. Pe pante, prin văi şi doline, sunt împrăştiate fâşii metalice, bare dintr-o substanţă asemănătoare cu plasticul, materiale uşoare, folii şi corzi. Rămăşiţele sunt atât de dese, încât oile refuză să traverseze câmpia şi trebuie să fie conduse prin jurul acestora până la adăpătoarea aflată la peste un kilometru şi jumătate distanţă.

Brazel, luând câteva bucăţi de material, se îndreaptă spre casa celor mai apropiaţi vecini, Floyd şi Loretta Proctor. Le arată „o bucăţică^ de material care refuză să ardă şi nu poate fi tăiată. Soţii Proctor îi sugerează să-l ducă în oraş, pentru a i-l arăta şerifului. Loretta Proctor îşi mai aminteşte şi că se oferă o recompensă pentru dovezi ale realităţii discurilor zburătoare şi consideră că Mac ar trebui să încerce să revendice banii.

In aceeaşi seară Brazel ridică de pe pajişte bucata cea mai mare, circulară, dintre resturi. Conform declaraţiilor Bill Brazel, tatăl său fie a încărcat-o în camionetă, fie a târât-o în urma acesteia. A depozitat-o într-un grajd aflat la circa cinci kilometri spre nord faţă de locul prăbuşirii.

Sâmbătă, 5 iulie 1947

Bazele militare de pe toată coasta de vest îşi ţin avioanele de luptă în alertă, pentru eventualitatea apariţiei discurilor zburătoare. Câteva baze din statele Oregon şi Washington au avioane echipate cu camere de filmat, în alarmă aeriană.

Sherman Campbell din Circleville, Ohio,

anunţă şeriful că, probabil, deţine explicaţia unora dintre semnalările de discuri zburătoare. A găsit un balon meteorologic la ferma sa. Este metalic, cu un accesoriu gen zmeu. In condiţii potrivite, împins de vânturile din straturile superioare ale atmosferei, poate semăna cu un disc zburător. Dispozitivul este expus la redacţia ziarului local şi apoi restituit lui Campbell. Jean (Campbell) Romero, fiica lui Campbell, a afirmat că după aceea a fost ţinut ani de zile în hambar.

Duminică, 6 iulie 1947

Brazel se trezeşte devreme, conform obiceiului său, după cum îl descrie Norris Proctor, îşi face treburile, apoi se deplasează la Roswell, drum de circa o sută cinci kilometri. Vizitează oficiul şerifului George A. Wilcox. Contrar declaraţiilor publicate, Wilcox este interesat de descoperire şi propune să anunţe Armata.

în timp ce aşteaptă sosirea ofiţerilor militari, Wilcox trimite două ajutoare la fermă. Oamenii dispun doar de îndrumările oferite de Brazel, dar amândoi sunt familiarizaţi cu teritoriul, iar Wilcox e de părere că vor putea găsi resturile pe care le-a descris Brazel.

Frank Joyce, reporter şi prezentator al postului de radio K.G.F.L., îi telefonează şerifului şi întreabă dacă la oficiu se întâmplă ceva interesant. Conform afirmaţiilor lui Joyce, Wilcox îi răspunde că are acolo un om pe care ar trebui să-l chestioneze. Joyce vorbeşte cu Brazel, nefiind însă prea atent la cuvintele acestuia. E ocupat cu problemele postului de radio,

schimbarea discurilor şi astfel asculta relatarea lui Brazel.

Colonelul William Blanchard (comandant al Grupului de Bombardiere 509), maiorul Jesse A. Marcel (ofiţer de aviaţie cu informaţiile) şi un om în civil (agent de contra- informaţii) răspund la apelul şerifului. După cum avea să afirme Phyllis McGuire, fiică a şerifului, militarii sosesc aproape imediat ce şeriful a închis telefonul. Ofiţerii îl interoghează pe Brazel, examinează unele bucăţi de material, după care Blanchard le ordonă lui Marcel şi agentului C.I.C. să-l însoţească pe Brazel la fermă.

Blanchard, convins că se . află în posesia a ceva neobişnuit, anunţă eşalonul imediat superior. Conform declaraţiilor primei soţii a lui Blanchard, Ethyl, el crede că au găsit un obiect care aparţine sovieticilor. Nimeni nu pomeneşte despre nici un fel de balon.

Blanchard, acţionând la ordinele generalului Clements McMullen, transmise de către colonelul Thomas DuBose, sigilează într-un sac unele dintre materialele aduse de Brazel la oficiul şerifului. Materialele sunt apoi expediate la Aerodromul Fort Worth.

După ce militarii pleacă împreună cu Brazel, cele două ajutoare ale şerifului se întorc. N-au găsit câmpul cu resturi, dar au descoperit o zonă arsă pe una dintre păşuni. Nisipul era înnegrit şi transformat în sticlă. Părea că aterizase un obiect circular.

Avionul de la Roswell este întâmpinat Ia Aerodromul Fort Worth de către DuBose şi

colonelul Alan D. Clark. Clark primeşte punga de plastic cu resturile şi o duce la avionul B-26 „de comandă[44] pentru a o trimite la Washington, D.C. şi la generalul McMullen.

întrucât călătoria până la fermă e atât de lungă, pe drumuri nu tocmai adecvate, Brazei, Marcel şi agentul C.I.C. nu sosesc decât după căderea întunericului. Poposesc în casa fermei, mănâncă fasole rece şi pesmeţi şi aşteaptă ivirea zorilor. Marcel examinează bucata cea mai mare din resturi, pe care Brazel o depozitase în grajd, cu un contor Geiger. Nu detectează nici un semn de radiaţii.

Luni, 7 iulie 1947

Brazel îi conduce pe cei doi ofiţeri la locul prăbuşirii. După cum avea să declare Marcel, câmpul cu resturi are o mie două sute de metri lungime şi între şaizeci şi o sută de metri lăţime. Un şanţ începe din capătul nordic, alungindu- se cale de o sută douăzeci, o sută şaptezeci de metri, spre celălalt capăt. Bill Brazel urma să spună că arăta ca şi cum un obiect ar fi atins solul, lunecând apoi pe pământ. Cea mai mare bucată de resturi se găsise la extremitatea sudică a şanţului.

Marcel descrie rămăşiţele ca fiind subţiri precum hârtia, dar atât de rezistente, încât nu le putea îndoi. Există şi o folie care, după ce e mototolită, se desface fără a păstra nici urmă de încreţitură. Mai sunt şi tije cu profil I care se flexează uşor şi au înscrise pe ele un fel de semne sau simboluri. Descrierile resturilor sunt confirmate de Bill Brazel, Loretta Proctor, Tommy Tyree, Walt Whitmore sr., Jesse Marcel jr., d-na. Viaud Marcel, Robert Shirkey, Robert Smith, O.W.

Henderson şi Lewis S. Rickett.

Marcel şi agentul C.I.C. ocolesc perimetrul câmpului, apoi se îndepărtează, căutând alte resturi sau locul vreunei alte eventuale prăbuşiri, dar nu găsesc nimic. în cele din urmă, se înapoiază şi petrec restul zilei adunând câte resturi pot. încarcă Buick-ul '42 al lui Marcel şi compartimentul din spate al jeep-ului condus de agentul C.I.C. La apusul soarelui, părăsesc câmpul cu resturi, pornind spre RoswelL

General locotenentul Nathan F. Twining, comandantul *Air Materiei Command*\ organizaţia înrudită din Wright Field, Ohio, îşi schimbă brusc planurile şi zboară la Aerodromul Alamogordo (ulterior Baza Aeriană Holloman), în New Mexico. Twining mai are de făcut doar un scurt drum cu maşina până la *RoswellAmiyAirField*.

Marţi, 8 iulie 1947

H. 02:00. Marcel, surescitat de descoperire, se opreşte acasă în drum spre unitate. îşi trezeşte soţia şi fiul, pentru a le arăta materialele. Le examinează timp de o oră, împrăştiate pe podeaua bucătăriei. Marcel nu încalcă niciun regulament, căci nimic din tot ceea ce a adus încă nu a fost trecut sub regim confidenţial. Apoi le strânge pe toate, le încarcă în maşină şi le duce la bază.

* * *

H. 06:00. Marcel şi agentul C.l.C. îl vizitează pe Blanchard la reşedinţa sa, spunându-i ce au văzut. După ani, Marcel avea să insiste că, din clipa când au văzut câmpul cu resturi, au ştiut că proveneau de la un obiect care nu fusese fabricat

pe Pământ.

Blanchard îi telefonează comandantului Poliţiei Militare, identificat în Istoricul Unităţii 509 ca fiind maiorul Edwin Easley. Blanchard îi ordonă lui Easley să posteze gărzi pe drumuri, în jurul câmpului cu resturi, interzicând accesul oricui nu are treburi oficiale. îi ordonă Iui Easley să-l găsească pe Brazel şi să-l escorteze cu poliţia militară la locul prăbuşirii.

Blanchard mai telefonează şi la Comandamentul *Eighth Air Force*, anunţând că Marcel s-a întors cu şi mai multe resturi. între timp, Blanclmrd şi Marcel s-au convins că nu era un aparat rusesc.

Comandamentul *Eighth Air Force* din Fort Wortli transmite mesajul lui Blanclmrd pe lanţul de comandă, anunţând Pentagonul despre ciudatele materiale. Se organizează un zbor special din baza Andrews, cu oameni de la Pentagon.

H. 07:30. Obişnuita şedinţă de dimineaţă a statului- major a fost devansată. Blanchard discută despre cele găsite şi măsurile care ar trebui să se ia. La şedinţă participă Marcel, agentul C.I.C., Lewis S. Rickett, locotenent-colonelul James I. Hopkins, ofiţerul de operaţiuni; maiorul Patrick Saunders, aghiotantul bazei; maiorul Isidore Brown, ofiţerul de personal; şi locotenent-colonelul Ulysses S. Nero, ofiţerul de intendenţă. Există motive să se creadă că au mai participat şi locotenent-colonelul Charles W. Hortpn, locotenent-colonelul Fernand L. Andry şi locotenentul Walter Haut, ofiţerul pentru relaţiile cu publicul. în timpul întrunirii s-au hotărât cum să se efectueze recuperarea şi cine ce sarcini să îndeplinească.

H. 09:00. Agentul C.I.C. şi asistentul său scot o maşină de stat-major şi se deplasează la locul prăbuşirii. îi urmează încă un contingent al Poliţiei Militare. Sunt opriţi de gărzile postate anterior. Sosind, văd că agenţii M.P. au fost deja amplasaţi împrejurul câmpului cu resturi, pentru a-1 proteja.

Blanchard şi membrii statului său major vorbesc la telefon, consfatuindu-se cu eşaloanele superioare. Se ordonă ca Marcel să aducă la Fort Worth unele resturi, pentru ca generalul de brigadă Roger Ramey să le poată inspecta.

H. 11:00. Walter Haut a terminat comunicatul de presă şi se pregăteşte să-l ducă în oraş. Primul paragraf spu- ne:„Numeroasele zvonuri privitoare la discul zburător au devenit ieri realitate..Predă primul exemplar al comunicatului la unul dintre posturile radio. Până la amiază, a lăsat câte un exemplar la ambele posturi de radio şi la ambele ziare cotidiene.

Agenţii C.I.C. de la fermă cercetează din nou terenul. Sunt postate gărzi în jurul şanţului, într-al câmpului cu resturi şi, în sfârşit, pe colinele care înconjoară zona. Agenţii C.I.C. l-au găsit pe Mac Brazel şi îl aduc din nou la Roswell.

H. 12:00. Toate punctele de comunicare din Roswell anunţă că sunt sufocate de apeluri telefonice. Şeriful Wilcox raportează telefoane din Europa şi Asia. Art McQuiddy, redactorul şef al ziarului *Roswell Morning Dispatch,* spune că, din momentul când comunicatul de presă a fost difuzat, nu s-a mai dezlipit de telefon. Walter

Haut afirmă acelaşi lucru. întreaga lume încearcă să afle ce s-a întâmplat la Roswell.

Soseşte primul dintre avioanele speciale de la Washington. în avion se află ofiţerul subaltern Robert Thomas. Thomas şi însoţitorii săi sosesc echipaţi în uniforme, dar se schimbă imediat în haine civile. Aceşti oameni vor rămâne la Roswell pe toată perioada recuperării.

* * *

ii.

Telefoanele de la unitate încep să sune. Blanchard, iritat fiindcă nu poate prinde legătura telefonică, îi ordonă lui Haut să facă ceva cu toate apelurile care sosesc. Haut spune că nu poate face nimic în privinţa telefoanelor din afară.

Şeriful Wilcox, întrebându-se ce se întâmplă la locul descoperirii, trimite încă două ajutoare. De astă dată, ajutoarele şerifului nimeresc în cordonul instalat de Armată şi sunt întoarse din drum. Armata nu lasă nici o persoană ne-autorizată să se apropie de locul accidentului.

La jumătatea după-amiezei, Brazel este adus înapoi spre fermă, la bordul unui avion. Nu este primul zbor într-acolo, Grupul 509 încercând să găsească echipajul navei prăbuşite. Cu toţii sunt siguri că trebuie să existe ocupanţi.

Este găsit locul celei de-a doua prăbuşiri, iar oamenii de la sol sunt îndrumaţi spre el. Brazel, cunoscând bine terenul, ajută la dirijarea lor către cel de-al doilea loc.

înainte ca Armata să fi putut ajunge, alte persoane din zonă sosesc la al doilea loc. Grady L. „Barney“ Barnett prospecta fermele în căutarea unor posibilităţi de irigare. Conform declaraţiilor lui Vern Maltais, un prieten apropiat, Bamett a găsit resturile discului. Maltais n-a întrebat niciodată despre navă, fiindcă Barnett i-a descris ocupanţii: umanoizi scunzi, de un metru douăzeci, un metru cincizeci înălţime, slabi, cu capete mari. Zăceau lângă navă.

în timp ce Barnett stă lângă trupuri, destul de aproape pentru a le putea atinge, soseşte un grup de elevi şi arheologi. Văd şi ei cadavrele şi ciudata navă.

Armata soseşte la locul celei de-a doua prăbuşiri, unde constată cu groază că civilii au şi apărut. Aceştia sunt adunaţi şi li se spune că au găsit ceva privitor la securitatea naţională. Nu au voie să vorbească nimănui despre cele văzute. Ofiţerul aflat la comandă le spune că, dacă vorbesc, guvernul le va putea da de urmă. Sunt escortaţi în afara perimetrului, în timp ce Armata intervine şi începe să acopere cadavrele.

Robert Shirkey. stând în blocul de Operaţiuni, vede agenţii M.P. transportând prin clădire resturi pentru a le încărca într-un C-54 din *First Air Transport Unit.* Ca să vadă mai bine, trebuie să facă un pas pe lângă colonelul Blanchard.

Pappy Henderson (căpitanul O.W. Henderson) duce materialele la Wright Field, Ohio. Are posibilitatea să vadă materialele şi le descrie ca fiind foarte stranii şi neasemă- nându-se cu nimic din ce-a mai văzut în viaţa lui.

H. 14:30. Blanchard hotărăşte că a sosit momentul să plece în permisie. La unitate se primesc prea multe telefoane, care-l solicită. împreună cu câţiva membri de stat-major, porneşte spre locul prăbuşirii. Celor rămaşi la bază li se ordonă să-i informeze pe reporteri că Blanchard a plecat în permisie.

H. 15:00. Marcel, căruia i s-a spus că urma să plece la Fort Worth cu resturile, decolează spre Aerodromul Fort Worth.

Conform afirmaţiilor sergentului Robert Porter (din echipajul de zbor), în avion au fost încărcate doar câteva pachete. Unul dintre acestea, un pachet triunghiular, lung de circa şaizeci de centimetri, era învelit în hârtie brună. Celelate trei aveau cam mărimea unor cutii de pantofi, fiind de asemenea înfăşurate în hârtie. Porter a spus că păreau să nu conţină nimic.

Johnny McBoyle, reporter al postului de radio K.S.W.S. din Rosvvell, încearcă să ajungă la locul accidentului. După cum aveau să declare Merle Tucker şi Lydia Sleppy, care lucrau la postul înrudit din Albuquerque, McBoyle a menţionat un obiect care arăta ca o cratiţă turtită după care i-a spus Lydiei să aştepte la telefon. S-a auzit o ceartă cu cineva din apropiere, apoi McBoyle a revenit, spunând că nu contează. Făcuse o confuzie.

Peste câteva momente, în timp ce Lydia Sleppy încearcă să trasmită ceva prin telex, aparatul începe să scoată un mesaj primit de la F.B.I. 1 se ordonă să nu ducă transmisia până la capăt, întrucât obiectul este de interes pentru

securitatea naţională.

Marcel se află în cabinetul lui Ramey, cu unele dintre resturi. Generalul doreşte să vadă unde au fost găsite, iar Marcel este condus într-o sală a hărţilor. Imediat ce Ramey s-a lămurit, revin în birou, dar rămăşiţele au dispărut. In locul lor se găseşte un balon meteorologic rupt.

Spre seară, Brazel revine la Rosvvell, după ce a ajutat la găsirea locului celei de-a doua prăbuşiri. în acest moment, militarii coboară garda. întrucât nu i-a spus nimeni să rămână în apropiere, Brazel pleacă. Walt Whitmore îl găseşte în Roswell şi îl duce la postul de radio K.G.F.L. Whitmore şi alt reporter îl intervievează pe Brazel, înregistrând convorbirea pe bandă. în cadrul discuţiei, Brazel le spune toată povestea. Apoi Whitmore îl duce pe Brazel la el acasă, pentru a-l ascunde de militari.

La Fort Worth, reporterul J. Bond Johnson de la *Fort Worth Star Tehgram* primeşte ordin să se deplaseze la bază. Redactorul său şef afirmă că le soseşte o farfurie zburătoare de la Roswell şi vrea ca Johnson să fie prezent pentru a scrie reportajul.

Johnson soseşte la baza aeriană Fort Worth şi i se spune să meargă direct la biroul lui Ramey, pentru interviu. Pe podea zac rămăşiţele unui balon meteorologic. O parte din cauciucul component a ars, iar Johnson se miră că Ramey îl ţine în cabinet. Johnson face patru fotografii cu Ramey şi resturile balonului, apoi revine spre biroul lui.

* * *

La locul prăbuşirii s-au adunat şi mai mulţi oameni, care strâng totul. Soldaţi cu roabe străbat câmpia, culegând resturile. Roabele pline sunt duse şi descărcate la punctele de colectare. Apoi rămăşiţele se încarcă în camioane acoperite care pornesc spre Roswell.

Ofiţerul subaltern Irving Newton primeşte ordin să vină de la staţia meteorologică în biroul lui Ramey. Newton, în faţa unui mic număr de reporteri şi ofiţeri din *Eighth Air Force*, identifică resturile de pe podeaua cabinetului ca fiind un balon-ţintă Rawin. Este fotografiat, apoi trimis să-şi vadă de treburi.

Ramey, o dată stabilită identitatea epavei, anunţă publicul că ofiţerii de la Roswell s-au lăsat amăgiţi de un balon meteorologic. Ramey mai vorbeşte şi la postul de radio local W.B.A.P.

Blanchard şi membrii statului său major sosesc la fermă şi sunt duşi la locul celei de-a doua prăbuşiri, unde au fost găsite cadavrele. Trupurile sunt încărcate în bena unui camion şi acoperite cu o prelată.

La Roswell cei din spitalul unităţii încep să telefoneze la morga locală, punând întrebări despre conservarea ţesuturilor şi efectele anumitor chimicale asupra acestora. Medicul legist Glenn Dennis susţine că a primit patru sau cinci astfel de telefoane şi a tras concluzia că la bază avusese loc o prăbuşire soldată cu victime omeneşti.

Lewis S. Rickett anunţă că a sosit un zbor neprogramat de la Bolling Field (Washington,

D.C.). El predă echipajului o cutie cu resturi, sigilată.

La locul celei de-a doua prăbuşiri, Melvin E. Brovvn, membru al Escadrilei K din Grupul de Bombardiere 509, primeşte ordin să urce în bena unui camion. I se spune să nu se uite sub prelată dar, în momentul când toţi sunt întorşi cu spatele, omul aruncă o privire. Sub prelată se află cadavrele echipajului extraterestru. Brovvn afirmă că erau mici, cu capete mari şi i-au dat impresia că aveau pielea galbenă sau portocalie.

Cadavrele sosesc la bază şi sunt duse la spital pentru examinare. Dr. Jesse Johnson le declară moarte şi efectuează câteva operaţii preliminare.

Soseşte legistul, Glenn Dennis, convins că la bază a avut loc o prăbuşire soldată cu morţi. Agentul M.P. de la poartă, recunoscându-1, îi face semn să treacă, iar Dennis se duce la spital. Intră şi e întâmpinat de o soră militară. Femeia îi spune să plece până nu dă de necaz. Doi agenţi M.P. îl văd şi, cu brutalitate, îl dau afară din spital.

Seara, târziu, paznicul de la poartă raportează că a intrat un camion plin cu gheaţă uscată. Este surprins de ora târzie a livrării. Controlul efectuat la gheţăria locală nu avea să dezvăluie nici un document rămas din anii '40.

Cadavrele sunt sigilate într-o ladă prelungă, având cinci metri pe unu, înaltă de un metru douăzeci, care e dusă în- tr-un hangar. Este lăsată acolo, luminată de reflectoare şi păzită de agenţi M.P. Aceştia nu se apropie de ea.

Brown primeşte sarcina de a păzi exteriorul hangarului. Comandantul său se apropie şi spune: „Haide, Brownie, să aruncăm o privire înăuntru.[44] Dar nu e nimic de văzut, fiindcă totul a fost împachetat, ambalat în lăzi şi e gata de expediţie.

Miercuri, 9 iulie 1947

Ziarele de dimineaţă publică ştirea că farfuria zburătoare găsită la Roswell era de fapt un aparat meteorologic. Unele îl citează pe Ramey, altele citează diverse surse din Washington, inclusiv câţiva senatori.

Brazel se află încă la Roswell, tot în compania lui Walt Whitmore sr. Whitmore încearcă să-şi protejeze interviul în exclusivitate cu Brazel.

„Curăţenia[44] de la fermă se reia o dată cu răsăritul soarelui. Militarii încearcă să culeagă totul înainte de a mai veni şi alţi civili.

Conform afirmaţiilor lui Robert Smith, din *First Air Transport Unit*, îmbarcarea lăzilor în avioane C-54 începe pe la orele opt dimineaţa. Problema nu e greutatea, ci volumul containerelor. Dau senzaţia că ar fi goale. Sunt încărcate trei aeronave, toate cu destinaţia Kirtland şi, de acolo, Los Alamos.

După cum avea să spună Elizabeth Kyle, secretară şefa a *Roswell Amiy Air Fie!d*$_y$ telefoanele din unitate continuă să fie blocate de apeluri din întreaga lume.

Militarii îl regăsesc pe Brazel şi, de astă dată, iau măsuri de siguranţă ca să nu le mai scape. îl

interoghează la unitate, punându-i iar şi iar aceleaşi întrebări.

La bază sosesc şi alte resturi, care acum sunt duse în- tr-un alt loc, unde sunt ambalate în lăzi de diferite forme şi mărimi. Lăzile au fost confecţionate la Roswell, în conformitate cu standardele folosite la transportul altor încărcături.

Bud Payne, fermier în regiunea oraşului Corona, urmăreşte o vacă rătăcită. Intrând pe teritoriul fermei Foster, de peste o colină apare în viteză un jeep cu militari, repezindu-se spre el. Este escortat în afara fermei Foster.

* * *

Brazel e dus în oraş, la redacţia ziarului *Roswell Daily Record* Acolo el le prezintă reporterilor, printre care Jason Kellahin şi R.A. Adair din Albuquerque, o nouă variantă. Le spune că găsise balonul în ziua de 14 iunie şi nu-l dusese la Roswell decât peste trei săptămâni, fiindcă nu avea telefon, nici radio şi nu ştia că lumea căuta discuri zburătoare. în acest articol însă Brazel afirmă că găsise baloane meteorologice şi cu alte ocazii, iar ceea ce a găsit de astă dată nu e un balon meteorologic.

Ofiţerul meteorolog al Iui Ramey, Newton, susţine că balonul meteorologic este de un tip special şi spune: „Le folosim fiindcă se înalţă mult mai sus decât se poate vedea cu ochiul liber.“

Floyd Proctor şi Lyman Strickland, prezenţi

în Roswell, îl văd pe Mac Brazel. Acesta e escortat prin oraş de trei militari. Nu-i bagă în seamă pe Proctor şi Strickland, lucru pe care în mod normal nu l-ar fi făcut.

Whitmore, la postul de radio K.G.F.L., primeşte un telefon de la Washington, prin care i se cere să nu difuzeze interviul cu Brazei. Conform cu .lud Roberts, „dacă am fi transmis interviul, ne puteam aştepta să ne pierdem licenţa a doua zi".

După cum declară Art McQuiddy, un ofiţer de la bază circulă prin Roswell, adunând exemplarele comunicatului de presă al lui Haut. Frank Joyce avea s-o confirme, spunând că cineva a percheziţionat birourile postului K.G.F.L. Militarii caută prin toate posturile de radio şi redacţiile ziarelor, confiscând tot ce are legătură cu subiectul.

La amiază lada care stătuse în hangarul gol, păzită de M.P., este mutată în groapa de bombe numărul unu. Conform afirmaţiilor celor prezenţi, în groapa de bombe nu se depozita niciodată altceva în afară de arme.

★ * *

Spre seară un echipaj de zbor aflat pe poligonul de tir află că urmează o cursă specială. Ofiţerul de operaţiuni al escadrilei, maiorul Edgar Skelley, îi spune comandantului de aeronavă să-şi ţină oamenii pe loc.

Trei avioane C-54 din *First Air Transport Unit* decolează spre a zbura pe mica distanţă până la Los Alamos. Toate trei sunt încărcate cu lăzi care conţin resturi şi toate lăzile sunt însemnate cu

inscripţia „Top Secret[44]. Gărzi înarmate supraveghează încărcarea avioanelor. Smith e convins că lăzile conţin resturi, fiindcă i s-a arătat o bucăţică de folie care se putea strânge cocoloş, după care îşi revenea singură la starea iniţială.

Echipajul adus de pe poligonul de tir primeşte ordin să pregătească rapid aeronava. O dată terminat acest lucru, cu motoarele în funcţiune, rulează până la groapa de bombe. Conform spuselor unui membru al acelui echipaj de zbor, singurele locuri din unitate de unde se putea vedea groapa de bombe erau tumul de control şi unele porţiuni din pista de decolare.

O ladă de lemn, sigilată şi fără însemne, e scoasă şi îmbarcată în compartimentul bombei din aparatul B-29 cu numărul 7301. Este păzită de şase agenţi M.P., un ofiţer, doi N.C.O. şi trei soldaţi, înarmaţi cu toţii. Aceştia nu scapă nici un moment lada din vedere.

La Fort Worth avionul este întâmpinat de un număr de ofiţeri, inclusiv un medic legist. Bombardierul îl recunoaşte, pentru că învăţaseră la aceeaşi şcoală.

Lada e descărcată, iar echipajului i se spune să zboare înapoi la Roswell. Nu li se face nici o informare la Fort Worth.

Conform afirmaţiilor unuia dintre membrii echipajului, luciu confirmat şi de Robert Slusher, Marcel se înapoiază cu ei în cadrul aceluiaşi zbor. A stat în Fort Worth circa douăzeci şi patru de ore şi a fost ţinut în afara liniei de foc a reporterilor, până s-a putut definitiva varianta diversionistă.

* * *

Frank Joyce a declarat că ofiţerii l-au adus pe Mac Brazel la postul radio K.G.F.L. pentru a i se lua un interviu. De astă dată, Brazel spune o nouă poveste, semnificativ diferită de cea relatată duminică. Joyce subliniază acest lucru şi faptul că Brazel a răspuns că ar avea gfeutăţi dacă nu prezintă noua variantă.

în jurul orelor 20:00, echipajul de zbor revine. Din nou, nu sunt informaţi, dar li se spune că au transportat la Fort Worth mobila generalului. Sunt preveniţi să nu spună nimănui ce au făcut, nici chiar familiilor. Zborul nu a avut loc.

La întoarcere, Marcel intră în biroul întâlnindu-l pe ofiţerul prezent acolo. Marcel cere să vadă rapoartele întocmite în absenţa lui, dar ofiţerul C.I.C. refuză. Marcel îi atrage atenţia că îi este superior în grad, însă agentul de contrainformaţii susţine că a primit ordine de la Washington. „Lămuriţi-vă cu ei.“

John Tiffany sr., şef de echipaj detaşat la Wright Field, zboară într-o misiune specială în sud. Sunt culese resturi pe care nimeni nu le poate identifica şi un container enorm, asemănător cu un termos. Tiffany le vorbeşte membriloi familiei sale despre trupuri, descrierile corespunzând cu cele ale altor martori.

Las Vegas Review Journal publică un articol citând un comunicat U.I. *(UnitedPress*)care spune: „Consemnările de farfurii zburătoare care vâjâie pe cer au suferit azi un şoc brutal, armata şi marina începând o campanie concentrată de stopare a zvonurilor/[4] Articolul mai spune şi că sediul A.A.F. din Washington „le-a administrat o

dojana usturătoare ofiţerilor de la RoswelT\ Acelaşi articol este tipărit şi în alte ziare din ţară.

Joi, 10 iulie 1947

Bill Brazel, citind ziarul de dimineaţă, află despre activităţile tatălui său la Roswell. îşi dă seama că la fermă nu e nimeni şi face planuri de a se deplasa acolo pentru a da o mână de ajutor.

Pe locurile ambelor prăbuşiri, oamenii lucrează la înlăturarea urmelor. Vor să nu rămână nici o bucăţică din resturile epavei şi nici un semn al prezenţei lor acolo.

Mac Brazel este reţinut în casa de oaspeţi a unităţii. Ofiţerii încă mai încearcă să-l convingă că n-are voie să spună nimic din ce a văzut. Mai încearcă şi să-l ţină departe de ziariştii care continuă să caute subiecte de reportaj. Medicii din spitalul bazei îi fac un examen fizic.

In jurul oraşului Roswell circulă zvonuri despre eveniment. Oamenii încep să audă că s-au găsit trupuri, vorbindu-se chiar şi despre unul încă în viaţă la sosirea militarilor. (Acest zvon încă îşi mai aşteaptă confirmarea.)

Maiorul W.D. Prichard din Alamogordo susţine că, în jurul datei de 14 iunie, o subunitate de la baza lui s-a deplasat la Roswell, de unde a lansat baloane. Fără îndoială, aşa ceva a găsit Brazel.

Vineri, 11 iulie 1947

Informarea tuturor participanţilor este în curs de desfaşurare. După cum avea să relateze Frank

Kaufman, aceştia sunt duşi într-o încăpere, în grupuri mici. şi li se spune că recuperarea e un eveniment strict confidenţial. Nimeni nu are permisiunea să vorbească nimănui despre ea. Trebuie să uite că s-a întâmplat vreodată.

Sâmbătă, 12 iulie 1947

Bill Brazel şi soţia sa, Shirley, sosesc la fermă, dar nu găsesc pe nimeni. Brazel începe să lucreze, după ce aruncă o privire să vadă ce e de făcut. Nu vede nici un semn că militarii încă s-ar mai afla prin preajmă. Camioanele, oamenii şi cordonul au dispărut.

în acest weekend nici o aeronavă cu cameră de filmat nu caută discuri zburătoare. Nici un aparat de zbor nu stă în alertă, aşteptând ordinul de decolare. De fapt se vorbeşte că s-a dat ordin ca toate aeronavele să fie consemnate la sol, pentru a nu zbura şi cerceta.

Marţi, 15 iulie 1947

Tatăl lui Bill Brazel s-a întors de la Roswell. Nu vorbeşte prea mult, spunând doar că i-au tot pus aceleaşi întrebări la nesfârşit şi că lui Bill Brazel îi va fi mai bine dacă nu ştie ce s-a întâmplat. în plus, Mac krazel a jurat că nu va dezvălui niciodată, în amănunt, ceea ce văzuse. De-acum mai toată lumea a uitat că se raportase prăbuşirea unei farfurii zburătoare în New Mexico.

Sfârşitul lunii iulie 1947

Mac Brazel vizitează familia lui Lyman

Strickland şi le povesteşte ce s-a întâmplat la Roswell. Marian Strickland urma să afirme că Mac era necăjit de făptui că fusese închis şi tratat cu o asemenea lipsă de respect de către militari. Aşezat la masa din bucătărie, Brazel bea cafea şi se plânge de militari. Nu spune nimic despre ceea ce a găsit, decât că a jurat să păstreze secretul.

i

August 1947

Mac Brazel şi ajutorul lui de la fermă, Tommy Tyree, zăresc o bucată dintre rămăşiţe plutind pe apa din fundul unei doline. Nici unul nu se osteneşte să coboare pentru a o lua.

Septembrie 1947

Lewis S. Rickett este însărcinat să-l asiste pe dr. Lincoln LaPaz de la Universitatea din New Mexico. Misiunea de trei săptămâni a Iui LaPaz consta în a determina, dacă era posibil, viteza şi traiectoria navei la contactul cu solul. Conform declaraţiilor ulterioare ale Iui Rickett, cei doi descoperă un punct de impact la opt kilometri de câmpul cu resturi, unde nisipul s-a cristalizat, probabil din cauza căldurii şi mai găsesc materiale gen folie. Pe baza tuturor acestor date, LaPaz, neştiind că s-au recuperat trupuri, e convins că a fost o sondă neocupată, de pe altă planetă.

Septembrie 1948

Lewis S. Rickett, aflat în Albuquerque, se întâlneşte cu Lincoln LaPaz. LaPaz îi spune că încă mai e convins că ceea ce au găsit era o

sondă neocupată de pe o altă planetă. în anul trecut de atunci, LaPaz, având legături secrete cu felurite proiecte guvernamentale, nu a descoperit nimic care să-i fi schimbat părerea.

Octombrie 1948

Lewis S. Rickett îl întâlneşte pe John Wirth, un alt agent C.I.C. Rickett îl întreabă pe Wirth despre situaţia materialelor capturate la Roswell şi i se spune că încă se mai aşteaptă explicaţia. Conform spuselor lui Wirht, încă n-au reuşit să le taie.

Vara 1949

Bill Brazel, în cei doi ani de după prăbuşire, a găsit „fărâme" din navă. Tatăl său a confirmat provenienţa acestora, spunând: „Arată ca unele din drăciile pe care le-am găsit eu." Brazel, în Corona, menţionează că a găsit câteva bucăţi. A doua zi sosesc Căpitanul Armstrong şi alţii trei de la unitatea din Roswell şi întreabă de materiale. Armstrong îi aminteşte lui Brazel că tatăl său a cooperat cu ei. Datoria patriotică a lui Brazel este aceea de a le preda. Brazel nu poate găsi nici un motiv întemeiat de a refuza şi le predă.

1961

Jay West de la U.P.I. declară că, în perioada când lucra la Alamogordo, în zona Poligonului de încercare White Sands, s-a împrietenit cu ofiţerul de relaţii cu publicul al bazei. P.I.O.-ul găsise un dosar ce menţiona prăbuşirea de la Roswell,

conţinând şi o hartă. Ofiţerul a obţinut o hartă topografică a locului prăbuşirii. împreună cu West, a ieşit pe teren pentru a încerca să-l repereze. West descrie harta ca prezentând câmpul cu resturi şi, la trei kilometri şi jumătate spre nord, locul unei a doua prăbuşiri.

1978

Pappy Henderson îi mărturiseşte celui mai apropiat prieten al său, John Kromschroeder, că a transportat resturi ale unei farfurii prăbuşite lângă Roswell, New Mexico, până la Dayton, Ohio. îi arată lui Kromschroeder un fragment şi-i spune că a văzut trupurile.

Jesse Marcel este găsit de cercetătorul Stan Friedman. Marcel îi spune lui Friedman că e sigur că resturile nu proveneau de pe Pământ. Ulterior Marcel dă interviuri diferitelor agenţii de ştiri, dar aceste reportaje nu cunosc o largă răspândire.

Mai 1979

Bob Pratt discută cu Jesse Marcel şi publică un articol în care Marcel „recunoaşte că a fost ofiţerul de informaţii care a recuperat bucăţile de farfurie zburătoare[11].

1980

Emisiunea „In căutarea lui..." transmite o ediţie despre muşamalizări de cazuri OZN, în cadrul căreia îl intervievează pe Marcel. In decursul interviului, Marcel afirmă din nou că, indiferent ce anume se găsise, e convins că nu era de pe Pământ.

Ianuarie 1980

Len Stringfield publică al doilea raport situaţional despre recuperările de OZN-uri prăbuşite. Acesta include un raport al maiorului Jesse A. Marcel, care îşi relatează experienţele de pe câmpul cu resturi, din iulie 1947.

Septembrie 1980

Charles Berlitz şi William L. Moore publică „The Roswell Incident[44], prima tentativă de analiză completă a evenimen-tului de la Roswell. In cadrul cercetărilor, Moore şi Stanton Friedman au găsit mai mult de şaizeci de martori care au legătură cu evenimentul.

1982

După ce a citit într-un ziar de senzaţie un reportaj despre evenimentele de la Roswell, Pappy Henderson îi vorbeşte soţiei despre rolul jucat de el. Ii spune că tot ce scrie în articol e adevărat, lucru care îl surprinde. Nu s-ar fi aşteptat să descopere faptele exacte, acestea incluzând şi descrierea cadavrelor.

Octombrie 1988

Jim Parker declară că fiul său a văzut un camion ciudat la fermă. Parker îl urmăreşte şi descoperă doi oameni într-o maşină a *U.S. Air Force* cu rulotă la spate. înăuntru se află hărţi ale regiunii. Descrie oamenii ca având aproximativ treizeci de ani şi, probabil, grade inferioare. Susţin că prospectează zona pentru a instala un radar de monitorizare a zborului aeronavelor la joasă altitudine, dar apoi îl întreabă pe Parker

dacă ştie despre prăbuşirea de la Roswell, menţionând că locul ar fi pe undeva prin apropiere. Parker, care n-a auzit niciodată despre eveniment, nici nu ştie despre ce vorbesc. Apoi, cei doi părăsesc ferma. Nimeni din Aviaţie nu le-a cerut proprietarilor fermei permisiunea de a intra pe pământurile lor şi nimeni nu s-a interesat la Biroul Fondului Funciar despre disponibilitatea proprietăţii din zonă.

Septembrie 1989

Are loc expediţia ştiinţifică a C.U.F.O.S. la locul prăbuşirii din Roswell. Nu este decât investigaţia preliminară, care nu descoperă nimic nou. La câteva săptămâni după plecarea lor, şeful de fermă anunţă că cineva cu o maşină a străbătut tot terenul unde făcuse cercetări expediţia.

Iunie 1991

Avon Books publică o relatare detaliată a prăbuşirii de la Roswell, susţinută prin depoziţiile a peste două sute de martori.

1991: Concluzii

Dacă prăbuşirea şi recuperarea unui OZN îfi New Mexico, în anul 1947, s-au întâmplat în realitate, nu ar trebui ca între timp să fi apărut şi alte mărturii din surse demne de încredere? Răspunsul este da, dacă ipoteza e adevărată. Ar trebui să existe o mulţime de mărturii solide şi de încredere, de la cetăţeni'onorabili, bărbaţi şi femei cu o reputaţie impecabilă. Bărbaţi şi femei care nu au nimic de câştigat susţinând că au văzut o farfurie zburătoare. Iar unele dintre aceste observaţii ar trebui să aparţină unor surse extrem de respectabile.

Generalul Michael Rexrold a spus că l-a considerat pe Chester Lytle unul dintre marii eroi, neproslăviţi, ai ţării. Lytle a fost un factor-cheie în Proiectul Manhattan şi a elaborat comenzile radio care au detonat prima bombă atomică lansată asupra Japoniei.

In anii care au urmat Lytle a lucrat în cadrul guvernului, proiectând şi construind sisteme de comunicaţii pentru vechea Comisie de Energie Atomică. Militarii au apelat de multe ori la el, pentru proiecte secrete din diverse unităţi aflate pe tot cuprinsul ţării.

Prin urmare, Lytle este una din aceste surse impecabile. El a spus că, în timp ce se afla în misiune la Baza Aeriană Wright-Patterson, la sfârşitul anilor '50, unitatea a intrat dintr-o dată în alertă. Lytle şi un număr de ofiţeri au fost escortaţi într-o sală radio specială din blocul de operaţiuni, înăuntru, în timp ce personalul militar lucra, Lytle a asistat, pe un mic monitor

T.V., la o interceptare efectuată de turboreactoare de luptă.

Conform declaraţiilor lui Lytle, unul dintre avioanele interceptoare era echipat cu cameră de televiziune în poziţia de tragere. Aceasta transmitea intercepţia în sala de operaţiuni radio. La lumina zilei, Lytle a văzut un disc metalic, neted, jucându-se cu avionul din fruntea formaţiei de-a şoarecele şi pisica. Un moment Lytle a crezut că urmăreîi vreun soi de film science-fiction, dar nu încăpea nici o îndoială că intercepţia era autentică. Toţi cei din jur se comportau ca şi cum ar fi avut de-a face cu un eveniment de rutină. Apoi, deodată, OZN-ul a dispărut, lăsând intercep- toarele departe în urmă.

După aceea, comandantul bazei i-a spus lui Lytle că activităţile de acest gen constituiau evenimente regulate, nu numai la Wright-Patterson, ci şi la alte baze *Air Force.* De fapt, de-a lungul anilor, Lytle auzise numeroase relatări similare, atât de la ofiţerii din armată, cât şi de la oficialităţile guvernamentale.

Astăzi Lytle, care este preşedintele unei companii de telecomunicaţii, insistă cu privire la ceea ce ştie că e adevărat. Faptele cărora le-a fost martor sfidează orice explicaţie convenţională. Lytle se confruntă cu aceeaşi problemă ca şi cercetătorii - lipsa de probe fizice. Câtă vreme este adevărat că toate eforturile cercetătorilor civili nu au rezultat în nici o dovadă tangibilă, Ia fel de adevărat e şi că evenimentul de la Roswell demonstrează existenta probelor cu „şuruburi şi piuliţe‘\ Pentru prima oară „locul de unde iese fum" a fost găsit.

Şi documentat.

In cazul Roswell, enigma OZN-urilor nu mai este falsă sau absconsă. Răspunsurile, deşi cunoscute numai de câţiva aleşi, există totuşi. Acum putem, cu deplină încredere şi convingere, să dirijăm publicul spre sursa incontestabilă a dovezilor, dovezi care ne vor ajuta să ridicăm în sfârşit voalul secretului care înconjoară cazul Roswell. Lăsând la o parte toate agendele politice, toate părerile preconcepute, toate părtinirile, să analizăm cele de urmează:

• Dacă resturile proveneau de la un test top secret, de ce nu s-a desfăşurat nici o operaţiune de căutare sau recuperare până când Brazei i-a prezentat rămăşiţele şerifului Wilcox, la patru zile după ce le găsise? Recunoaşterea aeriană pe deasupra pajiştii deschise şi a deşertului ar fi necesitat doar câteva ore pentru a localiza orice obiect prăbuşit. Acest lucru a fost confirmat de ofiţeri militari în retragere, implicaţi în misiuni reale de căutare şi salvare, în New Mexico. Şi noi am zburat cu un avion particular peste zona prăbuşirii. întrucât câmpul cu resturi avea o mie două sute de metri lungime, o echipă de căutare şi recuperare l-ar fi reperat destul de uşor, cu mult timp înaintea lui Brazei.

• Pe pământurile fermei lui Brazel au căzut de câteva ori baloane meteorologice, iar acesta le-a predat, în schimbul recompenselor oferite. De astă dată însă era furios datorită cantităţii de resturi. Oile lui nu voiau să traverseze păşunea, din cauza materialelor. Este interesant de remarcat că şi în prezent baloanele meteorologice cad peste fermă. Actualii proprietari le depozitează într-un siloz vechi.

Unui om îi sunt necesare două minute pentru a recupera un balon mare, cu diametrul de circa şapte metri.

• După ce au examinai mostre de material, de ce l-au încurajat pe Brazel vecinii să anunţe prăbuşirea ca dovadă fizică a unui disc zburător şi nu în schimbul recompensei de cinci dolari pentru un balon?

• Cum de nişte ofiţeri militari de înalt instructaj, cu experienţă, reprezentând elita în domeniul lor, au confundat un instrument meteorologic convenţional cu un obiect despre care toţi, fară excepţie, au conchis că era un disc zburător propriu-zis? Aceia care cred că era un balon radar-re- flectorizant special susţin că Blanchard, Marcel şi agentul C.l.C. nu erau familiarizaţi cu echipamentele speciale.
Marcel, care avea detaşat în serviciul său un ofiţer de interpretare radar, era el însuşi instruit în operaţiunile radar. Ar fi putut recunoaşte balonul, chiar dacă ceilalţi s-ar fi lăsat induşi în eroare.

• Ce tip de balon poate împrăştia resturi pe o zonă lungă de o mie două sute de metri şi poate scobi un şanţ de o sută cincizeci de metri, în solul dur din New Mexico?

• Ce tip de balon ar umple portbagajul maşinii lui Marcel, compartimentul din spate al unui jeep, necesitând apoi cincizeci-şaizeci de soldaţi, timp de două zile, pentru a termina curăţenia?

• De ce au căutat militarii posibile semne de radiaţii, dacă obiectul doborât nu era decât un

banal balon meteorologic?

• In dimineaţa zilei de 8 iulie, Brazel a fost ridicat din casa sa de la fermă de către agenţii C.I.C. şi escortat la Roswell. De ce a fost Brazel dus cu avionul peste fermă, în acea după-amiază? Şi de ce s-au mai efectuat cel puţin alte trei zboruri peste regiune? Recunoaştere aeriană? Fotografii aeriene? Ce altceva căutau? Un ofiţer C.I.C. de la Washington, D.C., pe nume Thomas, i-a spus în aceeaşi după-amiază lui Frank Kaufman, la baza din Roswell: „Nu ştim dacă există trupuri, dar le căutăm.“

• După zborul peste fermă, de ce a fost Brazel ţinut în detenţie la bază timp de încă şapte-opt zile? Conform afirmaţiilor lui, nu i s-a permis să dea nici un telefon, nici măcar soţiei. I s-a mai făcut şi un examen medical. Familia şi vecinii îşi amintesc că ulterior s-a plâns că i se puseseră iar şi iar aceleaşi întrebări şi că-şi descria experienţa spunând că a fost „în închisoare[4]'.

• De unde nevoia de măsuri extreme de securitate la locul prăbuşirii unui instrument meteorologic? S-au luat măsuri cum ar fi: gărzi înarmate în jurul şanţului, un alt cordon pe perimetru, puşcaşi amplasaţi pe colinele înconjurătoare şi maşini M.P. staţionate pe drumurile din regiune.

• De ce a fost alungat cu brutalitate de pe ferma lui Brazei, în timpul ocupării ei militare, Bud Payne, lucrător la o fermă învecinată? In timp ce Payne încerca să încolţească o vacă rătăcită, un jeep militar s-a repezit zgomotos spre el şi un M.P. l-a constrâns prin metode fizice să părăsească ferma.

• De ce s-au desfaşurat opt (posibil nouă) zboruri confirmate, pentru a transporta rămăşiţele unui balon? Majoritatea fragmentelor au fost expediate sub pază strictă. Un tratament cam exagerat, chiar şi în perimetrul unei unităţi de înaltă securitate, în lumea acelor vremuri.

• Dacă obiectul nu era decât un balon meteorologic sau chiar un dispozitiv de ţintire Rawin, de ce s-a deplasat colonelul Blanchard la locul recuperării? In calitate de comandant al Grupului de Bombardiere 509, în 1947 singurul grup de bombardiere atomice din întreaga lume, Blanchard ar fi avut lucruri mult mai importante cu care să- şi ocupe timpul.

• De ce fermierul Sherman Campbell şi şeriful local din (iircleville, Ohio au fost capabili să identifice dispozitivul de ţintire Rawin căzut acolo, iar ofiţerii şi şeriful de la Roswell, nu?

• De ce a sosit în New Mexico o echipă foto specială de la Washington, D.C. pentru a fotografia locul şi evenimentele ulterioare? împotriva procedurilor operative standard, Laboratorul Foto Trei din unitatea Roswell n-a fost nici un moment solicitat să fotografieze materialele sau locul prăbuşirii.

• Dacă obiectul n-a fost decât un banal balon meteorologic, de ce în 9 iulie militarii au vizitat diversele mijloace de informare din Roswell, pentru a recupera exemplarele comunicatului de presă al lui Walter Haut? Dacă varianta lui nu era adevărată, de ce au percheziţionat militarii postul de radio K.G.F.L., confiscând tot ceea ce

avea legătură cu prăbuşirea, inclusiv documentele pe care Frank Joyce încercase să le ascundă?

• Fără îndoială, în timpul recuperării, la bază s-a comentat despre trupurile găsite în urma prăbuşirii. Prin oraşul Roswell circulau zvonuri despre un extraterestru rămas în viaţă. La o zi după primul comunicat de presă, Armata şi Marina, după cum raportează Associated Press, au luat măsuri pentru a „opri zvonurile".

• Pentru recuperarea unui balon meteorologic sau a oricărui alt aparat convenţional, nu ar fi fost necesare jurăminte de menţinere a secretului, decât dacă subiectul se afla sub regim strict confidenţial. De ce au fost duşi într-o sală de conferinţă toţi cei implicaţi, în grupuri de câte zece şi puşi să jure verbal că vor proteja adevărul privitor la cele petrecute în realitate? Altora din Roswell şi Fort Worth li s-a ordonat să nu discute, ba chiar nici să nu mai abordeze vreodată subiectul.

• în 1947 în New Mexico nu existau decât două rampe de lansare a rachetelor. Ambele se aflau pe Poligonul de Probă White Sands, efectuând în medie două lansări pe lună. La data de 3 iulie 1947, o tentativă de testare a unei rachete V-2 la White Sands a eşuat, racheta explodând pe rampă.

• Ed Reese, însărcinat cu dosarele scoase de sub regim confidenţial ale proiectului *Btue Book*, la Arhivele Naţionale, ne-a spus că şi pe el l-a surprins absenţa cazului Roswell în sistemul *Blue Book.*

• Vecinii lui Mac Brazel, inclusiv Loretta Proctor şi fiul ei, Norris, au afirmat că Mac Brazel s-a întors din detenţie la volanul unei camionete noi. Conform lui Norris Proctor, Brazel, care fusese sărac lipit, a avut dintr-o dată bani să-şi cumpere o casă nouă în Tularosa şi un congelator de carne în Las Cruces.

• Fiica lui Melvin Brown a spus că tatăl ei, care văzuse trupurile în ziua descoperirii lor, împreună cu membrii M.P. de la locul accidentului, a fost mituit. Ea a declarat că în Roswell s-a înfiinţat un cont de depozit special pentru gărzi.

• Prăbuşirea de la Roswell implică două, probabil trei locuri. Primul este câmpul cu resturi. La trei kilometri şi jumătate spre sud-est e al doilea, cel unde s-au găsit nava şi trupurile. La câteva mile spre nord-vest se află punctul impactului iniţial, văzut pentru prima oară de către ajutoarele şerifului Comitatului Chaves, apoi de Lewis S. Rickett şi dr. Lincoln LaPaz.

• Micile bucăţi de resturi pe care reuşise să le adune Bill Brazel au fost confiscate de militari în 1949. De ce continuau militarii să monitorizeze situaţia, doi ani mai târziu? Nu se explicase totul?

• Dacă obiectul de la Roswell nu era decât un balon meteorologic, de ce să-l aducă pe dr. Lincoln LaPaz, un notabil expert în descoperirea şi recuperarea meteoriţilor? LaPaz lucrase la zeci de proiecte confidenţiale ale guvernului, inclusiv ultrasecretul Proiect Manhattan. Dacă nu era nimic mai neobişnuit decât un balon,

guvernul nu şi-ar fi pierdut timpul.

• Se remarcă o situaţie destul de ciudată cu privire la medicul unităţii de Ia Roswell, Jesse B. Johnson jr. Dr. Johnson a murit în 1987, dar ultima sa apariţie în *A.B.M.S. Compendium of Certified Medical Specia/ists* ridică întrebări majore. Dr. Johnson şi-a terminat stagiul intern în 1946, dar nu figurează nicăieri în anul 1947, când a lucrat la Roswell. Altfel, serviciul medical militar este notat, însă nu şi în cazul doctorului Johnson. In 1948, este înscris ca medic patolog angajat la Universitatea din Texas, Ramura Medicală din Galveston. Din 1949 şi până la trecerea în sectorul privat, se susţine că a practicat radiologia în numeroase spitale din toată ţara. Totuşi când am făcut cercetări, nu l-am găsit în arhivele nici unuia dintre spitale. Dr. Johnson nu avea permisul de conducere înregistrat în nici un stat. Oficiul Administraţiei Vehiculelor cu Motor din Texas ne-a informat că aşa ceva era posibil numai prin scutire guvernamentală sau dacă nu conducea maşina. Nici chiar soţia sa nu e la curent cu vreo afiliere guvernamentală, după încheierea serviciului militar.

• Am supus numele şi numerele de matricole ale circa douăzeci şi cinci de militari aflaţi la Roswell în iulie 1947, atât Departamentului Apărării, cât şi Administraţiei Veteranilor, pentru alte confirmări ale serviciului militar. Lista îi includea pe Charles E. Hanshaw, James W. Hundley, William J. Cardell, Lee J. Mulliner, Melvin E. Brown, Ernest O. Powell, Clyde M. Robertson, Cecil T. Yoakum, Harold T. Hastings, Edward M. Sager şi Donald E. Canoll. De ce nici Departamentul Apărării, nici Administraţia

Veteranilor, nu au documente despre nici unul dintre aceşti oameni, despre care putem dovedi că au servit fiecare în *Roswell Amiy Air FielcP*

• De ce martorii-clieie militari ne spun că încă se mai află sub efectul jurământului de a păstra secretul? Alţii nici măcar nu discută cu foştii membri ai Grupului de Bombardiere 509 vreo amintire despre Roswell.

• Dacă evenimentul de la Roswell nu privea decât un balon meteorologic identificat greşit, atunci de ce unii martori, pe patul de moarte, au negat acest lucru? Melvin E. Brown şi-a petrecut ultimele patru zile de viaţă spunând rudelor că nu fusese un balon meteorologic. De ce arheoloaga muribundă din Florida le spunea surorilor că văzuse trupurile, iar apoi le-a avertizat în legătură cu somaţiile guvernului?

• Calităţile neobişnuite ale materialelor descrise, până în prezent, de către paisprezece martori oculari cunoscuţi corespund în toate detaliile. Prin înfăţişare, putere tensilă, aparentă lipsă de greutate, caracteristici de memorie, simbolistică neinterpretabilă şi compoziţie aparent metalică, aparent plastică, alcătuirea lor fizică ar fi dificil de reprodus chiar şi după standardele zilei de azi.

• Toate descrierile făcute trupurilor de către martorii oculari de la Roswell se coroborează. Interesant este că ele nu seamănă întru totul cu ceea ce a fost în mod comun descris de căte martorii altor cazuri de umanoizi raportate, precum şi în pretinsele relatări de răpiri. Acest fapt tinde,să elimite suspiciunea de influenţă din partea acelor surse.

Apatia publicului provoacă adeseori o abordare inconsistentă a problemelor importante. Cu siguranţă, un eveniment ca acela de la Roswell ar avea ramificaţii profunde în modul nostru de a privi universul şi locul omenirii în cadrul lui. Datorită acestui potenţial impact asupra vieţii noastre, problema merită să fie discutată deschis şi onest.

A sosit timpul ca oficialităţile guvernamentale să-şi recunoască responsabilitatea propriilor acţiuni şi eşecuri. Nimeni nu poate pune la îndoială motivaţiile raţionale şi intenţiile benefice aflate iniţial la baza ascunderii adevărului. Până când s-a identificat adevărata natură a epavei de la Roswell, era de datoria oficialităţilor guvernamentale şi militare să salvgardeze securitatea naţională prin orice mijloace considerau ei că ar fi prudente, inclusiv secretul absolut şi negarea faptelor. Din păcate, nu au reuşit. Secretul absolut nu a fost păstrat, iar acum trebuie dezvăluit tot adevărul. Nu mai este cazul ca locul central al forumului public să fie ocupat de jumătăţi de adevăr, zvonuri şi aluzii. Trebuie să se dezvăluie întreaga poveste.

Faptele v-au fost prezentate spre analiză. Ancheta ne-a dus la o concluzie pe care suntem gata s-o prezentăm în faţa oricărei instanţe judecătoreşti sau, dacă e posibil, înaintea Congresului. Avem încredere că şi dumneavoastră veţi solicita explicaţii complete. Cu un sprijin îndestulător din partea publicului, acest lucru se poate într-adevăr întâmpla.

Cazul Roswell se bazează pe o bogăţie de

probe pe care am încercat să le prezentăm într-o manieră ştiinţifică şi, obiectivă. Este binevenită orice explicaţie convenţională a acestor evenimente, care ar contrazice, cu dovezi concludente, ceea ce am conturat noi.

Totuşi, până se vor ivi asemenea probe, vom continua să prezentăm faptele aşa cum le vedem noi. Vom continua să credem că Roswell reprezintă capturarea unei nave spaţiale extraterestre de către guvernul Statelor Unite. Căci, atunci când s-au eliminat toate explicaţiile posibile, ceea ce rămâne, oricât de imposibil, nu poate fi decât adevărul.

Sau, după cum ne-a spus dr. Jerry Brown de la N.A.S.A., un sceptic în materie de OZN-uri, când l-am întrebat dacă resturile de la Roswell puteau aparţine unei farfurii zburătoare: „Dacă puteţi elimina o rachetă A-9 cu echipaj, domnilor, altceva nu ştiu ce-ar fi putut să fie.“

Post scriptum: Cei treisprezece profani

Discuţiile cu generalul de brigadă Arthur Exon au dezvăluit informaţii surprinzătoare, precum şi coroborative. Prima a fost confirmarea din partea lui, de la Wriglit Field, a evenimentului de la Roswell şi faptelor pe care le aflaserăm în cursul investigaţiei. A confirmat cele două locuri separate, câmpul cu resturi şi principalul punct de prăbuşire, unde se găsiseră trupurile. A confirmat că materialele, contrar afirmaţiilor generalului Ramey, fuseseră trimise la Wright Field şi că trupurile sosiseră tot acolo. Alăturate tuturor celorlalte informaţii, acestea nu fac decât să întărească ipoteza noastră.

Dar cea mai surprinzătoare revelaţie a fost recunoaşterea făcută de un grup oficial care a controlat accesul la resturi, trupuri şi informaţii despre prăbuşire. S-a referit la ei cu formula „cei treisprezece profani", numai fiindcă nu cunoştea adevăratul nume al grupului. (Şi, după ce i-am studiat afirmaţiile, se pare că denumirea, *Majestic Twelve*| nu se potriveşte. *Majestic Twelve* sau MJ-12 se susţinea că ar fi grupul înfiinţat pentru a studia materialele de la Roswell, conform unui document informativ dat publicităţii la sfârşitul anilor '80. Nu există nici o dovadă că documentul ar fi autentic.)

După cum declară Exon, o dată ce s-a înţeles natura prăbuşirii de la Roswell, informaţiile ar fi trebuit să urmeze lanţul de comandă. Probabil că

Ramey i-a telefonat şefului de Stat-Major al Armatei, Dwight Eisenhower.

- **Majestic 12; „cei doisprezece maiestuoşi“ - (n.tr).**

Generalul i-a identificat pe ceilalţi membri ai comitetului, oameni cu poziţii înalte în guvern. Cari Spaatz, şeful *Army AirForce* în iulie 1947, care a devenit primul şef de Stat-Major al Aviaţiei în septembrie 1947, era menţionat ca membru al comitetului.

Exon a mai nominalizat alţi câţiva, inclusiv James Forrestal, în rolul său de secretar al Războiului (ulterior al Apărării), Stuart Symington, pe atunci subsecretar al Războiului pentru Aviaţie şi preşedintele Truman. Dată fiind natura catastrofei şi concluziile preliminare, trebuia să fie inclus şi preşedintele.

Pentru membrii rămaşi nu s-au furnizat nume, dar Exon ştia care instituţii fuseseră reprezentate.’ Era inclus şi directorul C.I.A. din toamna anului 1947, amiralul Roscoe Hillenkoetter. Exon a spus că existau reprezentanţi ai comunităţii informative militare. Nathan F. Twining, în calitate de comandant al *Air Material Command[* era un alt membru evident.

Mai sunt şi alte persoane care e posibil să fi jucat roluri majore. Generalul de brigadă Roger Ramey a părăsit în cele din urmă *Eighth Air Force*, mutându-se la Washington, cu îndatoriri în cadrul Pentagonului. în 1952, generalul-maior Roger Ramey, şef adjunct (de stat-major) cu Operaţiunile, a fost cooptat în cercetările OZN. Includerea lui Ramey era firească. Fusese implicat aproape de la începuturi, reuşise să înmormânteze povestea prin explicaţia cu

balonul, iar cadavrele tranzitaseră efectiv Aerodromul Fort Worth.

Generalul-maior John Samford, şeful Informaţiilor Aeriene, e posibil să nu fi fost din capul locului membru al echipei, dar se poate ca prin 1952 să fi deţinut unul dintre locurile de eşalon secund.

Informaţiile lui Exon ofereau doar câteva nume: Spaatz, Symington, Truman şi Hillenkoeter. El însă a mai spus şi că Ramey l-ar fi contactat pe şeful de stat-major al Armatei, Eisenhower, când aflase despre captura de la Roswell.

Exon a spus: „Ştiu pui şi simplu că era reprezentat un eşalon informativ la vârf; era reprezentată preşedinţia, precum şi cabinetul secretarului Apărării, iar aceşti oameni au rămas în poziţii-ch'eie, cu toate că ar fi putut să iasă.[44]

Un lucru asupra căruia a insistat Exon era că, în afara preşedintelui, în eşalonul superior n-a fost inclus nici un demnitar ales. Demnitarii aleşi erau excluşi din câmpul de informaţii.

Confirmarea acestui fapt provine parţial de la Barry Goldwater. încercările sale de a afla mai multe au fost respinse de către şeful de Stat-Major al Aviaţiei, generalul Curtis LeMay. Goldwater, senator S.U.A. şi general-maior în rezervă, nu avea influenţa sau acreditările de securitate pentru a afla mai multe despre subiect.

în 1955 Exon e trecut la Pentagon pe post de colonel plin. în timp ce lucra acolo a dat din nou peste comitetul de control. Continuau să funcţioneze şi să fie preocupaţi de OZN-uri.

Iar în 1964, când a fost trimis la Wright-Patterson în calitate de comandant al bazei,

OZN-urile continuau să prezinte un interes major. A spus că primea câte un telefon de la Washington, D.C. „Sosea câte o echipă de ofiţeri în uniformă, cu un zbor comercial. Noi pregăteam un T-39 şi, uneori, câte un Convair 240.“ Echipa era alcătuită din opt- cincisprezece oameni, care lipseau între trei şi şapte zile. „Nu eram niciodată informaţi despre rapoarte. Toate erau trimise direct la Washington.[44]

Exon avea convingerea că evenimentul de Ia Roswell se afla la originea înfiinţării comitetului. Nu controlau numai toate canalele de acces către Roswell, ci şi toate rapoartele OZN de regim înalt-confidenţial. Exon considera că şeful Proiectului *Blue Book* trebuia să fi fost la curent cu studiul al doilea, de un caracter mult mai secret. Presupunea că *Blue Book* fScea parte din el, un oficiu care avea mai mult aspectul de relaţii cu publicul, decât acela al unei branşe reale de investigaţii. Adevăraţii anchetatori erau controlaţi de la Washington, nu de la Wright-Patterson, unde se afla sediul Proiectului *Blue Book.*

Această dezvăluire majoră contrazice total poziţia publică a guvernului faţă de OZN-uri. Surprinzătoarea mărturie a lui Exon confirmă ceea ce au bănuit dintotdeauna mulţi cercetători: că *Blue Book* nu era decât o faţadă pentru adevărata investigaţie şi că fusese desemnată o comisie specială pentru a studia prăbuşirea OZN de la Roswell.

Legătura lui Exon cu comitetul de control - nu-i cunoştea denumirea sau numele codificat - era limitată. Reprezintă însă prima confirmare din afară a existenţei unui asemenea comitet. A oferit revelaţii cărora intenţionăm să le dăm

curs, informaţii pe care, ajutaţi, le vom dezvolta spre următoarea fază a cercetărilor OZN: „Investigaţiile OZN secrete" ale guvernului.

In momentul când cartea porneşte spre tipografie, continuăm să aflăm date noi despre evenimentul de la Roswell şi acest comitet special. O dată ce uşa secretului s-a crăpat, pot apărea şi alţii care să ne ofere noi informaţii, făcând cazul Roswell să devină absolut concludent. Pentru a se întâmpla acest lucru, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Orice deţinător de informaţii autentice să ne scrie sau să telefoneze la Centrul de Studii OZN J. Allen Hynek, 2457 West Peterson Avenue, Chicago, Illinois 60659. Caracterul confidenţial al discuţiilor va fi respectat, dar acest caz a rămas secret prea mult timp. Trebuie să se afle adevărul.

Partea a V-a Anexe

Anexa A: Proiectul *Blue Book*

Timp de patruzeci şi doi de ani, Aviaţia Statelor Unite a investigat activ şi public obiectele zburătoare neidentificate, cheltuind milioane de dolari şi mii de ore/om pentru studiul celor mai nedumeritoare apariţii raportate vreodată. Au colectat o largă diversitate de probe fizice, au adunat filme şi fotografii şi au auzit mii de declaraţii ale martorilor oculari. Semnalările au provenit din toate sursele posibile, inclusiv personal militar, oameni de ştiinţă, ofiţeri de poliţie şi cetăţeni

de categorie medie.

După o serie de consemnări OZN în 1964 şi 1965, *Air Force,* simţind presiunea publicului, a încredinţat un studiu civil Universităţii din Colorado, sub conducerea astrofizicianului dr. Edward U. Condori. Când cercetătorii din Comisia Condon au declarat că nu puteau găsi dovezi ale realităţii sau ostilităţii OZN-uri- lor, ei au recomandat Aviaţiei să închidă Proiectul *Blue Book.* în ziua de 17 decembrie 1969, aniversarea primului zbor cu motor de la Kitty Hawk şi a înfiinţării *A ir Force* ca serviciu distinct în 1947, Pentagonul a anunţat închiderea oficială a Proiectului *Blue Book.*

Se părea, pe baza investigaţiilor Aviaţiei şi Comisiei Condon, că fenomenul OZN nu era altceva decât o sumă de identificări eronate din partea celor neinformaţi şi baliverne ale altora care jinduiau să atragă atenţia publicului. OZN-urile nu erau cu nimic mai adevărate decât Moş Crăciun şi Iepuraşul de Paşti.

Dar adevărata poveste a Proiectului *Blue Book* nu este chiar atât de simplă. De la bun început au existat cercetători care au sugerat că o difuzare a tuturor informaţiilor din cadrul Proiectului *Blue Book* ar răspunde la toate întrebările despre fenomenul OZN Sau că Proiectul *Bine Book* nu era decât un paravan al adevăratelor investigaţii. Rapoartele realmente valoroase, cele cu adevărat incendiare, aveau o cu totul altă destinaţie.

Proiectul *Blue Book* era o excrescenţă a Proiectului *Sign,* studiul oficial asupra discurilor zburătoare văzute pentru prima oară în vara anului 1947. Documentele arată că se făcuse un studiu informativ fîiră titulatură, înainte de începerea Proiectului *Sign,* dar concluziile acelui studiu lipsesc din dosarele oficiale.[1]

La câteva luni după ce Kenneth Amold a raportat cele nouă obiecte argintii de deasupra Muntelui Rainier, Washington, la data de 24 iunie 1947, generalul-locotenent Nathan F. Twining a înaintat prin canalele de comandă un raport (ştampilat SECRET) care afirma că discurile zburătoare erau „ceva real, nu vizionar sau fictiv[41].[2] Twining a urgentat crearea unui proiect de studiu asupra fenomenului, sugerând un nume codificat şi o clasificare de securitate completă. Recomandările i-au fost

acceptate şi astfel s-a născut Proiectul *Sign*[3]

Dosarele Proiectului *Sign* însă încep încă dinainte ca proiectul să fi fost creat. Prima observaţie înregistrată datează de la începutul lunii iunie, 1947. Sunt înşirate câteva cazuri ftră date concrete, inclusiv semnalări în Hamburg, New York; Seattle, Washington; şi Rehoboth Beacli, Delaware. Toate aceste cazuri lipsesc din dosarele *Blue Book*, rămânând doar notaţiile de la început. Momentul Amold este al zecelea catalogat în Proiectul *Sign.*[4]

Conform dosarelor *Sign*, farfuriile zburătoare nu au dispărut la sfârşitul verii anului 1947, aşa cum credeau foarte mulţi. Semnalările au conţinut până în 1948. în decursul acelor luni se găsise un obiect lângă Roswell, New Mexico, iar ziarele din toată ţara se repeziseră asupra subiectului. Dosarele Proiectului *Sign* nu conţin nici o referire la acest raport.[5]

Tot în acele prime cinci luni, un pilot *Air Force* a fost ucis în timp ce urmărea un OZN Căpitanul Thomas Mantell, zburând cu un F-51, a urmărit un obiect mare, luminos, pe deasupra Aerodromului Godman, Kentucky. Mantell, conform documentelor oficiale, a zburat prea sus fftră mască de oxigen şi-a pierdut cunoştinţa şi a murit când avionul s-a dezmembrat în plin picaj necontrolat.[6]

Prin vara anului 1948, către *Air Tedinica! Intelligence Center* (A.T.I.C.) din Dayton, Ohio, se înaintau zeci de rapoarte derutante, dar abia după prăbuşirea unui DC-3 s-au hotărât cei de la A.T.I.C. să execute o estimatie a situaţiei. Ofiţerii din A.T.I.C., reunind cele mai bune date pe care le aveau, au scris un raport cu concluzia că OZN-urile sunt reale şi interplanetare, pe care i l-au trimis generalului Hoyt S. Vandenberg. Conform căpitanului Ed Ruppelt, fost şef al Proiectului *B/ue Book,* Vandenberg a spus că dovezile prezentate nu justificau concluziile şi a respins raportul. Acesta a fost scos de sub regim confidenţial şi distrus.[7]

Alţii, inclusiv un colonel care în 1948 era locotenent, susţin că Vandenberg a cerut să se extragă din studiu toate menţionările de dovezi fizice, printre care şi cazul Roswell şi abia apoi a respins raportul. Nimeni nu s-a simţit îndemnat să rescrie, când toate dovezile lor de cea mai bună calitate

fuseseră înlăturate la ordinele generalului comandant/

Spre sfârşitul anului 1948, fenomenul OZN începea să piardă teren. Ofiţerii din Proiectul *Sign* susţineau că studiaseră 122 de semnalări, dintre care identificaseră doar şapte. Considerând că fenomenul OZN era pe punctul să dispară, ofiţerii din cadrul proiectului au recomandat ca *Sign* să fie continuat la un nivel inferior al regimului confidenţial şi cu prioritate scăzută. în 1949, Proiectul *Sign* a fost degradat, iar numele i s-a schimbat în *Gmdge*.[9]

O dată cu noua denumire, a apărut şi o nouă atitudine. Acum toate rapoartele erau evaluate conform premisei că nu erau decât erori de identificare a unor fenomene naturale. Dacă un raport susţinea că OZN-ul se comportase ca şi cum ar fi fost un fenomen natural anume, devenea acel fenomen. Multe dintre rapoartele sosite la A.T.I.C. nu au fost cercetate, numai fiindcă puteau fi explicate fără nici o cercetare.

Această lipsă de preocupare a funcţionat cu succes în anii 1950 şi 1951. Nu existau decât câteva rapoarte OZN, foarte rar transmise ziarelor. Principala excepţie a reprezentat-o o serie de articole scrise de către maiorul Donald E. Keyhoe, ofiţer din Infanteria Marină în retragere, care îl însoţise pe Lindbergh în unele dintre

- Centrul de Informaţii Tehnice Aeriene - (n.tr.).

zborurile sale de-a latul ţarii. Articolele au devenit baza unei cărţi, *Flying Saucers Are Real* care a stârnit puţină agitaţie.

Interesul a mai fost generat şi de către cartea lui Frank Scully. *Behind the Flying Saucers* era povestirea recuperării unei farfurii zburătoare prăbuşite şi a echipajului ei mort. A devenit un minor bestseller, iar Scully a intrat în circuitul lecturii. Nu peste mult, periodicul *True* a publicat un expozeu care făcea harcea-parcea cartea lui Scully, declarând-o o farsă de la bun început. Scully, conform articolului din *True*, fusese păcălit de câţiva escroci. Nu existase nici o prăbuşire şi nici un omuleţ mort ascuns nicăieri.

Povestea prăbuşirii şi a trupurilor avea să răsară în

continuare sub felurite forme, de-a lungul anilor. De fiecare dată, cercetători serioşi au atacat, desfiinţând afirmaţiile. Era imposibil să existe lucruri de genul farfuriilor zburătoare prăbuşite.

Cam în acelaşi timp, la începutul anului 1951, un general de la Pentagon a întrebat ce „se întâmplă cu farfuriile zburătoare". Răspunsul pe care l-a primit nu i-a plăcut. A ordonat ca proiectul să fie reevaluat şi reorganizat. Proiectul *Grudge* a devenit Proiectul *Bhte Book*ş i a început un nou studiu.[10] Noul proiect urma să fie o altă tentativă serioasă de cercetare, dar nu se mai raportau semnalări. în anii 1950 şi 1951 la un loc, s-au înregistrat numai 379 de cazuri. Au fost explicate toate, mai puţin 49.

în 1952, situaţia s-a schimbat. Spre sfârşitul anului, aveau să se fi consemnat în dosare încă 1 500 de rapoarte, dintre care 303 rămâneau neexplicate. Acest lucru s-ar fi putut să nu fie semnificativ, dacă observaţiile ar fi fost arhivate ftră a ajunge la cunoştinţa publicului. La sfârşitul lunii iulie însă peste Washington, D.C. vâjâiau formaţiuni de OZN-uri, iar armata părea neputincioasă să le oprească.

La data de 19 iulie 1952, orele 00:20, au apărut opt obiecte pe ecranele radar ale Aeroportului Naţional Washington. Echipajele avioanelor de linie au raportat şi ele că văzuseră lumini. Un supervizor din sala de control a aeroportului a crezut că funcţiona defectuos radarul, dar tehnicienii n-au găsit nici o stricăciune. Sub privirile operatorilor radar, OZN-urile se deplasau cu puţin peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, după care au accelerat la unsprezece mii de kilometri pe oră. Până dimineaţă, tehnicienii radar de la Bolling A.F.B., Andrews A.F.B. şi alte câteva aeroporturi şi baze *Air Force* au observat obiectele, atât cu ochiul liber, cât şi pe radar.

O săptămână mai târziu, farfuriile au revenit, dar de astă dată se stabilise o procedură. Unul dintre operatorii radar civili, urmând instrucţiunile primite de la superiori, a chemat militarii în ajutor. Reporterii, care sosiseră să urmărească interceptările, au fost îndepărtaţi la insistenţele Pentagonului. „Vor folosi ordine confidenţiale,“ a spus un purtător de cuvânt. „Accesul presei e interzis.[44'1]

In tot timpul nopţii, s-au văzut obiecte şi s-au încercat

interceptări. Piloţii avioanelor de luptă raportau atât prezenţe vizuale, cât şi pe radarurile de bord, fixate asupra ţintelor, dar erau incapabili să prindă OZN-urile. O dată cu răsăritul soarelui, farfuriile au dispărut şi interceptorii s-au întors la bază, însă misterul a rămas.

în zilele următoare presa a insistat ca Aviaţia să dea un răspuns, în cadrul unei conferinţe de presă convocate în grabă, oficialităţile *Air Force* au sugerat că unele dintre apariţii putuseră să fi fost rezulatul unor inversiuni de temperatură. în perioada aceea deasupra Washington-ului se aflase un strat greu de inversiune. Dar nici operatorii radar, nici piloţii de vânătoare nu credeau că putuseră petrece o noapte întreagă fugărind ceva ce ştiau că era un fenomen al naturii.[12] Apariţiile au fost înregistrate în dosarele *Blue Bookca* „neidentificate[44].

Interesul presei şi al publicului creştea. Ziarele făceau publicitate fenomenelor de la Aeroportul Naţional Washington, cu titluri fulminante: „Farfuriile roiesc deasupra capitalei[44]. în timpul lunii august, apariţiile au continuat prin toată ţara, precum şi în septembrie. Spre sfârşitul anului 1952, Aviaţia adăugase în fişierele Proiectului *Blue Book* peste 300 de noi cazuri neidentificate - situaţie pe care *Air Force* n-o putea tolera.

Soluţia a constat în crearea Comisiei Robertson. Anchetă sponsorizată de C.I.A., aceasta avea să analizeze cele mai importante dintre cazurile *Blue Book* prezentate de către ofiţerii proiectului. Comisia avea să evalueze incidentul Mantell din ianuarie 1948, un film realizat în 1950 la Great Falls, Montana de către Nick Mariana, filmul din 1952 de la Tremonton, Utah şi multiplele apariţii de deasupra oraşului Washington, confirmate de radar şi martori.[14]

întrucât C.I.A. â garnisit comisia cu oameni de ştiinţă ce simpatizau cu punctul lor de vedere, discuţiile au fost uşor de dirijat. Dr. J. Allen Hynek, consultantul astronomic al *Air Force,* s-a prezentat la conferinţă, dar nu i s-a îngăduit să participe.[15] A putut doar privi cum oamenii de ştiinţă ai C.I.A. ridiculizau cazurile, după care ofereau explicaţii care păreau aproape să corespundă faptelor. în trei zile, Comisia Robertson a reuşit ceea ce nu fusese în stare *Air Force* să facă în cinci

ani. Au explicat întreg fenomenul OZN

Dar comisia a mai făcut şi câteva recomandări. Una dintre acestea era stabilirea unui program de instructaj care să ajute marele public să identifice multe dintre obiectivele raportate ca farfurii zburătoare. în raportul final, comisia a spus: „Concepţia Comisiei asupra unui program educativ larg, integrând eforturile tuturor agenţiilor implicate, este acela că ar trebui să aibă două scopuri majore: instrucţia şi «demitizarea»."[16]

Demitizarea au explicat-o precizând: „Scopul «demitizării» ar rezulta în reducerea interesului public faţă de «farfuriile zburătoare» care astăzi trezesc o puternică reacţie psihologică. Acest act educativ poate fi realizat prin mass-media ca, televiziunea, filmele şi articolele de popularizare. Baza unei asemenea educaţii ar consta în istorii de cazuri propriu-zise, care iniţial au nedumerit, dar ulterior au fost explicate. La fel ca în situaţia scamatoriilor, stimulentul scade mult dacă se cunoaşte «secretul». Un asemenea program ar trebui să tindă spre reducerea actualei naivităţi a publicului şi, în consecinţă, spre susceptibilitatea acestuia faţă de o inteligentă propagandă ostilă. Comisia a reţinut că absenţa generală a propagandei ruseşti bazată pe un subiect cu atât de multe posibilităţi evidente de exploatare poate indica o posibilă politică rusească.“,[7]

în termeni foarte simpli, Comisia sugera că OZN-urile nu erau reale şi dorea ca *Air Force* să le demitizeze. Se marca o vizibilă schimbare a accentului, care poate fi remarcată în dosarele *Blue Book* Comisia a fost urmată de *Air Force Regn In tion** (A.F.R.) 200-2 şi *Joint Amiy, Na vy and A ir Force Pi iblica t/on* "(J.A.N.A.P.) 146, pe baza cărora lansarea informaţiilor despre apariţii neidentificate devenea un delict.

Anterior Comisiei Robertson, ofiţerii *Air Force* încercaseră să facă din Proiectul *Blue Book* un studiu serios. După aceea a devenit doar puţin mai mult decât o jucărioară de relaţii cu publicul, lipsită aproape complet de angajaţi şi responsabilitate. Apariţiile de OZN- uri urmaii să fie identificate în domeniul terestru. Dintr-o dată, Kenneth Amold văzuse un miraj. Thomas Mantell a urmărit un balon, iar filmul din Montana- prezenta nişte turboreactoare de vânătoare. Toate

aceste cazuri erau explicate prin „metodele de cercetare ştiinţifică îmbunătăţite pe care le foloseau acum ofiţerii Proiectului *Blue Book.“.*[1]* Aceste noi metode demonstrau şi cum se puteau explica toate fenomenele fără a ţine seama de fapte.

în fond, faptul de a privi istoricul proiectului numai aşa cum apare în dosarele *Blue Book* sugerează că investigaţiile nu erau atât de migăloase pe cât ar fi putut să fie şi că exista un efort calculat de a explica toate apariţiile. O înţelegere a modului în care funcţionează mintea militară sugerează că nu se întâmpla nimic mai nefast decât că un ofiţer superior le impunea subordonaţilor opiniile lui. Generalul nu crede şi, prin urmare, e o idee bună ca nimeni altcineva să nu creadă.

Cu acest gen de logică şi fiSră nici o probă materială care să poată dovedi de netăgăduit că OZN-urile erau extraterestre, o asemenea atitudine devenea de înţeles. Problema este că *Blue Book* era un proiect stânjenit de cei care deja ajunseseră la concluzii. Cercetarea nu avea scopul informării, ci al dovedirii că OZN-urile nu însemnau nimic.

Totuşi, în întreaga discuţie despre cazurile anterioare şi explicaţiile lor, nimeni nu a pomenit evenimentul de la Roswell. Acesta căzuse în uitare, iar cei ce dirijau cercetările OZN de la Pentagon şi sediul C.I.A. se bucurau să nu-l clintească de-acolo.

- Reglementarea Aviaţiei - (n.tr.).
oo
- Publicaţia reunită a Armatei, Marinei şi Aviaţiei - (n.tr.).

Se poate demonstra că observaţiile civile temeinice n-au ajuns niciodată la Proiectul *Blue Book.* Cele mai ciudate dintre observaţiile militare n-au ajuns la *Bine Book.* Dr. Hynek a fost citat de multe ori ca spunând că toate cazurile cu adevărat valoroase erau dirijate spre o destinaţie, diferită de *Blue Book.* [19]

Este destul de evident că *Blue Book* a fost conceput pentru ca un alt proiect, mult mai confidenţial, să poată fi ascuns. Cu alte cuvinte, *Blue Book* a fost un paravan al adevăratelor investigaţii OZN O demonstrează cazurile lipsă, anchetele prost efectuate şi minciunile lansate de *Air Force.*

în 1957, pe timpul valului de apariţii care au început cu rapoartele Levelland, secretarul adjunct al Aviaţiei Richard Horner a spus: „Aviaţia nu ascunde informaţii OZN Şi nu trebuie s-o dovedesc în nici un fel.“[20]

A emis această declaraţie ştiind prea bine că existaseră cel puţin două studii separate care conchideau că OZN-urile sunt de origine extraterestră. Nu contează cu nimic că ambele rapoarte au fost ulterior respinse. Important este numai să ne amintim că rapoartele au fost întocmite, iar Horner spusese că nu existau.

După anul 1953 Proiectul *Blue Book* a devenit o agenţie de demonetizare a apariţiilor OZN Scopul său nu era acela de a investiga fenomenele, ci de a le explica. Era o strategie rareori pusă în discuţie, care i-a permis Proiectului *Blue Book* să-şi continue distorsionarea faptelor.

Nu are nici un sens însă, până când este introdus în ecuaţie cazul Roswell. Atunci, dintr-o dată, totul devine foarte clar. Dacă la Roswell s-a prăbuşit o farfurie zburătoare, strategia e de înţeles. Aviaţia şi guvernul nu mai aveau nevoie să investigheze. Deţineau deja răspunsurile. Probele fizice le ajunseseră în mâini, întâmplător. Era mai bine ca publicul să nu fie amestecat. Să le spună orice, numai adevărul nu.

Anexa B: Prăbuşirile OZN

Există oameni care susţin că nu cred în originea extraterestră a OZN-urilor pentru că nu au avut loc prăbuşiri. Conform acestor sceptici, indiferent cât de avansată le este tehnologia, oricât de evoluate sunt, există oricând posibilitatea defecţiunii mecanice sau a erorii de pilotaj. Fără povestea unei prăbuşiri, scepticii pur şi simplu nu acceptă ideea zborului spaţial.

începând ancheta, Schmitt şi Randle au aflat că existau rapoarte despre prăbuşiri de OZN-uri aproape din momentul când ziarele începuseră să publice reportaje despre fenomen. De fapt, cazul Roswell a alungat de pe prima pagină subiectul unei prăbuşiri de lângă Bozeman, Montana. Deşi nu există nici o dovadă că la Bozeman s-a produs o adevărată prăbuşire, există probe indiscutabile că la Roswell s-a întâmplat ceva.

Şi, dacă s-a întâmplat o dată, în interval de două săptămâni după cazul lui Kenneth Amold, de ce nu şi de mai multe ori? Următoarea listă conţine informaţii despre cele mai bine cunoscute sau bine documentate prăbuşiri OZN Au fost incluse şi informaţiile despre falsuri, pentru că s-a scris despre ele în mai multe articole de presă şi cărţi. Acolo unde există o concluzie despre autenticitatea informaţiilor, este cuprinsă şi ea. Când autenticitatea e încă deschisă discuţiei, cazul a fost etichetat ca atare.

5 iulie 1947: Roswell, New Mexico

Cea mai bine documentată şi mai profund cercetată dintre prăbuşirile OZN Există toate indicaţiile că aceasta reprezintă dovada fermă pe care o doreau de ani de zile cercetătorii OZN, iar studiul acestui caz explică confirmarea începând din 1947.

Nu mai încape nici o îndoială că evenimentul de la Roswell a marcat prima capturare a unei nave construite pe altă planetă.

25 martie 1948: Aztec, New Mexico - farsă

Frank Scully, în cartea sa, „Dincolo de farfuriile zburătoare", descria prăbuşirea unei farfurii zburătoare lângă Aztec, New Mexico. Sursele lui, Silas Newton şi Leo GeBauer, au declarat că radarul urmărise obiectul în zbor peste New Mexico. Se pare că a fost ceva în neregulă, căci a căzut din cer, lovind solul. întrucât fusese urmărit cu trei radare, militarilor nu le-a fost greu să localizeze punctul de impact. Folosindu-se de aceste informaţii, au făcut triangulaţia şi au pornit spre deşert.

Oameni de ştiinţă, ofiţeri de poliţie şi soldaţi au înconjurat nava, privind-o. A fost descrisă ca fiind discoidală, cu diametrul de circa treizeci Ue metri şi având hublouri. Peste două zile, cercetătorii şi militarii s-au apropiat. Privind printr-un hublou spart, au văzut înăuntru şaisprezece trupuri. împungând prin hublou cu un băţ, au atins ceva care deschidea un sas, permiţându-le cercetătorilor să intre.

Trupurile au fost scoase şi întinse pe pământ. Conform unuia dintre oamenii de ştiinţă, Dr. Gee (Leo GeBauer), toate fiinţele erau mici, înalte de nouăzeci şi cinci până la un metru şi cinci centimetri dar, spre deosebire de cadavrele găsite lângă Roswell, acestea aveau o formă omenească perfectă.

Militarii au luat nava şi cadavrele, ducându-le să fie studiate. Dr. Gee a spus că, la un moment dar, avusese în subordine 1 700 de cercetători care lucrau la acest proiect.[1]

Dar această prăbuşire a dispărut în uitare. Spre deosebire de Roswell, nu au existat martori la prima mână care să fie intervievaţi. în ziare nu au apărut articole despre eveniment, iar la Aztec nu s-au înregistrat activităţi militare. Nu s-a prezentat nici un martor ocular şi nu s-a găsit nici un articol de ziar. Proprietarul terenului unde se presupune că s-ar fi prăbuşit nava refuză să vorbească, spunând numai că nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Vrea doar să fie lăsat în pace.[2]

Singura concluzie posibilă este că acest caz, ca şi cele două înrudite cu el, din Paradise Valley, Arizona şi de lângă Phoenix, Arizona, e un fals. Niciodată n-au ieşit la suprafaţă probe care

să susţină afirmaţiile, iar acum unele persoane cred că informaţiile au fost filtrate prin surse guvernamentale pentru a discredita scurgerile de date despre Roswell.

Decembrie 1950: Del Rio, Texas

A doua prăbuşire legitimă pare să fie cea declarată lângă Del Rio, Texas. La fel ca în cazul Roswell, acest raport e susţinut cu martori oculari Un cercetător a identificat peste două duzini de militari, inclusiv colonelul Robert Willingham, care au fost implicaţi în operaţiunile de recuperare.[3]

în 1977, Willingham a descris public măsurile luate cu epava, într-o declaraţie semnată, a afirmat:

„în Baza Aeriană Dyess din Texas testam ceea ce avea să reiasă ca fiind aparatul F-94. Cei de la radar au raportat că un obiect zburător neidentificat, zburând cu mare viteză, avea să ne intercepteze traiectoria. A devenit vizibil şi pentru noi, l-am privit şi am vrut să-l urmărim. Comandamentul nu ne-a permis să pornim după el, iar obiectul s-a jucat puţin în jur. Am reuşit să vedem cum efectua cotituri de 90 de grade la viteza aceea mare şi multe altele. Ştiam că nu era nici un gen de rachetă. Aşa că i-am confirmat prezenţa la sistemul de control radar al liniei DEW (N.O.R.A.D.), care a continuat să-l urmărească, pentru a declara că s-a prăbuşit undeva între Texas şi graniţa cu Mexicul. Am luat un avion uşor, eu şi copilotul meu şi ne-am dus la faţa locului. Am aterizat pe o pajişte, chiar în dreptul locului unde căzuse. Ne-am apropiat. Ne-au spus să plecăm şi altele, după care au apărut gărzi înarmate care au început să formeze un cordon în jurul zonei. Astfel, la întoarcere, am văzut o mică bucată de metal, pe care am ridicat-o şi am luat-o cu mine. în zonă se aflau două dune de nisip în pantă şi am avut impresia că obiectul se prăbuşise chiar între ele. Dar, după cum se comportau oamenii din jur, părea să se fi afundat în pământ. Aşa că n-am ajuns nici un moment chiar la faţa locului, ca să vedem ce se prăbuşise. însă se putea vedea, de la, aş zice, trei sute, cinci sute de metri, cum trecuse peste nisip. îmi dădea impresia, cred, după metalul pe care l-am găsit, frânturi de metal, că fie suferise o mică explozie, fie începuse să se dezintegreze. Ceva a făcut ca metalul să se sfărâme."

După ce a părăsit locul accidentului Willingham şi copilotul său au examinat bucăţile de metal.

„Părea ceva fabricat, fiindcă avea structură de fagure. Ştiţi cum se face un metal pentru a se răci mai repede. într-un fel, semăna cu oţelul de magneziu, dar conţinea mult carbon. Am încercat să-1 încălzesc cu o lampă de tăiat. Pur şi simplu nu se topea. Flacăra de tăiat arde la o temperatură între 3 200 şi 3 800 de grade Fahrenheit şi ar fi trebuit să înfierbânte metalul, dar nici măcar nu începea să-l facă să cedeze.[41]

Willingham a dus resturile la laboratorul metalurgic din Hagerstown, Maryland, pentru analiză. Peste câteva zile i s-a spus că omul cu care vorbise la laborator nu lucrase niciodată acolo şi nimeni altcineva nu ştia nimic despre bucata de metal. Lui Willingham i s-a ordonat să nu mai discute subiectul şi a semnat un angajament de păstrare a secretului.

Warren Smith cunoştea şi el un martor ocular. Un om cu care lucra Smith primea scrisori de la soţia sa, aflată la o fermă de agrement din Texas. Femeia i-a scris că văzuseră o prăbuşire cumplită, iar cowboys-ii aveau să plece călare într-acolo pentru a vedea dacă nu fusese un avion. Au revenit cu o relatare despre o farfurie zburătoare şi pilotul mort al acesteia.[4]

Conform surselor, a existat un conflict asupra jurisdicţiei, întrucât nava se prăbuşise în Mexic, dar se pare că americanii au câştigat. Nava şi ocupantul ei au fost duse la o bază din Texas.[5]

Deşi cazul nu e la fel de bine documentat ca acela de la Roswell, există motive temeinice să credem că şi acolo s-a întâmplat ceva extraordinar.

12 septembrie 1952: Insula Spitsbergen - posibilă farsă

Conform informaţiilor din presă, soldaţii norvegieni au găsit un obiect discoidal prăbuşit pe întinderile înzăpezite ale Insulei Spitsbergen. Dosarele Proiectului *Btue Book* spun că, în ziua de 12 septembrie 1952, Aviaţia a primit ştirea că povestea prăbuşirii era o farsă.[6] John Keel, binecunoscut scriitor ufolog, a confirmat în 1967, spre propria-i satisfacţie, că era o farsă.[7]

Conform atât Aviaţiei cât şi lui Keel, relatarea iniţială,

apărută într-o revistă vest-germană, spunea că nava conţinea înscrisuri ruseşti, documente de bord în limba rusă şi putea zbura 20 000 de kilometri fără să se realimenteze.

Au mai existat şi alte rapoarte despre Spitsbergen, dar nu prezintă nici o asemănare cu cazul aşa cum l-a relatat *Air Force.* Numărul din 5 septembrie al periodicului *Stuttgarter Tagebfatt* vorbea despre un disc grav avariat, găsit în 1952, pentru studiul căruia fuseseră aduşi experţi americani şi britanici.

Apoi, în 1955, într-un articol apărut la Oslo, Norvegia, s-a spus că o comisie de anchetă a Statului-Major Norvegian pregătea pentru publicare un raport despre examinarea resturilor unui OZN prăbuşit pe Spitsbergen. Colonelul Gemod Dambyl, care condusese investigaţia, a anunţat că discul de la Spitsbergen nu era construit în nici o ţară de pe Pământ. „Materialele folosite în construcţie sunt complet necunoscute tuturor experţilor care au participat la investigaţie[44].

Constatările comisiei nu aveau să fie publicate până când „unele fapte senzaţionale au fost discutate cu oficialităţile americane şi engleze.[448]

Dambyl a mai declarat că discul fusese identificat în mod fals ca sovietic, de către un cadru de la Pentagon, Washington. Acest lucru înseamnă că afirmaţiile din dosarele *Blue Book* despre caracterul fals al prăbuşirii pot fi eronate. Şi mai poate însemna şi că John Keel a comis o greşeală când şi-a efectuat cercetările, în 1967. La fel ca atâtea alte cazuri din domeniu şi acesta se cere revăzut.

21 mai 1953: Kingman, Arizona

Prăbuşirea de la Kingman se înscrie în categoria celor lipsite de prea multă documentaţie sau martori oculari, deşi această situaţie se modifică treptat. în ultimele câteva luni, a apărut încă un martor direct. Nu există documente de confirmare ca acelea disponibile cu privire la Roswell dar, spre deosebire de cazul Aztec, unii oameni susţin că au participat la operaţiunile de recuperare. Datorită acestui lucru, cazul trebuie să fie examinat.

Conform unui martor ocular, în timp ce lucra la un alt proiect guvernamental din Nevada, acesta şi alţi cincisprezece, douăzeci de oameni, au fost conduşi la o bază *Air Force,* îmbarcaţi într-un avion şi trimişi în Arizona.

La sosire au fost escortaţi până pe o câmpie aflată la treizeci de kilometri nord-vest de Kingman, unde au văzut un obiect în formă de disc, ce se prăbuşise cu oarecare forţă în deşert. Avea cam zece metri diametru şi se înfipsese în nisip fără a prezenta avarii structurale vizibile.

în apropiere se afla un cort, unde zăcea singurul ocupant al navei. Conform sursei, acesta avea cam un metru şi douăzeci înălţime, doi ochi, două urechi şi o gură rotundă.

O dată ce şi-au terminat treburile, au fost urcaţi cu toţii în avion şi expediaţi înapoi la însărcinările lor iniţiale, cu instrucţiuni de a uita tot ce se întâmplase şi tot ceea ce văzuseră.[9]

Din nou, dacă ar fi fost un caz aflat dintr-o singură sursă, aproape s-ar cere să fie catalogat ca farsă, dar întrucât evenimentul de la Roswell sugerează că OZN-urile se pot prăbuşi şi ţinând seama de martorii suplimentari ale acestor activităţi, cazul trebuie să rămână deschis.

15 septembrie 1957: Ubatuba, Brazilia

La începutul lunii septembrie I957 un editorialist din Rio de Janeiro a primit o scrisoare ciudată de la câţiva bărbaţi care susţineau că, la pescuit fiind, văzuseră un disc zburător. Acesta s-a apropiat cu mare viteză, a coborât spre ei în picaj, a cotit brusc şi apoi a intrat într-o ascensiune rapidă. Peste câteva momente, a explodat, împroşcând plaja şi apele oceanului din apropiere de Ubatuba cu mii de fragmente. Oamenii au cules câteva zeci, au alăturat scrisorii unele bucăţi dintre cele mai mici şi i le-au expedat ziaristului.

Editorialistul a publicat articolul, pe care l-a citit dr. Olavo Fontes, reprezentantul în Brazilia al *Aeria! Phenomena ResearchOrganizatiori* (A P R.O). Părerea lui a fost că povestea era o farsă, dar s-a hotărât s-o verifice. Dacă era adevărată, atunci exista posibilitatea să atingă efectiv ceva fabricat pe altă planetă. A luat legătura cu reporterul şi a cerut

să vadă metalul.[10]

Colaborând cu ziaristul, Fontes a dat o bucată metalică să fie examinată de un chimist local. Studiul preliminar a demonstrat că nu provenea dintr-un meteorit, fiindcă era prea uşoară. Avea un caracter metalic evident şi fusese arsă. Nu era din aluminiu, aşa că au procedat la o serie de Ieste suplimentare.

Analiza spectroscopică a relevat că mostra era din magneziu de o puritate considerată pe vremea aceea imposibil de obţinut. Acest lucru, alături de dovada faptului că editorialistul nu inventase povestea pentru a avea ce publica, a sugerat că relatarea era autentică. Fontes a trimis un raport complet, însoţit de o analiză detaliată, la sediul A.P.R.O. din Tucson, Arizona.

A.P.R.O. a încercat să câştige interesul *Air Force* pentru o analiză în comun a mostrei. O bucăţică a fost trimisă la un laborator *Air Force,* însă operatorul spectrografiilui a distrus mostra ftiră a fi expus o placă. *Air Force* a cerut o nouă mostră, însă A.P.R.O. a refuzat s-o trimită.

în continuare A.P.R.O. a încercat la Comisia de Energie Atomică. S-a efectuat un test de densitate, constatând că metalul de la Ubatuba era puţin mai dens decât s-ar fi aşteptat din partea unor mostre normale. Era un rezultat interesant, care putea fi pus pe seama oxidării magneziului.[11]

în timp ce mostra se afla în laboratoarele A.E.C., s-a efectuat o nouă analiză spectroscopică. S-a descoperit prezenţa unor cantităţi minuscule din mai multe elemente, dar tehnicianul a spus că puteau fi rezultatul contaminării electrolitice, nu impurităţi ale materialului. încă un test irosit.[12]

Analizele de laborator au demonstrat că metalul provenea dintr- un obiect care se spărsese rapid. Nu exista nici o urmă de topire, prin urmare s-a considerat că explozia dezintegrase un obiect foarte mare. N-au afirmat că era un OZN, pentru că mostra nu arăta că ar fi fost o navă spaţială. Au declarat doar că, indiferent ce era, explodase.

Pe când se întâmplau toate acestea, Fontes încerca să-i găsească pe martorii exploziei. Voia să le pună anumite întrebări, dar aceştia dispăruseră. Fontes a bănuit că ofiţerii de

informaţii brazilieni le ordonaseră să dea uitării cele văzute.[13]

Mai târziu, în timpul studiului OZN al Universităţii din Colorado (Comisia Condon), li s-au împrumutat probe pentru noi analize. Raportul înaintat la încheierea proiectului nu corespundea cu toate descoperirile A.P.R.O. Conform Comisiei Condon, în 1957, magneziul de acea puritate se putea găsi în mici cantităţi de laborator. Doctorul R.S. Busk din Comisia Condon a declarat că mostra conţinea şi o mare cantitate de stronţiu. Stronţiul nu reprezenta o impuritate care s-ar putea găsi în magneziu, prin metode normale. Raportul mai spunea şi că nu credeau în provenienţa mostrei dintr-un obiect mai mare.[14] Cu alte cuvinte, nu fScea parte dintr-un OZN care explodase.

Datorită rezultatelor negative, A.P.R.O. a decis să supună metalul unor analize non-destructive. Noile rezultate au indicat că fragmentele erau turnate cu solidificare direcţională. Acest procedeu nu se studia în 1957. Doctorul Walter W. Walker scria: „Acest lucru se poate interpreta ca însemnând că probele aparţin unei culturi mai avansate.“,[5] Nu spunea că obiectul şi mostrele proveneau de pe altă planetă, dar lăsa această impresie.

Şi celelalte rezultate negative ale studiului din Colorado au fost refuzate de către A.P.R.O. Au fost surprinşi de declaraţia cercetătorilor din Colorado că metalul de la Ubatuba nu provenea dintr-un obiect fabricat. Walker a spus că, după câte se părea, oamenii de ştiinţă din Colorado nu acceptau turnarea ca metodă de fabricaţie.

Cercetătorii, studiind cazul Ubatuba, susţin că nu reprezintă dovada concludentă pe care o căutau. Lanţul probelor, de la explozia discului până la editorial ist, nu se poate reconstitui. Există posibilitatea unei farse. Date fiind calităţile mostrelor însă farsa rămâne improbabilă.

18 aprilie 1962: Las Vegas, Nevada

La data de 18 aprilie 1962, s-a raportat explozia unui obiect deasupra deşerturilor din Nevada. Bubuitura s-a auzit la distanţă de kilometri întregi, iar străfulgerarea de lumină a fost atât de puternică încât a luminat străzile din Reno ca

soarele la amiază.

întâmplarea a început efectiv lângă Oneida, New York. Un purtător de cuvânt al *North American Air Defense Commnnd* din Colorado Springs, Colorado, locotenent-colonelul Herbert Rolph, le-a spus reporterilor că primii observatori văzuseră un obiect roşu luminos zburând spre vest, peste regiunea Oneida.[16] Se afla la mare altitudine.

Radarurile au recepţionat obiectul. Operatorii l-au privit săgetând peste Midwest, iar Comandamentul Apărării Antiaeriene a alertat un număr de unităţi *Air Force*$_y$ inclusiv baza Nellis din Las Vegas. De la Phoenix au decolat avioanele de intercepţie.

în Nephi, Utah, martorii au raportat zborul obiectului roşu-incandescent pe deasupra zonei. Când a dispărut, s-a auzit un vuiet ca al unor motoare cu reacţie. Acesta putea aparţine interceptoare- lor care urmăreau OZN-ul.

Obiectul a aterizat lângă Eureka, Utah, întrerupând alimentarea cu energie electrică de la o centrală aflată în apropierea locului de aterizare. Nava a decolat peste câteva minute, continuându-şi zborul spre vest.[17]

Deodată, OZN-ul a dispărut de pe ecranele rada"r, la douăzeci şi cinci de kilometri nord-vest de Las Vegas. Acest moment a coincis cu detunătura şi străftilgerarea exploziei.[18]

Raportul iniţial provenea de la Frank Edwards. O mare parte dintre povestirile lui Frank Edwards sunt imposibil de verificat. Edwards scria din memorie şi, uneori, aceasta îl trăda. Iar prăbuşirea de lângă Las Vegas prezenta probleme, fiindcă majoritatea cercetătorilor OZN importanţi nu ştiau nimic despre acest caz. Totul s-a sfârşit însă când a fost intervievat un om care se aflase în Eureka, Utah în noaptea aterizării obiectului.

Conform sursei, respectivul se deplasa spre sud, când a văzut OZN-ul coborând. Nu era doar o lumină puternică, ci un obiect oval, portocaliu, care scotea un sunet silenţios, ca un murmur. în jurul său pământul era luminat ca şi cum ar fi răsărit soarele. Omul a spus că OZN-ul venea dinspre est, a aterizat, apoi a decolat şi şi-a continuat drumul spre vest, dispărând în depărtare.[19]

Edwards susţinea că alţii au auzit un vuiet pe care el îl

atribuia avioanelor în zbor, care îl urmăreau. Sursa nu a auzit turboreactoarele şi nici nu le-a văzut.

Şi-a continuat călătoria, oprindu-se în oraşele mai mari, cumpărând ziare şi căutând articole despre apariţia farfuriei. N-a găsit nimic, deşi a continuat să caute. Numai Frank Edwards a menţionat cazul.

Aproape din toate ziarele lipsesc reportajele despre eveniment, întocmai cum a spus sursa. N-a scris despre el decât *Lns Vegns Sun.* în acel articol, au fost nominalizate doi oameni care văzuseră obiectul. Amândoi locuiau în Las Vegas. Unul dintre ei a confirmat descrierea unei nave portocalii.[20] Celălalt a vorbit despre căutarea epavei, pe care o organizase Nu găsiseră nimic.

Un om, care a refuzat să fie identificat, susţinea că fusese detaşat la Baza «Aeriană Nellis în perioada prăbuşirii. A fost trezit din somn şi, împreună cu alţi treizeci de ofiţeri, trimis în deşert. Oamenii au fost folosiţi la curăţirea unui câmp plin cu resturi. S-au târât de la un capăt la altul al terenului, cu lanterne.

La răsăritul soarelui, oamenii au fost urcaţi într-un autobuz. Ferestrele acestuia erau acoperite cu hârtie de culoare închisă. Sursa a spus că putea să vadă printr-un loc unde hârtia nu acoperea complet tot geamul. Prin acea deschizătură, a văzut o navă în formă de disc, zdrobită.[21]

La bază, tuturor oamenilor li s-a fticut o prelucrare. Au fost preveniţi să nu spună nimănui despre ceea ce văzuseră. Conform afirmaţiilor ofiţerului de la comandă, recuperaseră resturile unei nave secrete care se prăbuşise. Orice comentariu i-ar fi putut ajuta pe sovietici să afle direcţiile de cercetare.

întreaga povestire a fost reconstituită din diverse surse şi pare să fie doar încă un exemplu al repeziciunii cu care maşinăria relaţiilor cu publicul poate tl pusă în mişcare pentru a suprima datele. Cu excepţia articolului din *Lns Veiins Sui7*, cea mai mare parte a ţării nu a aflat nimic.

9 decembrie 1965: Kecksburg, Pennsylvania

Pe la asfinţitul soarelui o sferă de foc strălucitoare a fulgerat pe cer. A fost descrisă de martori ca fiind portocalie,

lăsând în urma ei o dâră de ftim. Obiectul s-a îndreptat spre sud, peste Statul Michigan, a trecut în Ohio, după care se pare că a cotit, izbind solul undeva la sud-est de Pittsburgh. Un fel de fâşii metalice au căzut la pământ lângă Lapeer, Miclugan, aprinzând câtva nuci focuri.[22]

La orele 16:47 o femeie care locuia lângă Kecksburg, Pennsylvania, a văzut ceva năpustindu-se în pădurea din apropierea casei sale. Stând pe verandă, a văzut o coloană de fum albastru, iar copiii ei au vrut să meargă să vadă ce se întâmplase. Ea i-a lăsat, apoi s-a gândit că acolo putea fi ceva periculos şi a luat-o la fugă după ei. în momentul când i-a ajuns, a văzut deasupra copacilor ceva asemănător unei stele cu cinci colţuri.[21]

în jurul orelor 19:00, poliţia Statului Pennsylvania încerca să găsească locul prăbuşirii. Circulau veşti că urma să sosească în curând Armata, dar acum poliţia le spunea reporterilor că o căutare amănunţită prin pădure nu dezvăluise nimic. Se vorbea că militarii veneau să caute ei înşişi prin pădure.

La sosire, militarii au preluat comanda Departamentului de Pompieri Voluntari din Kecksburg. Martorii au văzut că erau aduse o mulţime de echipamente, inclusiv instalaţii radio. Alţii au raportat prezenţa atât a personanului şi echipamentelor Armatei, cât şi ale Aviaţiei. în cursul serii au sosit avioane cu oameni de la N.A.S.A.[24]

Există martori oculari care au văzut ceva zăcând în albia unui râu. ascuns în pădure. A fost descris ca având formă de ghindă, culoare aurie şi o bandă de inscripţii de jur împrejur.[25]

Armata şi poliţia au împiedicat oamenii să se apropie. Martorii au declarat că, ulterior, militarii au transportat ceva cu un ca- mion-platformă. Ajunşi în zonă, au securizat-o, au recuperat obiectul prăbuşit şi au plecat în jurul orei patru dimineaţa.

Stan Gordon de la Asociaţia din Pennsylvania pentru Studiul Inexplicabilului a cercetat cazul timp de douăzeci de ani Gordon consideră că obiectul prăbuşit lângă Kecksburg poate să fi fost un satelit cu energie nucleară lansat fie de către Statele Unite, fie de Uniunea Sovietică.

Cazul Kecksburg e important dintr-un anume motiv. El a demonstrat că Armata poate ajunge rapid la locul unei

prăbuşiri, înconjurându-1 şi recuperând ceea ce a căzut. Ziarele din toată ţara, inclusiv *Boston Record American*, au tipărit titluri de genul: „Armata şi poliţia închid! pădurea în cazul sondei OZN“.

Din nou, avem de-a face cu un caz unde s-a întâmplat ceva neaşteptat, iar Armata şi guvernul au explicat că fusese un meteorit, unul care a dat colţul şi s-a zdrobit în pădure. Poliţia Statului Pennsylvania şi militarii au reacţionat imediat faţă de această prăbuşire. S-a întreprins o operaţiune completă de recuperare. Este un caz care trebuie să rămână deschis până se vor prezenta mai multe fapte.

12 februarie 1968: Orocue, Columbia

Cetăţenii au raportat că auziseră trei explozii sonore în zona unde cu doar câteva momente înainte se aflase un obiect cu fopnă discoidală şi aspect metalic. Au început să cerceteze regiunea în care văzuseră căzând resturi, pentru a recupera o bucată mare de metal. Era uşoară şi foarte dură. încercările de a o tăia au eşuat, aşa că a fost transportată intactă la Bogota. Ataşatul Aviaţiei Americane de acolo a declarat că metalul aparţinea unui soi de navă spaţială. Materialul era neted, cu excepţia unor şănţuleţe care puteau să fi rezultat în urma exploziei. Avea nuanţe verzi şi portocalii, iar când era lovit cu ciocanul, părea să amplifice sunetul. Declaraţiile oficiale emise ulterior susţineau că metalul provenea de la un satelit american care se dezintegrase.[26]

15 iulie 1974: Spania

S-au primit rapoarte că, în Spania, oamenii de ştiinţă şi experţii militari au recuperat epava unei nave discoidale. A fost dusă la o bază militară pentru studiu. Până în prezent nu s-a mai aflat nici o informaţie

8 august 1976: Presidente Prudente, São Paulo, Brazilia

Martorii au declarat că un obiect zburător a explodat deasupra oraşului. S-a afirmat că explozia a fost foarte

spectaculoasă, dar alte detalii nu se ştiu. S-a sugerat că putea să fi fost un satelit sovietic sau american.[27]

6 mai 1978: Bolivia

Sute de oameni au văzut un obiect straniu, alungit, zburând pe deasupra lor. Peste câteva momente s-a prăbuşit în junglă. Pe lângă băştinaşii din oraş, au mai văzut căderea obiectului trei ingineri de la o companie de minerit şi personalul vămii boliviene. Când au sosit oficialităţile guvernamentale, acestea au oprit accesul în zonă, ţinând departe reporterii şi turiştii. Circulă unele speculaţii că obiectul ar fi fost un satelit, dar mai există şi consemnări de OZN-uri discoidale în regiune.[28]

22 august 1981: Argentina

Câţiva martori au afirmat că au văzut un obiect în formă de disc, defectat, prăbuşindu-se spre pământ. S-a oprit din coborâre, dar apoi a explodat, stârnind o ploaie de reziduuri. La scurt timp după explozie în zonă au fost văzute turboreactoare militare. O cercetare a regiunii a dezvăluit fragmente metalice şi câteva bucăţi mai mari de echipamente neidentificabile. Autorităţile militare au intervenit rapid, înconjurând zona şi tăind accesul curioşilor. S-a raportat că au mai fost recuperate şi două trupuri grav arse.[2]

[9]Anexa C: Relatările din presă

Există oameni care spun că nu cred în OZN-uri şi în relatările despre prăbuşiri, pentru că în ziare n-a apărut nimic despre prăbuşiri. într-o epocă în care există mai multe scurgeri de informaţi secrete decât în instalaţiile unei clădiri vechi de o sută de ani, aceştia presupun că trebuie să fi transpirat câte ceva.

Evident, au dreptate. Răspunsul acestei probleme comportă trei aspecte. Unul constă în a spune că subiectul e un secret ce se autopăstrează. Adică, aceia care vorbesc despre el sunt ignoraţi, fiind o temă atât de fantastică. Martorul recuperării unui disc prăbuşit sau a trupurilor nu va pomeni despre acestea, fiindcă ştie că nimeni nu-i va crede povestea. Asemenea lucruri pur şi simplu nu se întâmplă.

în mod normal, Armata sau agenţia care controlează recuperarea supun şi ele participanţii unui jurământ de menţinere a secretului. Acest fapt s-a demonstrat în repetate rânduri. Oamenii de la Roswell ne-au spus că nu pot vorbi fiindcă au jurat să păstreze secretul. Mac Brazel a refuzat să-i povestească fiului său, pentru că depusese un jurământ. Iar Mary Ann Gardner a spus că pacienta ei, chiar şi pe patul de moarte, era speriată ca guvernul să nu afle că pomenise despre prăbuşire.

Punctul final şi anume că în ziare şi reviste nu apare niciodată nimic, e neadevărat. De mai multe ori In ultimii patruzeci de ani, în presa naţională au apărut reportaje despre recuperări în cazuri de prăbuşire şi de fiecare dată povestirile s-au răcit rapid, fără a-şi aminti nimeni că fuseseră publicate.

Primul raport publicat al unei prăbuşiri de farfurie zburătoare a apărut în 7 iulie 1947. într-un articol A.P. din Bozeman, Montana se anunţa că pilotul unui P-38 civil fusese urmărit de o formaţie de obiecte „în formă de scoică[14]. Unul dintre obiecte s-a apropiat prea mult de propulsor şi a fost distrus. Epava a căzut în spirală, peste Tobacco Root, lângă Bozeman. Căutătorii nu au mai reuşit s-o găsească.[1]

Raportul Bozeman a dispărut în momentul când Walter Haut a lansat comunicatul de presă din 8 iulie. Acel

eveniment a apărut în ziarele din toată ţara. Din nou s-a oferit rapid un răspuns, dar problema este că au existat relatări în ziare despre prăbuşirea unei farfurii zburătoare.

însă chiar şi ignorând evenimentul de la Roswell, în ziare au apărut şi alte rapoarte. Nu mai devreme de 1949, Frank Scully, scriind în *Variety*; a menţionat o farfurie prăbuşită şi trupurile recuperate ale echipajului care murise. Nu a intrat în prea multe detalii, iar o parte din relatare a scris-o pe ton ironic.

Se pare că povestirea a suscitat suficient interes pentru ca Scully să-i dea curs, scriind şi o carte, „Dincolo de farfuriile zburătoare". în carte sunt detaliate trei prăbuşiri din Statele Unite, întâmplate în New Mexico sau Arizona. între scrierile lui Scully şi ceea ce s-a întâmplat la Roswell există atât de multe similitudini, încât e posibil să fi transpirat accidental informaţii de la Roswell.

După apariţia cărţii lui Scully zeci de recenzii şi articole de ziar au examinat premisele. Majoritatea gazetarilor „serioşi" ajunseseră la concluzia că asemenea lucruri nu se întâmplă şi, prin urmare, cartea lui Scully nu putea fi decât un fals. Puţini dintre ei s-au deranjat să verifice faptele. Nu se putuse întâmpla şi deci nici nu se întâmplase.

în ziua de 6 ianuarie 1950 *Wyandotte Ec/io,* din Kansas City, Kansas, a publicat un articol care menţiona farfuriile zburătoare prăbuşite ale lui Scully şi piloţii lor morţi. Un inginer cu numele Coulter (Koehler?) susţinea că văzuse două farfurii şi cadavrele. Una dintre nave se avariase grav în prăbuşire, iar trupurile erau atât de calcinate, încât din studiul lor nu se putuse descoperi mare lucru.

în martie 1950 Silas Newton, una dintre sursele originale ale lui Scully, a vorbit neoficial cu studenţii Universităţii Denver, în Denver, Colorado. Acest lucru a dus la o serie de articole apărute în *Denver Post* despre conferinţa „secretă", despre identitatea lui Newton şi o discuţie privind semnalările de farfurii zburătoare prăbuşite şi trupurile găsite în ele.

O lună mai târziu, *|ewsweek* a publicat povestea unei farfurii prăbuşite şi a recuperării unui ocupant înalt de

cincizeci şi opt de centimetri. Deşi mai scund decât cei semnalaţi în mod normal de
Scully, de astă dată au menţionat că avea capul mai mare decât ar fi fost firesc.

Este evident că, prin 1950, circulau multe zvonuri că guvernul
S.U.A. şi, cel mai probabil, Aviaţia capturaseră o farfurie zburătoare prăbuşită, dacă nu chiar mai multe. De asemenea, se vorbea despre membrii morţi ai echipajelor acestor farfurii.

Aceasta însă era o situaţie pe care guvernul nu-şi putea permite s-o lase să transpire. Dacă cercetătorii „serioşi[44] credeau în farfuriile prăbuşite, nu mai dura mult până să le prindă urma şi reporterii. Problema era că urma putea duce direct înapoi la Baza Aeriană Wright-Patterson. Demitizarea s-a reluat cu toate forţele.

în cadrul unor declaraţii oficiale un număr de ofiţeri superiori, au spus că nu exista nici o iotă de adevăr în zvonurile că guvernul capturase o farfurie zburătoare şi recuperase trupurile. Nu existau baze ascunse, nici camere secrete şi nici studii speciale. Toate poveştile erau rodul imaginaţiei hiperactive a unor oameni care ar fi avut mai mult succes dacă se apucau de scris science-fiction.

Zvonurile însă persistau, iar după semnalările masive din iulie 1952, mai mulţi oameni ca oricând au devenit convinşi că li se ascundea ceva.

în septembrie 1952 revista *Truc* l-a însărcinat pe J.P. Calin de la *San Francisco Chronide* să cerceteze poveştile lui Scully despre discuri prăbuşite şi extratereştri morţi. Calin a luat urma lui Newton şi a misteriosului dr. Gee, găsindu-i şi chestionându-i. Dovezile pe care susţinea Newton că le găsise au reieşit ca fiind câteva fotografii neclare şi nişte aluminiu de calitate proastă care se topea la 600 de grade F. Nimeni nu a acceptat probele lui Newton.

Acel articol, precum şi Calin le-au dovedit multora că nu se prăbuşise nici o farfurie zburătoare. Nu existau laboratoare ascunse ale guvernului şi nici studii de cercetare a materialelor recuperate. Poveştile s-au sfârşit când atât Newton, cât şi dr. Gee, identificat în persoana lui Leo

GeBauer, au fost judecaţi pentru frauda de către un tribunal din Colorado.[2]

De asemenea cercetătorii legitimi şi-au pierdut încrederea că ar exista vreun sâmbure de adevăr în ipotezele prăbuşirilor şi ale recuperărilor. Orice aluzie la farfurii zburătoare şi la trupuri mici era întâmpinată cu dispreţ. Până şi cei din domeniul OZN-istic dispuşi să admită aterizările, observările de ocupanţi şi, ulterior,răpirile de persoane, refuzau să asculte când cineva vorbea despre cadavrele de la Baza Aeriană Wright-Patterson.

Dar povestirile au continuat. în 1954 s-a înregistrat un număr de afirmaţii conform cărora preşedintele Eisenhower călătorise în secret la Baza Aeriană Edwards. Potrivit supoziţiilor, Eisenhower fusese dus acolo pentru a vedea rămăşiţele unui disc doborât şi ale echipajului acestuia.[3] Din nou subiectul s-a bucurat de o oarecare atenţie a presei, dar numai pe un ton sarcastic. Cercetătorul serios nu l-a considerat nici un moment autentic.

în 1954 Dorothy Kilgallen a afirmat în rubrica ei că auzise cea mai stranie poveste din toate. Conform acesteia, un supus britanic cu „rang de membru al cabinetului" îi vorbise despre o farfurie prăbuşită şi recuperarea piloţilor morţi. Kilgallen nu a nominalizat sursa, ceea ce făcea ca povestea să fie suspectă. Interesant este că ziarista, care se bucura de audienţă naţională, nu a stârnit nici un interes cu articolul ei.[4]

în octombrie 1974, Robert Carr a ocupat paginile întâi din toată ţara, declarând că povestirile despre trupuri extraterestre aflate la Wright-Patterson erau adevărate. După cum spune Carr, găsise cinci martori la prima mână care fie participaseră la efortul de recuperare din Aztec, New Mexico, fie văzuseră cadavrele la Wright-Patterson.[5]

Dar Carr şi-a tăiat singur craca de sub picioare. A refuzat să dezvăluie fie şi doar o singură sursă, iar în cazul unor asemenea afirmaţii, sursele sunt strict necesare. Putea să aibă şi o sută de surse, însă ftiră un nume care putea fi verificat sau un mod de a confirma faptele, materialul său nu a fost cu nimic mai impresionant decât cel publicat de Scully cu aproape douăzeci şi cinci de ani în urmă.

De fapt, când a ieşit la suprafaţă povestea lui Carr, aproape toată lumea a bănuit că erau rapoartele lui Scully, actualizate pentru un public care îi văzuse pe americani pe Lună şi imagini transmise de pe Marte.

Buletinul A.P.R.O., publicaţia oficială a Organizaţiei de Cercetare a Fenomenelor Aeriene, în numărul său din ianuarie- februarie 1975, a atacat declaraţiile lui Carr în conformitate cu sursele intervievate de Coral Lorenzen, directorul A.P.R.O., Carr înşira aceleaşi poveşti de ani de zile.

în numărul din octombrie 1975 nl *OfTicia! VFO,* revistă dedicată rapoartelor OZN, Mike McClellan a arătat că, cercetând situaţia de la Aztec, nu găsise nimic care să sugereze că evenimentul avusese loc vreodată. Carr, în replică, a spus că nu fusese niciodată sigur de locul prăbuşirii şi că era posibil ca nu de Aztec să fi fost vorba. Ceilalţi cercetători l-au ignorat, deoarece Carr nu le oferea nimic verificabil.

în luna aprilie a anului următor, într-un articol etichetat ca exclusiv, *Oftlcia! UFO* a relatat despre recuperarea unei farfurii prăbuşite şi a unui cadavru lângă Kingnian, Arizona. Pentru comunitatea OZN, cuvintele erau aceleaşi, numai melodia se schimbase. N-au crezut-o prea mulţi, mai cu seamă când autorul, Ray Fowler, a refuzat să-şi identifice sursa. O sursă neidentificată, din nou, înseamnă absenţa oricărei surse.

Au circulat multe asemenea poveşti. O jumătate de duzină sau chiar mai mulţi martori ori cercetători, care susţineau că guvernul capturase o farfurie sau două, în care găsiseră cadavre. Până şi *Book of Scientific Knowtegde* de la Golrier a publicat scurta relatare a unei prăbuşiri şi a recuperării morţilor. Se publicaseră multe, dar încă nu exista nici un martor care să fie de acord ca numele să-i fie folosit.

în 1979 *Denver Post* a tipărit un articol despre căutarea trupului unui astronaut mort în explozia navei sale lângă Aurora, Texas. Spre deosebire de evenimentele consemnate de Scully şi Carr, acesta nu deriva din cazul de la Aztec. Era vorba de Marea Aeronavă din 1897. Cercetătorii renunţaseră de mult la ideea că Marea Aeronavă din 1897

fusese vreun soi de vehicul spaţial, însă acest lucru nu-i împiedica pe anchetatorii contemporani să-şi facă numărul, dezgropând mortul pentru a acapara din nou primele pagini ale ziarelor. Şi, dincolo de toate, constituia încă o relatare în presă a prăbuşirii unei nave spaţiale.

în 1980, Ronald Story a publicat *Encydopedin of UFOs".* în ea figurează o scurtă menţionare a povestirilor despre farftirii

- „Cartea cunoştinţelor ştiinţifice" - (n.tr.).

- „Enciclopedia O.Z.N.-urilor“ - (n.tr.).

prăbuşite şi trupuri ascunse. Kevin Randle, scriind introducerea, a trecut în revistă toate cazurile, începând cu cartea lui Scully din 1950. Citându-I pe Hector Quintanilla. fost şef al Proiectului *Blue Book,* „Nu avem nici un pitic mort în pivniţă", Randle a conchis că, dacă nu se prezenta nimeni pentru a fi citat în relaţie cu o recuperare, dacă nu exista nici o cale de a verifica măcar unele fapte, atunci probabil că poveştile nu aveau nici un temei.

Tot în 1980, Charles Berlitz şi William Moore au publicat *The Roswel! Incident*; despre prăbuşirea unei farfurii zburătoare. „Cunoscătorii" au respins cartea, drept o nouă actualizare după Scully. De astă dată, diferenţa consta în faptul că se citau câteva nume. Chiar şi aşa, cartea a dispărut rapid.

La sfârşitul anilor '70 şi începutul anilor '80 s-au mai remarcat relatări şi comentarii despre farfurii prăbuşite. Len Stringfield a dat tonul, scriind despre zvonurile şi articolele dintr-o serie de ziare şi rapoarte de serviciu. în câteva cazuri Stringfield i-a nominalizat pe autorii rapoartelor.

Cu asta, stăvilarul s-a deschis. Au început să apară relatări în presă despre prăbuşiri de OZN-uri, majoritatea concentrându-se asupra zonei Roswell. Dar, câtă vreme în trecut nu existaseră nici un fel de informaţii, acum erau prea multe. Martorii erau identificaţi şi, când li se puneau

întrebări, susţineau că aveau cunoştinţe la prima mână despre evenimente.

Cei care pretind că n-a apărut nimic în ziare, în revistele de informaţie sau la televizor, se înşală. încontinuu sunt publicate şi difuzate pe calea undelor relatări despre trupuri şi prăbuşiri. E posibil ca scepticii să nu le fi citit sau auzit, dar ele există. Faptul că scepticii nu le-au văzut este de-acum irelevant

.Anexa D: Martorii temători

Nu toţi cei contactaţi în timpul căutărilor de informaţii au fost dispuşi să ne ajute. Câţiva dintre ei, amintindu-şi jurămintele pe care le prestaseră în urmă cu patruzeci de ani, au refuzat să vorbească. Alţii şi-au amintit ameninţările proferate şi încă mai erau speriaţi de ele. Iar restul considerau că era de datoria lor să nu vorbească, spunând că juraseră păstrarea secretului şi aveau să menţină această tăcere chiar şi în faţa dovezilor că ar fi obligatoriu să ştie câte ceva despre caz.

în 1947 Edgar Skelley era ofiţer de operaţiuni la Roswell. Martorii au afirmat că instruise un echipaj de zbor să fie prezent la unitate, pentru că se putea ordona o cursă urgentă. Unul dintre membrii echipajului a raportat ulterior că ftisese încărcată o singură ladă, în compartimentul bombelor, fiind posibil ca această ladă să fi conţinut trupurile. Skelley le-a făcut informarea dinaintea pregătirii de decolare.

Când Schmitt a luat legătura cu soţia lui Skelley şi a menţionat Grupul de Bombardiere 509, femeia l-a întrebat de câteva ori: „Sigur nu sunteţi din *Air Forc&“* Când a vorbit personal cu Skelley, acesta a negat existenţa vreunui asemenea zbor şi că la Roswell s-ar fi întâmplat un astfel de incident. Skelley a insistat că la întrebările lui Schmitt ar fi putut răspunde un om pe nume MacPherson. MacPherson nu fusese la Roswell în iulie 1947.

Cu privire la acelaşi zbor, Felix Martucci nu-i spusese nimănui
o vorbă despre rolul jucat de el în iulie 1947. Ştia că se întâmplase ceva extraordinar şi comenta acest lucru cu colegii săi din echipaj. Martucci, când a fost contactat pentru prima oară, avea un robot telefonic şi o voce prietenoasă. A recunoscut că fusese membru al Grupului de Bombardiere 509 în vara anului 1947 dar, când i s-au pronunţat numele echipajului cu care zbura în mod normal, a pretins că nu-şi amintea nici unul. „E mult de-atunci, la urma urmei."

Martucci a dat senzaţia că ezita să discute la telefon cu nişte străini, dar i-ar fi putut răspunde unui membru din

acelaşi echipaj şi anume omului care-l nominalizase din capul locului. însă, cu a doua ocazie, Martucci nu mai avea robot şi nici n-a mai răspuns la telefon.

Au trecut câteva săptămâni, după care omul a primit în sfârşit un răspuns. Era o tânără femeie, care a vrut să ştie ce dorea interlocutorul. Când acesta a menţionat Grupul de Bombardiere 509, femeia a zbierat: „Nu, nu," şi a închis telefonul.

încercările ulterioare de a mai lua legătura cu Martucci au eşuat. Orice referire la Roswell sau la Grupul de Bombardiere 509 îl fticea să închidă fără o vorbă. Se părea că Martucci, după ce fusese avertizat din greşeală, nu mai dorea să primească telefoane de la foştii săi colegi.

însă Martucci nu este singurul. Un om identificat ca fiind prezent la locul prăbuşirii a negat, iniţial, până şi că fusese la Roswell în iulie 1947. Conform declaraţiilor lui, la Roswell nu se întâmplase nimic ieşit din comun, nu se vorbise despre nici o navă spaţială extraterestră şi nici nu apăruse vreo aluzie în ziarele cotidiene din Roswell. în cele din urmă, a recunoscut că fusese acolo, dar a insistat că nu ştia nimic despre prăbuşire şi nici nu auzise de ea până nu începuseră să-l caute cercetătorii OZN

Nici soţiile şi rudele nu sunt imune. Thaddeus Love a zburat cu trupurile de la Roswell la Fort Worth. Cei din avion şi-l amintesc, iar singurul nume pe care şi l-a putut aminti Martucci, pe vremea când încă mai vorbea, a fost al lui Love. Thaddeus Love a murit în luna mai 1989, dar soţia sa nu s-a mutat cu locuinţa, iar numărul de telefon a rămas valabil.

Asemenea altora, doamna Love ştia că soţul ei fusese membru al Grupului 509 în iulie 1947. Era dispusă să vorbească despre acesta, până când s-a ftcut prima referire la zborul special. Atunci, a spus: „Va trebui să vorbiţi cu altcineva. Cu unul dintre ofiţeri."

I s-a spus că fuseseră căutaţi şi alţii şi că vorbiseră, dar femeia a repetat că nu putea spune nimic. A devenit temătoare şi agitată. N-a mai vrut să vorbească, insistând că nu ştia nimic. „Vorbiţi cu ofiţerii."

Era evident că Thaddeus Love îi spusese ceva şi, la fel de

evident, îi ceruse să nu vorbească nimănui. Crezându-se că îi putea răspunde unui alt membru din echipajul de zbor al soţului ei, s-a încercat şi această formulă. Doamna Love a strigat: „Nu, nu, nu! Lăsaţi-mă-n pace![44]

S-ar putea argumenta că există şi un alt motiv al agitaţiei manifestate de toţi aceşti oameni. Poate fi o coincidenţă faptul că simpla referire la Grupul 509 şi la evenimentele din iulie 1947 le determină refuzul de a vorbi. Pe vremea aceea 509 era singurul grup de bombardament atomic din lume. Membrii săi aveau cu toţii autorizaţii atomice top secret. Trăiau în mijlocul secretelor, al armelor nucleare şi al măsurilor de securitate. Ştiau că cea mai vagă pomenire a unui secret atomic îi putea aduce în faţa Curţii Marţiale. Iar soţiile lor erau conştiente şi ele de aceste reglementări.

Dar secretele nucleare şi măsurile normale de securitate care înconjurau Grupul 509 se evaporaseră de-a lungul anilor. Secretele valabile în 1947 cedaseră locul progreselor armamentului în timp şi formării altor escadrile atomice. Aproape tot ceea ce se aflase sub regim confidenţial la Roswell în 1947 era acum scos de sub aceste rigori. Până şi istoricul unităţii, cândva secret, se afla acum la dispoziţia oricui dorea să-l vadă.

Părea să nu fi rămas decât un singur secret din acele zile, care se învârtea în jurul celor întâmplate în iulie 1947. Când erau chestionaţi concret despre prăbuşire, mulţi spuneau că nu puteau vorbi. Juraseră să ţină secretul.

Sheridan Cavitt, de exemplu, a spus că nu-şi amintea nimic. Din ce ştia el, nimic nu se întâmplase. Nimeni nu vorbise despre farfurii zburătoare sau prăbuşiri în apropierea bazei Roswell.

Comandantul Poliţiei Militare, care fusese identificat de doi martori ca fiind prezent pe câmpul cu resturi, n-a negat-o. In schimb, a declarat că jurase să păstreze secretul şi nu avea voie să vorbească. Altceva n-a spus. Chiar şi când a fost întrebat direct dacă se aflase la locul prăbuşirii, a răspuns că nu putea vorbi. Nu putea vorbi nici după patruzeci şi trei de ani de la data evenimentului.

Frank Kaufman a confirmat existenţa secretului, explicând

că oamenii fuseseră duşi în grupuri mici într-o încăpere, pentru prelucrare. La încheierea acesteia au fost avertizaţi că tot ce văzuseră sau auziseră era strict confidenţial. Nu aveau voie să pomenească nimic, niciodată.

Iar acest secret s-a extins până dincolo de militari, soţiile şi familiile lor. Arheologii care găsiseră locul celei de-a doua prăbuşiri au fost puşi să jure păstrarea secretului şi nici unul dintre ei nu şi-a încălcat jurământul Erau speriaţi de militari.

Mary Ann Gardner, sora din pavilionul canceroşilor, a afirmat că arheoloaga muribundă care a spus că văzuse trupurile repeta mereu şi mereu acelaşi lucru: „Să nu spuneţi nimănui că am spus ceva.[44] Până şi în ceasul morţii se temea să vorbească. Se temea că guvernul încă mai era în stare să-i facă ceva.

Singurul arheolog în afara ei care a mai vorbit refuză să se lase citat nominal, fiindcă se teme de subvenţiile guvernului şi reacţia colegilor. Timp de patruzeci de ani a păsrat tăcerea şi, după multă frământare, a dat un singur telefon, pentru a-şi relata povestea. A subliniat faptul că se temea de efectul asupra reputaţiei lui, dacă era identificat.

Soţia lui Melvin Brown şi fiica lui cea mai mare încă mai refuză să vorbească despre ceea ce le-a spus el pe patul de moarte. Cred că guvernul încă îi mai poate face ceva, lui sau memoriei lui. Şi îşi amintesc afirmaţiile lui Brown după ce le-a spus că văzuse trupurile: „Să nu spuneţi nimănui, că-l băgaţi pe tăticul la apă."

Iar acesta e cel mai interesant aspect al prăbuşirii de la Roswell. Martorii care mint în mod evident îşi menţin aceste minciuni chiar şi în faţa probelor. Oamenii spun că nu au fost la Roswell în iulie 1947, când documentele dovedesc clar că au fost. Alţii îşi recunosc prezenţa la Roswell, dar nu admit nimic în legătură cu evenimentele. „E prea mult de-atunci", pretextează ei.

însă chiar şi aceia care neagă că ar şti ceva ajută ancheta să avanseze. Amintiţi-vă de Circleville, Ohio. Fermierul a găsit un balon, şeriful a confirmat, iar ziarul a publicat fotografii ale obiectului. Acei oameni sunt dispuşi să vorbească, iar Armata n-a ftcut nici o încercare de a declara secretă descoperirea sau

a aduna probele.

La Roswell au intervenit şi i-au pus pe toţi să jure că nu vor dezvălui secretul, cu toate că balonul, chipurile, găsit la Roswell ar ti fost similar cu cel din Ohio. într-un caz martorii au fost constrânşi să tacă, iar în celălalt nu.

Când analizăm cazul Roswell, trebuie să formulăm o întrebare. Dacă la Roswell nu s-a întâmplat nimic deosebit, atunci de ce

atâtea eforturi extraordinare de a menţine secretul? De ce se tem oamenii să vorbească, după patruzeci şi trei de ani?

Anexa E: Convorbirile

în decursul realizării acestei lucrări au fost contactaţi şi chestionaţi peste două sute de oameni. Unii dintre ei s-au temut de ridicol, alţii au dorit să spună ce ştiau şi să nu mai fie apoi agresaţi cu întrebări, iar alţii s-au temut să nu-şi piardă pensiile militare sau de stat. Unii martori temându-se, cu oarecare justificare, de asemenea hărţuieli, au cerut să nu le fie publicate numele. Fără încântare, am acceptat.

Trebuie să accentuăm că fiecare informaţie, cât de mică, din aceste surse anonime, a fost confirmată prin discuţii cu alte persoane.

Lista următoare conţine numele şi numărul de convorbiri purtate cu cei care ne-au acordat permisiunea de a le cita numele. Reţineţi, aceasta nu este lista completă.

ANDERSON, Gerald: telefonic, feb. 1990
ARGENBR1GHT, E.J.: telefonic, aug. 1990, dec. 1990
ARNER, Harold: telefonic, sep. 1990
BEiAN, Beverly: personal, mar. 1990, ian. 1991
BEBRICH, Cari: telefonic, aug. 1989, sep. 1989
BENNETT, Charles: telefonic, dec. 1990
BERLINER, Don: personal, iul. 1990, sep. 1990
BIESIOT, A.C.: personal, ian. 1990
BLAKE, Harry: personal, aug. 1989, sep. 1989
BLANCHARD, Anne: telefonic, aug. 1989
BOGEL, Bill: telefonic, feb. 1989; personal, sep. 1989

BOGEL, Don: telefonic, feb. 1989, oct. 1989
BRAZEL, Shirley: personal, feb. 1989, sep. 1990; telefonic, mar. 1989, aug. 1989, ian. 1990
BRAZEL, William: telefonic, 1988; personal, feb. 1989, mar 1989, sep. 1990; telefonic, mar. 1989, apr. 1989, mai 1989, iun. 1989, oct.
1989
BRILEY, Joe: telefonic, oct. 1989. apr. 1990. dec 1990
BROWN, Jerry: personal, ian. 1990
BROWN, A da: personal, ian. 1991
BURTON, Wayne: telefonic, feb. 1990
BLTT, Walter: personal, 1988
CARLTON, Paul: iunie, 1991
CAVITT, Mary: telefonic, aug, 1989; personal, ian. 1990
CAVITT, Joe: telefonic, dec. 1989
CAVITT, Sheridan: telefonic, aug. 1989; personal, ian. 1990
CASHON, Charles A.: telefonic, ian. 1990, dec. 1990
CRUIKSHANK, Arthur W.: telefonic, iul. 1990
DALEY, William: personal, nov. 1990
DANLEY, J.F. (Fleck): telefonic, oct. 1990
DENN1S, Glenn: personal, nov. 1990, mar. 1991
DENNIS, Robert: telefonic, sep. 1990
DE VAL'GHN, Bill: personal, ian. 1990, iul. 1990, feb. 1991
D1CK, Herbert: telefonic, iul. 1989
DOBSON, S.M. „Sav": personal, sep. 1990
DOUD, Donald: telefonic, dec. 1989
DUBOSE, Thomas: personal, aug 1990; telefonic, feb. 1991
DUGGER, Barbara: personal, mar. 1991
DUTTON, Bertha: telefonic, feb. 1990
EASLEY, Edwin: telefonic, oct. 1989, feb. 1990, mai 1990
ECCLESTON, Charles: telefonic, aug. 1989
ELLIS, Eddie: telefonic, oct. 1990
EXON, Arthur: telefonic, iul. 1989, mai 1990; personal, iun. 1990, iul. 1990
FOSTER, Iris: telefonic, feb. 1990

FRIEDMAN, Stanton: personal, aug 1989, iul. 1990, sep. 1990
FRIEND, Robert: telefonic, aug. 1990
FUMIH1KO, Fujiki: personal, iul. 1989
GARC1A, David: personal, dec. 1989
GARDNER, Mary Ann: telefonic, feb. 1989. apr 1990
GATES, Robert: telefonic, aug. 1989, sep. 1989
GLOVER, Don: personal, iul. 1989
GOOD, Timothy: personal, iul. 1989 GREENEN, James S.: personal, oct. 1989 GROODE, Mary Katherine: telefonic, mai 1990 HAMILTON, Colin: telefonic, sep. 1990 HARTINGER, Robert: telefonic, feb. 1990, mar. 1990 HAUT, Walter: telefonic, dec. 1988; personal, apr. 1989, aug. 1989, ian. 1990, iun. 1990
HEICK, Ralph: personal, feb. 1989, aug. 1989; telefonic, mar. 1990 HENDERSON, Anna: telefonic, sep. 1990 HENDERSON, Bill: telefonic, aug. 1990 HENDERSON, Ned: telefonic, mai 1990
HENDERSON, Sappho: personal, aug. 1989; telefonic, dec. 1989, ian. 1990, apr. 1990, iul. 1990, feb. 1991
HILLMAN, Imholtz: telefonic, sep. 1990
HOBBS, Alma: personal, sep. 1990
HODAM, John: telefonic, aug. 1990
HOPPER, Jeff: telefonic, nov. 1990
HUDON, Betsy: telefonic, feb. 1989, iun. 1989, feb. 1990
JEFFERY, Arthur: telefonic, feb. 1991
JEFFREYS, Kenneth: telefonic, oct. 1989
JOHNSON, J. Bond: telefonic, feb. 1989, mai 1989, dec. 1989, mai 1990, aug. 1990
JOHNSON, D-na Jesse B. jr.: telefonic, apr. 1989 JONES, Bessie: telefonic, dec. 1989
JONES, Loretta: personal, iul. 1990 JONES, Milton: telefonic,

aug. 1989 JOSEPH, Paul:
personal, feb. 1991 JOYCE,
Frank: telefonic, ian. 1990
KAUFMAN, Frank: telefonic, ian. 1990; personal, ian. 1990
KEEL, John: telefonic, nov. 1989
KELLY, J.H.: telefonic, dec. 1989
KEYHOE, Donald E.: telefonic, 1976
K1RKPATRICK, Sheila: telefonic, dec. 1989
KNIGHT, Alice: telefonic, aug. 1990, sep. 1990;.personal, sep. 1990, oct. 1990
KROMSCHROEDER, John: telefonic, ian. 1990; personal, iul. 1990
KYLE, Elizabeth: telefonic, aug. 1989 LINDE, Shirley:
telefonic, ian. 1991
LINDER, David: personal, dec. 1989; telefonic, feb. 1990,
mar. 1990
LITTELL, Max: telefonic, aug. 1990 LORENZEN, Coral: la
sediul A.P.R.O, 1972, 1983 LOUNSBURY, W.E.: personal, iul.
1990 LOVE, Thaddeus: telefonic, mai 1989
LYTLE, Chester: telefonic, ian. 1989, aug. 1990; personal, feb.
1989, apr. 1989, ian. 1990
LYTLE, Steve: telefonic, feb. 1990
MACK, John: personal, nov. 1990; telefonic, feb. 1991
MACPHERSON, Clarence M: telefonic, iul. 1989
MANN, Allene: personal, nov. 1990
MANN, Johnny: telefonic, oct. 1989, dec. 1989
MARCEL, Viaud: personal, mai 1990
MARCEL, Jesse jr.: personal, aug. 1989, mai 1990, iul. 1990;
telefonic, nov. 1989, ian. 1990, apr. 1990
MARTIN, Francis: telefonic, apr. 1989
MAGGIO, Frank: personal, nov. 1988
MALTAIS, L.W.: personal, aug. 1989, iul. 1990
MARTUCCI, Felix: telefonic, dec. 1989
MCBOYLE, Johnny: telefonic, mai 1990, dec. 1990
MCEVOY, Paul: telefonic, apr. 1989

MCGUIRE, Phyllis: telefonic, aug. 1989; personal, ian. 1990, iul. 1990
MCQUIDDY, Art: telefonic, ian. 1990; personal, ian. 1990
MILLEN, Emest: telefonic, dec. 1989 MITCHELL, Don: personal, feb. 1989, apr. 1989 MITCHELL, Richard: telefonic, sep. 1989, oct. 1989, nov. 1989, dec. 1989, ian. 1990, feb. 1990, mar. 1990; personal, iul. 1990 MUNDE, Ruben: personal, nov. 1990; telefonic, dec. 1990, feb. 1991
NEAL, David: telefonic, dec. 1990
NEWTON, Irving: telefonic, mar. 1990
ORR, David: telefonic, dec. 1990
PARKER, Jim: telefonic, sep. 1989; personal, sep. 1989
PAYNE, Bud: telefonic, dec. 1989; personal, ian. 1990
PERKINS, Archie: telefonic, oct. 1989
PLATT, Curtiss: personal, iul. 1989
PORTER, Leonard: mai 1990
PORTER, Robert: telefonic, ian. 1990; personal, apr. 1990, iul. 1990
PROCTOR, Loretta: telefonic, apr. 1989, ian. 1990; personal, iul. 1990
PROCTOR, Norris: telefonic, ian. 1990
RAGSDALE, Betty: telefonic, aug. 1990
RAYNES, Jock: telefonic, nov. 1990
REESE, Ed: telefonic, ian. 1990, feb. 1990, iul. 190 REXROLD, Mike: telefonic, nov. 1989, ian. 1990
RICHARDS, Myra: telefonic, ian. 1990
RICKETT, Lewis: telefonic, mai 1989, nov. 1989, dec. 1989, ian. 1990, feb. 1990, mar. 1990; personal, nov. 1989, ian. 1990
RICKETT, Lewis, D-na: personal, oct. 1989, ian. 1990
ROBERTS, Jud: telefonic, ian. 1990; personal, ian. 1990
RODDEN, Jack: telefonic, aug. 1989; personal, sep. 1989
ROMERO, Jean: telefonic, mar. 1990
ROWE, Frankie: personal, nov. 1990

RUNYARD, Gerald: telefonic, nov. 1989
SAGER, Edward M.: telefonic, aug. 1990
SALTNDERS, Patrick: telefonic, iun. 1989, dec. 1990
SCHREIBER, Bessie: telefonic, mar. 1989, iul. 1989
SCHERRER: personal, nov. 1990
SE1FRIED, Richard D.: telefonic, dec. 1989, ian. 1990
SHIRKEY, Robert: personal, ian. 1990; telefonic, sep. 1989, dec. 1989; personal, iul. 1990
SHORTRIDGE, Lacey: telefonic, oct. 1989.
SKELLEY, Edgar: telefonic, nov. 1989
SLUSHER, Robert: telefonic, oct. 1990 SMITH, David: telefonic, iul. 1990 SMITH, Laurence: telefonic, nov. 1989
SMITH, Louise: telefonic, iun. 1990
SMITH, Robert E.: telefonic, dec. 1989, ian. 1990; personal, mar.
1991
SMITH, Warren: personal, oct. 1988; telefonic, dec. 1989
SNYDER, Gene. telefonic, mai 1989, sep. 1989
SPARKS, Elaine: telefonic, dec. 1989
SPURLIN, F.L.. telefonic, feb. 1990
STONE, Clifford: personal, feb. 1989; telefonic, aug. 1990
STR1CKLAND, Marian: telefonic, ian. 1990
STRINGFIELD, Leonard: telefonic, feb. 1989, mar. 1989, mai 1989,aug. 1989, sep. 1989, oct. 1989, nov. 1989, dec. 1989, ian.
1990,apr. 1990; personal, iun. 1989, feb. 1990 STUBBS, Al: telefonic, ian. 1989 SWEDMARK, Jean A.: telefonic, apr. 1989
SWORE, Robert, d-na: telefonic, feb. 1991 SULTEMEIER, Daniel: telefonic, aug. 1990 SULTEMEIER, Frank: telefonic, iul. 1989 SULTEMEIER, Juanita: personal, ian. 1990 TAYLOR, William: telefonic, apr. 1990 THOMPSON, Tommy: telefonic, ian. 1990 TIFFANY, John G.: personal, sep. 1990 TILLEY, John: telefonic, aug. 1989 TOOMAN, Bill: telefonic, aug. 1989
TORRES, Robert: telefonic, dec. 1990 TOULESE, Carmy: telefonic, oct. 1989

TUCKER, Merle: personal, aug. 1989; telefonic, apr. 1989, dec. 1989

TULK, Christine: personal, iul. 1990 TULK, Jay: personal, ian. 1990 TULK, Elizabeth: personal, ian. 1990, iul. 1990 TYREE, June: personal, aug. 1989

TYREE, Tommy: personal, aug. 1989; telefonic, sep. 1989, dec. 1989

VEGH, Elaine: telefonic, feb. 1990. mar. 1990 WACHTER, Helen: telefonic, mar. 1990 WADE, Cory: personal, nov. 1990 WALKER, Jim: telefonic, nov. 1990 WALSH, George: telefonic, mai 1990 WATKINS, John: personal, mai 1990

WELLS, Jeff: personal, feb. 1989, sep. 1990; telefonic, aug. 1989, sep. 1989, dec. 1989, feb. 1990

WEST, Jay: personal, nov. 1989

WILLIAMS, Lyle: telefonic, nov. 1989

WILMOT, Terry: telefonic, aug. 1989

WILSON, Wallace: telefonic, aug. 1989

WOODY, William: personal, nov. 1990

ZORN, Vernon D.: personal, apr. 1990; telefonic, oct. 1989.

Pe lângfl aceştia, au fost contactate şi următoarele persoane, în încercarea de a afla mai multe despre evenimentele din iulie 1947 :

William Adams James
M. Anderson Harold W.
Arner Cory Beck Pat
Beckett Joe Bergoich W.
Bischoff Dale Bocock
Chester Bohart Donald
Carroll Bill Cassidy Dick
Chapman Albert
Clayton Robert T.
Elizabeth Hart
Harold T. Hastings
Dardan George Davis
Lyman Deford Jesse M.
Delozier Harold
Denning Nancy Dumas
Ed Dunn E.R. Eggert
Florence Ellis Orville
Gardner Robert Gilman
Stan Gordon Hoyt S.
Griffith Bruce
Groesbeck Elizabeth
Hackworth Colin C.
Hamilton Charles E.
Hansha
John Skinner
William Sonntag

Robert Hastings
Emil Haury
James Hendley
Dick Henry
Ray Howard
Anthony Ivens
Bruce Johnson
Henry Jones
Ralph Jordon
D-na Arnold Kalp
Edwin R. Kellogg
James Kolb
Milton Knight
Tom Kums
James Lamb
Elmer L. Landry
Paul Martin
Vere McCarty
Sean McLaughlin
David Miles
Robert Murray
John Nalda
Amold PfeifTer
D-na Archie Perkins
Fred Plog
Timothy D. Proctor
Tim Rasmussen
Royal Reese
James E. Rogers
Justin Rose
John Rudowski
Joe C. Shackelford
John Simonson
Avritz Sparks
Florian J. Spiczka
Milton Sprouse
Mary Strode
Peter Sturrock
Russel Snyder
Rosemary Talley
James Taylor
William Taylor
Robert Terrell
Fred Van Devender
Gene Wagner
ArthurT. Walters
Charles J. Warth
Kay Whitman
Walt Whitmore jr.
John Wilson
Joseph Wirth
Fred Windorf
Steven Wright
Robert Wyatt
John Wyth
Donald B. Yeager

Anexa F: Structura Serviciului de informaţii în iulie 1947

Grupul de Bombardiere 509

Mr. Jesse A. Marcel - O.I C.

Cpt. James R. Breece Lt. Charles V. Swanson Lt. Floyd D. Powell Lt. Victor G. Thiel

Contram formaţii:

»

Cpt. Sheridan Cavitt Sg.-maj. Lewis S. Rickett Sg. Jack Williams

Informaţii pe escadrilă:

Emory R. Wells

Eighth Air Force

Col. Alfred F. Kalberer - O.I.C.

Mr. Edwin M. Kirton Mr. George W. Kinney Lt. Robert B. Wilson Sg.-maj. George R. Bremer jr.
Sg.-maj. Herbert M. Harwood jr

.*Contrainfommţii:*

Mr. Milton R. Knight jVlr. John C. Campbell Cpt. Louis J. Schiavo Sg.-maj. Robert A. Marco Sg.-maj. Milo D. Hodges Sg.-t. Wilbur R. Stephens Sg.-t. William H. Valentine Ssg. Roderick B. Pierce Ssg. John J. Guilfoyle

De la Washington DC:

Of. sa. Robert Thomas

.Anexa G: Persoane importante

ARMSTRONG, Căpitan - A colectat bucăţi din epavă de la familia Brazel, la doi ani după prăbuşire.

BARNETT, Grady L. „Bamey“ - Susţine că a găsit epava şi trupurile pe Câmpia San Agustin, la circa 190 km. de locul unde a găsit Mac Brazel resturile

BARROWCLOUGH, Lt.-colonel Robert - ofiţer executiv al *RosweU Army Air Field,* New Mexico. A zburat cu primul avion B-29 de la RosweU la Aerodromul Fort Worth.

BLANCHARD, Colonel William - Comandantul Grupului de Bombardiere 509, *RosweU Army Air Field.* La vederea materialelor colectate la faţa locului de către maiorul Jesse A. Marcel, a ordonat ca drumurile spre punctul prăbuşirii să fie blocate. Ulterior, a făcut
o deplasare anume la locul accidentului.

BRAZEL, W.W. „Mac“ - Şef la ferma Foster din Comitatul Lincoln, lângă Corona, New Mexico. A găsit locul prăbuşirii, pe pământurile fermei.

BRAZEL, Bill - Fiul lui Mac Brazel şi martor important.

BRILEY, Lt.-colonel Joe - La jumătatea lunii iulie 1947, a devenit ofiţer de operaţiuni la *RosweU Army Air Field.*

BROWN, Dr. Jerry - Inginer N.A.S.A. care a lucrat la Poligonul de Rachete White Sands. A speculat că metalul găsit era aliaj de duraluminiu sau o rachetă V-2.

BROWN, Sergent Melvin E. - S-a aflat la locul celei de-a doua prăbuşiri, păzind camionul cu trupurile extratereştrilor. A mai păzit şi hangarul de la *RosweU Army Air Field,* în timp ce înăuntru erau depozitate lăzile de la locul catastrofei.

CHAVEZ, Senator Dennis - Senator S.U.A. din New Mexico. Se presupune că i-a telefonat lui Walter Whitmore sr. şi a sugerat să nu difuzeze interviul înregistrat cu Mac Brazel.

CLARK, Ajutor de şerif, B.A. - A consemnat raportul iniţial din partea lui Mac Brazel, în biroul şerifului Comitatului Chaves

.DUBOSE, Colonel Thomas J. - Şef de stat-major al generalului de brigadă Roger Ramey. A fost fotografiat în cabinetul lui Ramey, împreună cu „resturile[4]*.

EASLEY, Maior Edwin D. - Comandantul Poliţiei Militare însărcinat cu trupele care au curăţit locul prăbuşirii.

FOSTER, Iris - Proprietara unei cafenele din Taos, New Mexico. L-a auzit adeseori pe un om poreclit „Cactus Jack[44], arheolog amator, vorbind despre faptul că văzuse o navă extraterestră prăbuşită.

GARDNER, Mary Ann - Soră la Spitalul St. Petersburg, Florida. A auzit o arheoloagă, pe patul de moarte, vorbind despre descoperirea unei nave şi trupuri de extratereştri.

GARDNER, Norma - Dactilografi cu autorizaţie top secret la Baza Aeriană Wright-Patterson. A dactilografiat rapoartele de autopsie ale fiinţelor extraterestre şi a văzut două cadavre.

HAUT, Locotenent Walter - Ofiţerul cu relaţiile cu publicul la *Roswell Army Air Field* Colonelul William Blanchard i-a ordonat să emită un comunicat de presă care declara că ftisese capturat un disc zburător.

HENDERSON, Căpitan Oliver W. „Pappy" - Membru al *First Air Transport Unit*; *Roswell Army Air Field* şi copilot al primului B-29 care a decolat de la Roswell spre Fort Worth. A fost de asemenea pilot al unui C-54 care a transportat resturi de la Roswell la Wright Field, Dayton, Ohio.

HENDERSON, Sappho - Soţia lui Pappy Henderson. Soţul ei i-a spus că pilotase avionul C-54 la Wright Field.

JENNINGS, Colonel Payne - Comandant adjunct al bazei şi grupului de la *Roswell Army Air Field.* A fost pilotul primului B-29 care a zburat de la Roswell la Fort Worth.

JOHNSON, J. Bond - Reporter angajat la *Fort Worth Star Telegram.* A ftlcut patru fotografii ale „resturilor[44] în biroul generalului Ramey.

JOHNSON, Dr. Jesse B. - Medicul unităţii *Roswell Army Air Field.* A efectuat studiile preliminare asupra trupurilor.

JOYCE, Frank - Reporter şi crainic al postului de radio K.G.F.L. din Roswell. L-a intervievat pe Mac Brazel la telefon, înainte de sosirea militarilor, iar ulterior i s-a spus o altă variantă.

KAUFMAN, Frank - Prieten al ofiţerului subaltern Robert Thomas. A spus că trupurile fuseseră sigilate într-o ladă de lemn, în timp ce se aflau încă la spital.

LAPAZ, Dr. Lincoln - Expert în meteoriţi; licenţiat în matematică şi astronomie. A fost chemat să cerceteze locul prăbuşirii.

MALTAIS, L.W. „Vem“ - Susţine că Bamey Bamett i-a spus că văzuse trupurile în costume gri dintr-o singură bucată, după care au sosit arheologii şi armata.

MARCEL, Maior Jesse A. - Ofiţer de informaţii la *Roswell Army Air Fielcf,* Biroul de Informaţii al Grupului de Bombardiere 509. A cules materiale de la fermă şi, ulterior, le-a transportat cu avionul la Aerodromul Forth Worth.

MARCEL, Jesse jr. - Fiul lui Jesse A. Marcel. A văzut mostre de resturi pe care tatăl său le adusese acasă şi, sub hipnoză, a reuşit să-şi amintească desenele care inscripţionau tija cu profil I.

MCBOYLE, Johnny - Administratorul postului de radio K.S.W.S. din Roswell, New Mexico. A încercat să difiizeze în emisie evenimentul de la Roswell.

MCGUIRE, Phyllis - Fiica şerifului George A. Wilcox. I-a văzut pe militari sosind foarte curând după ce tatăl ei îi chemase prin telefon.

MCQUIDDY, Art - Redactor şef al ziarului *Roswell Moming Dispatch.* Walter Haut i-a predat un comunicat de presă, pe care ulterior au încercat să-l ia înapoi alţi militari.

NEWTON, Ofiţer subaltern Irving - Ofiţer meteorolog la Aerodromul Militar Fort Worth. I s-a ordonat să se prezinte la cabinetul generalului Ramey pentru a identifica „epava", un balon-ţintă Rawin.

PARKER, Jim - Ajutor pe ferma lui Mac Brazel. într-o zi din anul 1988, fiul său a venit acasă de la şcoală, anunţând prezenţa unui camion al *AicForce* în zonă.

PAYNE, Bud - Vecin al lui Mac Brazel. A fost alungat de pe pământurile fermei Foster de către militari, în timp ce urmărea o vacă rătăcită. Ştia exact unde se afla locul

prăbuşirii.

PORTER, Sergent Robert - Membru al echipajului aeronavei B-29 care a transportat pachetele de la *Roswell Army Air Field* la *Fort Worth Army Air Field.* Susţine că în avion a călătorit şi Jesse A. Marcel.

PROCTOR, Floyd - Cel mai apropiat vecin al lui Mac Brazel şi soţul Lorettei Proctor. Brazel a venit la ei acasă pentru a le arăta
o bucată de metal.

PROCTOR, Loretta - Cea mai apropiată vecină a lui Mac Brazel şi soţia lui Floyd Proctor. A spus că îşi aminteşte cum soţul ei a încercat să zgârie metalul, fără însă a reuşi să lase vreo urmă.

PROCTOR, Timothy D. - Fiul lui Floyd şi Loretta. A găsit locul prăbuşirii, împreună cu Mac Brazel.

RAMEY, general de brigadă Roger - Comandantul *Eişhth Air Force,* din care ftcea parte Grupul de Bombardiere 509.

RICKETT, Lewis S. - Agent militar de contra informaţii (C.I.C.), care a asistat la recuperarea resturilor de la locul prăbuşirii.

ROBERTS, Jud - Acţionar minoritar al postului de radio K.G.F.L. din Roswell, New Mexico. A spus că militarii au luat exemplarele comunicatului de presă al lui Haut de la mijloacele de informare din oraş.

SHIRKEY, Robert - A văzut resturile transportate de către opt sau nouă oameni, prin Blocul de Operaţiuni al *Roswell Amiy Air Fie/d*

SLEPPY, Lydia - Secretara lui Merle Tucker din Albuquerque, New Mexico. I s-a ordonat telefonic să oprească transmiterea relatării despre prăbuşire.

SMITH, Sergent Robert E. - Membru al *First Air Transport Unit* la *Roswell Amiy Air Fie/d.* A petrecut o zi întreagă încărcând trei avioane cu materiale de la locul accidentului.

STRICKLAND, Lyman - Vecin al lui Mac Brazel. L-a văzut pe Brazel, în oraşul Roswell, escortat de trei ofiţeri militari la ieşirea din redacţia ziarului.

STRICKLAND, Marian - Vecină a lui Mac Brazel, soţia lui

Lyman Strickland. Tulburat, Brazel i-a vizitat după eliberarea sa din custodie la *Roswell Army Air Fie/d*

STRINGFIELD, Len - Cercetător şi scriitor în domeniul OZN L-a intervievat pe maiorul Jesse A. Marcel în 1978.

THOMAS, Robert - Ofiţer subaltern care a sosit cu un zbor special pentru a asista la recuperarea resturilor.

TUCKER, Merle - Proprietarul câtorva posturi de radio din New Mexico. întorcându-se din afara oraşului, a aflat că administratorul postului său de radio din Roswell încercase să transmită un reportaj despre prăbuşire.

TYREE, Tommy - Ajutor al lui Mac Brazel. A început să lucreze cam la o lună după prăbuşire şi îşi aminteşte că Brazel era iritat fiindcă oile nu voiau să traverseze câmpul cu resturi şi trebuia să le conducă pe drum ocolit până la adăpătoare.

WHITMORE, Walter sr. - Acţionar majoritar al postului de radio K.G.F.L. din Roswell, New Mexico. L-a ascuns pe Mac Brazel de militari.

WILCOX, Şerif George A. - Şeriful Comitatului Chaves, în care se află oraşul Roswell. Mac Brazel i-a arătat o bucată din resturi, iar el i-a propus lui Brazel să ia legătura cu Armata.

WILMOT, Dan - Locuitor din Roswell, New Mexico. El şi soţia lui au văzut un obiect de formă ovală zburând peste casa lor în ziua de 2 iulie 1947, data probabilă a prăbuşirii.

ZORN, Vemon D. - Ofiţer însărcinat cu Unitatea Foto Trei de la *Roswell Army Air Fie/d* A spus că oamenii lui nu au frcut nici o fotografie la locul prăbuşirii.

Note

Partea I: Perspectiva istorică

Capitolul unu - Vara anului 1947

1. Ted Bloecher, *Report on the UFO Wave of ! 947(*Washington, D.C., Author, 1967)

2. „Obiecte misterioase văzute în zbor rapid", *Cedar Rapids Gazette*, 26 iunie 1947

3. Bloecher, 1967

***4. Cedar Rapids Gazette*, 9 iulie 1947**

5. „Avioanele Armatei piaptănă cerul în căutarea discurilor zburătoare", *Des Moines Register, The*, 7 iulie 1947

6. *Clinton Herald,* 6 iulie 1947

7. „Discurile zburătoare continuă să-i nedumerească pe locuitorii S.U.A.", *Cirdeville Herald,* 7 iulie 1947

8. „Farsa cu farfuria zburătoare se dezvăluie", *Des Moines Register| The,*, 8 iulie 1947

9. Bloecher, 1967

10. Ruppelt, Edward J., *The Report on Unidentified Flying Objects* (New York: Ace Books, 1956)

***11. Las Vegas Review-Joumal, 9* iulie 1947**

Capitolul doi - Roswell revăzut

1. „R.A.A.F. capturează o farfurie zburătoare", *Roswell Daily Record,* 8 iulie 1947

2. „«Desk-operirea»'de lângă Roswell identificată ca fiind un balon meteorologic de către un ofițer al F.W.A.A.F.[44], *Fort Worth Star-Te/egram*, 9 iulie 1947

3. Frank Edwards, „Conferința despre OZN-uri[44], Convenţia de la Indianapolis, Indiana, 27 oct. 1955

4. Len Stringfield, interviu personal, 9 feb. 1955

5. Charles Berlitz şi William Moore, *The Roswell Incident (New* York: Berkley Books, 1988)

6. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

Partea a ll-a: Roswell, povestea adevărată

Capitolul trei - 3-14 iulie 1947: Mac Brazel

1. „Informări meteorologice", *Roswell Daily Record,* 1-30 iulie 1947

2. Loretta Proctor, interviu personal, 20 apr. 1989

3. Bill Brazel, interviu personal, 31 mar. 1989

4. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989

5. Norris Proctor, interviu personal, 12 aug. 1989

6. Phyllis McGuire, interviu personal, 27 ian. 1990

7. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

8. Phyllis McGuire, interviu personal, 27 ian. 1990

9. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

10. „Transmiterea primelor fotografii de la Roswell prin cablu, de la Record Office[44], *Roswell Daily Record,* 9 iulie 1947

11. „Fermierul hărţuit care a localizat «farfuria» regretă că a vorbit despre ea[44], *Roswell Daily Record,* 9 iulie 1947

12. Frank Joyce, interviu personal, 26 ian. 1947

13. Bill Brazel interviu personal, 19 feb. 1989

14. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989

- (în orig.) „***Disk-overy***", joc de cuvinte intraductibil, înlocuind particula 'desc' cu 'disc' - (n.tr.).

Capitolul patru - 6-10 iulie 1947: Şeriful Comitatului Chaves

1. Phyllis McGuire, interviu personal, 27 ian. 1990

2. Juanita Sultemeier, interviu personal, 27 ian. 1990

3. Phyllis McGuire, interviu personal, 27 ian. 1990

4. Elizabeth Tulk, scrisoare către autori, 28 ian. 1990

Capitolul cinci- 7 iulie 1947: Câmpul cu resturi

1. Observaţii personale, 31 martie 1989

2. Bill Brazel, interviu personal, 19 feb. 1989

3. Leonard H. Stringfield, *UFO*

***Crnsh/Retrieva*/ 5K/7</*o/77<?**

(Seguin Tex: MUFON, 1980)

4. Bill Brazel, interviu personal, 31 mar. 1989

5. Stringfield, *Syndrome*

6. Bill Brazel, interviu personal, 19 feb. 1989

7. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

8. Jesse Marcel jr., interviu personal, 3 aug. 1989

9. Bill Brazel, interviu personal, 31 mar. 1989

10. Bill Brazel, interviu personal, 19 feb. 1989

11. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

Capitolul şase - S iulie 1947: Informarea de dimineaţă

1. Patrick Saunders, interviu personal, 20 iun. 1989

2. Cartea de telefon a *Roswe/I Army Air Fie/d*$_y$ aug. 1947

3. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 199

4. George „Jud“ Roberts, interviu personal, 31 ian. 1990

5. Sheridan S. Cavitt, interviu personal, 29 ian. 1990

Capitolul şapte - 8 iulie 1947: Câmpul cu resturi

1. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990

2. George „Jud" Roberts. interviu personal. 31 ian 1990

3. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990

4. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

5. Vernon D. Zom, interviu personal, feb. 1990

6. Robert E. Smith, interviu personal. 19 ian 1990

7. Robert E. Smith, interviu personal, 19 ian. 1990

8. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990

9. Loretta Proctor, interviu personal. 20 apr. 1989

10. Jerry Brown, interviu personal, 28 ian. 1990

1 I. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990

12. Robert E. Smith, interviu personal, 19 ian. 1990

13. Patrick Saunders, interviu personal, 20 iun. 1990
14. Joe Briley, interviu personal, 20 oct. 1989
15. Edwin D. Easley, interviu personal, 4 feb. 1990

Capitolul opt - S-10 iulie 1947: Conferinţele de presă

I. Walter G. Haut, interviu personal, I apr. 1989
2 „Declaraţia Roswell", ***Sein Francisco Chronicle,*** 9 iulie 1947
3. Joe Briley, interviu personal, 20 oct. 1989
4. George „Jud“ Roberts, interviu personal, 31 ian. 1990
5. J. Bond Johnson, interviu personal, 27. feb. 1989
6. Irving Newton, interviu personal, 25 mar. 1990
7. Thomas DuBose, interviu personal, 31 mar. 1990
8. Copie, mesaj telex F.B.I., 7 iul. 1947
9. Walter G. Haut, interviu personal, I apr. 1989
10. „Discurile zburătoare continuă să-i nedumerească pe locuitorii S.U^A", ***Circleville Herald,*** 7 iulie 1947
11. Walter G. Haut, interviu personal, 20 apr. 1989 12 „Meteorologul local considera că discurile sunt aparate ale Biroului", ***RosweUDaily Record,*** 9 iulie 1947
13. „«Desk-operirea» de lângă Roswell identificată ca fiind un balon meteorologic de către un ofiţer al F.W.A.A.F.*⁴, *Fort Worth Stnr-Telegmm,* 9 iulie 1947
14. FrankJoyce, interviu personal, 31 mar. 1989
15. George „Jud“ Roberts, interviu personal, 31 ian. 1990

Capitolul nouă - 8-10 iulie 1947: Zborurile

1. Thomas DuBose, interviu personal, 16 aug. 1990
2. Jesse Marcel jr. interviu personal, 2 aug. 1989
3. Robert Porter, interviu personal, 8 apr. 1990
4. Sappho Henderson, interviu personal, 3 aug. 1989

5. Vere McCarty, scrisoare, 12 iul. 1989

6. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989

Capitolul zece - 8 iulie 1947: Trupurile

1. Berlitz şi Moore, 1988

2. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990

3. Beverly Bean, interviu personal, mar. 1990

4. John Kromschroeder, interviu personal, 29 ian. 1990

5. Beverly Bean, interviu personal, ian. 1990

Capitolul unsprezece - iulie 1947 - prezent: Trupurile

1. Len Stringfield, interviu personal, 8 iun. 1989

2. Stringfield, *Syndrome*

3. John Timmerman, interviu personal, 4 feb. 1990

4. Helen Wachter, interviu personal, 4 apr. 199#

5. Bill de Vaughn, interviu personal, 3 feb. 1990

Capitolul doisprezece - iulie 1947: Filiera Wright Fie/d

1. Biografie oficială *AirForcede* **Arthur Exon**

2. Scrisoarea lui Twining către G.B. George Schulgen, 23 sep. 1947

3. Arthur Exon, interviu personal, 19 iul. 1990

Capitolul treisprezece - iulie 1947: Arheologii

1. Lewis S. Rickett, interviu personal, ian. 1990

2. Dick Chapman, interviu personal, 19 mai 1989

3. J.H. Kelly, interviu personal, 12 dec. 1989

4. Fred Windorf, interviu personal, 19 oct. 1989

5. Mary Ann Gardner, interviu personal, 10 feb. 1990

6. Iris Foster, interviu personal, 12 feb. 1990

Capitolul paisprezece - septembrie 1947: Rickett ţi

LaPaz

1. Istoricul Unităţii 509, iulie-august 1947
2. Lincoln LaPaz şi Albert Rosenfeld, „Invazia babanelor japoneze asupra Americii", *Collier's*, 17 ian. 1953
3. Bill Cassidy, interviu personal, 19 nov. 1989
4. Ruppelt, 72-73
5. Lewis S. Rickett,interviu personal, ian. 1990
6. Lewis S. Rickett,interviu personal, nov. 1989
7. Lewis S. Rickett,interviu personal, ian. 1990
8. Corespondenţă din dosarele personale ale lui AlexanderD. Mebone, 15 ian. 1954

Partea a lll-a: Investigaţia Centrului J. Allen Hynek pentru Studii OZN

Capitolul şaisprezece - Explicaţii

1. „Generalul Ramey goleşte farfuria de la Rosweir, ***Roswefl*** *Daily* ***Record,*** 9 iulie 1947

2. „Fermierul hărţuit care a localizat «farfuria» regretă că a vorbit despre ea“, *Roswell Daily Record* 9 iulie 1947
3. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
4. Bill Brazel, interviu personal, 31 mar. 1989
5. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989
6. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989
7. Lewis S. Rickett, interviu personal, nov. 1989
8. D-na Lyman Strickland, interviu personal, 4 ian. 1990
9. Paul McEvoy, interviu personal, apr. 1989
10. „Discurile zburătoare continuă să-i nedumerească pe locuitorii S.L'.A.“, *Circ lev ii le Herald,* 7 iulie 1947
11. Irving Newton, interviu personal, 21 mar. 1989

12. Bill Brazel, interviu personal, 19 feb. 1989
13. „Fermierul hărţuit care a localizat «farfuria» regretă că a vorbit despre ea“, ***Roswell Daily Record***| 9 iulie 1947
14. John Keel, interviu personal, 19 nov. 1989
15. Robert C. Mikesh, ***Japan's World War 11 Ba! bon Bomb Attacks On North America***, Voi. 9 (Washington D.C.: Smithsonian Institut ion, 1973)
16. Mikesh, 1973
17. Tommy Tyree, interviu personal, 12 aug. 1989
18. Beverly Bean, interviu personal, martie 1990

Partea a V-a: Anexe

Anexa A: Proiectul Blue Book

I. „Proiectul ***Blue Book***" (microfilm), Arhivele Naţionale, Washington, DC.
2. Nathan F. Twining, scrisoare către G.B. George Schulgen, 23 sep. 1947
3. Ruppelt, 26
4. „Proiectul ***Bhie Book***" (microfilm), Arhivele Naţionale, Washington, D.C.
5. „Indexul principal al Proiectului ***Blue Book'*** (microfilm), Arhivele Naţionale, Washington, D.C.
6. Kevin Randle, ***The UFO Casebook,*** (New York: Warner Books, 1989), 19-27
7. Ruppelt, 64
8. Randle, ***Casebook***, 28-31
9. Ruppelt, 81-85
10. Ruppelt, 113-130
11. Randle, ***Casebook,*** 64-71
12. Randle, ***Casebook,*** 64-71
13. „Farfuriile roiesc deasupra capitalei[44],
Cedar Rapids Gazette, 29 iul. 1947

14. Randle, *Casebook,* 74-77
15. J. Allen Hynek, interviu personal, dec. 1982
16. Daniel S. Gillmor, ed., *Scientific Stiidy of Unidentified Flying Objects* (New York: Batnani Books, 1969), 525
17. Gillmor, 525
18. Kevin D. Randle şi Robert Charles Comett, „Diversiunea Proiectului *BlueBook.* Pentagonul suprimă datele OZN[4]\ *UFO Reports,* toamna 1975, 27
19. J. Allen Hynek, interviu personal, ian. 1983
20. Randle şi Comett, *UFO Report,* 28

Anexa B: Prăbuşirile OZN

1. J.P. Calin, „Farfuriile zburătoare şi omuleţii misterioşi[44], *Tnte,* sep. 1952,4
2. Harold Dunning, interviu personal, aug. 1985
3. Robert Hastings, interviu personal, 28 ian. 1990
4. Warren Smith, interviu personal, 27 oct. 1988
5. Randle, *Casebook,* 54-56
6. „Proiectul *Blue Book'* (microfilm), Arhivele Naţionale, Washington, D.C.
7. John Keel, interviu personal, nov. 1989
8. Frank Edwards, *Flying Saucers - Serious Business* (New York: Batnam Books, 1966), 45
9. Raymond Fowler, „Ce e cu OZN-urile prăbuşite?[44], *Officia! UFO,* aprilie 1976, 24-25
10. Coral Lorenzen, *Flying Saucers: The Start!ing Evidence of the In vas ion from Outer Space* (New York: Signet, 1966), 104-105
11. Lorenzen, *Evidence,*, 143
12. Lorenzen, *Evidence,* 142
13. Lorenzen, *Evidence*, 130-142
14. Gillmor, 94-96
15. Randle, *Casebook*, 97

16. „O explozie roşie strălucitoare se aprinde pe cerul Las Vegas-ului[44], *Las Vegas Sun,* 19 apr. 1962
17. Randle, *Casebook*
18. „Proiectul *Blue Book'* (microfilm), Arhivele Naţionale, Washington, D.C.
19. Ralph Jordan, interviu personal, 12 feb. 1989
20. Walter Butt, interviu personal, 9 nov. 1988
21. Scrisoare către autor, 12 mai 1989
22. „Se raportează apariţii pe scară largă ale «globurilor-de-foc»“, *Denver Post,* 10 dec. 1965
23. D-na Amold Kalp, interviu, 10 dec. 1965
24. Stan Gordon, interviu personal, 12 oct. 1989
25. Stan Gordon, interviu personal, 12 oct. 1989
26. „Resturile OZN-ului prăbuşit în Columbia[44], *A.PR.O. BuIletin,* martie-aprilie 1968
„OZN-ul prăbuşit[44], publicaţie privată, 198
27. 9„Obiectul căzut în Bolivia[44], *A.P.R.O. Bulletin*, mai 1978
28. „OZN-ul prăbuşit[44], publicaţie privată,

1989 *Anexa C: Relatările din presă*

1. „Farsa cu farfuria zburătoare se dezvăluie[44],
Des Moines Register, The, 8 iulie 1947
2. J.P. Calin, „Farfuriile zburătoare şi omuleţii misterioşi[44], *Tme,* sep. 1952,4
3. Berlitz şi Moore, 129
4. Editorial de Dorothy Kilgallen, *Fort Worth Star- Telegram*, 24 mai 1954
5. „Ce Dumnezeu?[44]*, *C/ea nvater Sun,* 27 oct. 1974

(în orig.) **„ *What On Earth*?"; joc de cuvinte intraductibil: (lit.) "Ce, pe Pământ...?" - (n.tr.)**

.Glosar

A.P.R.O. - *Aer iai Phenomena Research Organizat ion* (Organizaţia de Cercetare a Fenomenelor Aeriene). Prima dintre grupările civile dedicate studiului OZN-urilor, fondată de Jim şi Coral Lorenzen.

A.T.I.C. - *Air TechnicaI InteHigence Center* (Centrul de Informaţii Tehnice Aeriene) de la Baza Aeriană Wright-Patterson din Dayton, Ohio. La un moment dat, a fost agenţia de control asupra Proiectului *B/ue Book.*

Atomic Blast - („Detonaţia atomică[44]), ziarul intern al Grupului de Bombardiere 509 din Roswell, în 1947.

Avionics - Combinaţie între „aviaţie[44] şi „electronică[44]; se referă la echipamentele radio şi electronice dintr-o aeronavă.

B-25 - Bombardier bimotor al *Army Air Force,* folosit pe scară largă în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

B-29 - Bombardier cvadrimotor folosit de *Army Air Force* la sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial; o superfortăreaţă B-29 a aruncat bombele atomice asupra Japoniei.

C-54 - Avion de marfă cvadrimotor, folosit de *Army Air Force* în 1947.

C. I.C. - (*Army Counterintelligence Corps*), Corpul de Contrainformaţii al Armatei.

Comisia Condon - Grup de studiu ştiinţific al OZN-urilor sponsorizat de *Air Force*,, în cadrul Universităţii din Colorado; rezultatele studiilor au fost publicate în 1969.

Disc zburător - una dintre primele denumiri atribuite OZN-urilor.

Duraluminiu - Aliaj de aluminiu, uşor, dur şi rezistent,

folosit în construcţia de aeronave.

Eighth Air Force - (Aviaţia a Vlll-a), unitate înrudită cu Grupul de Bombardiere 509; era localizată la Aerodromul Fort Worth.

Extraterestru - Orice sau oricine care provine din afara Pământului; meteoriţii şi cometele sunt de origine extraterestră.

Farfurie zburătoare - una dintre primele denumiri atribuite OZN-urilor; cu timpul, a devenit o expresie denigratoare.

First Air Transport Unit - (Unitatea de Transport Aerian I), localizată în iulie 1947 la *Roswe/I Army Air Field,* aeronavele din *First Air Transport au* transportat o mare parte din resturile de la Roswell.

Grupul de Bombardiere 509 - în iulie 1947, era singurul grup de bombardament atomic din lume. Grupul 509 a fost răspunzător de lansările bombelor nucleare asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki.

I. U.R. - International UFO Reporter (Raportorul internaţional OZN); publicaţia oficială a Centrului de Studii OZN.

Majestic Twelve sau MJ-12 - Prezumtivul comitet organizat de către preşedintele Truman pentru a investiga nava descoperită la Roswell; în ultimele câteva luni autenticitatea MJ-12 a fost serios pusă la îndoială.

Proiectul Blue Book - Studiul OZN al *Air Force*| s-a încheiat oficial în decembrie 1969.

R.A.A.F. **- *(Roswell Army Air Fie/d),* Aerodromul Roswell.**

Rawin, dispozitiv de ţintire **- Balonul meteorologic despre care scepticii pretind că a fost găsit la Roswell**

S.E.T.I. - (*Sen reh for Ex trn terrestria I Intellişence)* Căutarea Inteligenţelor Extraterestre; căutările ştiinţifice ale vieţii inteligente în alte părţi ale universului.

UFO - *(Unidentifïed Flying Object)* OZN; Obiect Zburător Neidentificat; termen oficial folosit de către Air Force.

Bibliografie

ABNEY, David L. „Expert Testimony and Eyewitness Identification,[44] *Case and* Co/77/77<?/7/(martie-aprilie 1986) BARKER, Gray. „America's Captured Flying Saucers-The Cover- up of the Century,[44] *UFOReport(*mai 1977) BERLITZ, Charles and MOORE, William L., *The Roswell Incident.* NewYork:Berkley Books, 1988 BINDER, Otto, *What We Really Know about Flying Saucers.*

Greenwich, Conn.: Fawcett Gold Medal Books, 1967 BLOECHER, Ted. *Report on the UFO Wave of1947.* Washington D.C.: Author, 1967. BLUM, Ralph, şi BLUM, Judy. *BeyondEarth: Man*s Contact with UFOs.* New York: Bantam Books, 1974 BROWN, Fred R. *National Security Management.* Washington D.C.: Industrial College of the Armed Forces, 1972 BRUNVAND, Jan Harold. *The Choking Doberman and Other „New" Urban Legends.* New York: W.W.Norton *&* Co., 1984 CAHN, J.P. „The Flying Saucers and the Mysterious Little Men,[44] *Tnie* (septembrie 1952) DIXON, Robert T. *Dynamic Astronomy,* Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1971 EDWARDS, Frank. *Flying Saucers - Here andNowf* New York: Bantam Books, 1968 —. *Flying Saucers - Serious Business.* New York: Bantam Books, 1966 —. *Strânge World.* New York: Bantam Books, 1969 Eighth Air Force Staff Directory, Texas: iunie 1947 FALK, Stanley L.

şi BAUER, Theodore W. *The National Security Structure.* Washington, D.C.: Industrial College of the Armed Forces, 1972
FAWCETT, Lawrence şi GREENWOOD. Barry J. *C/ear Intent The Goverhment Cover-up ofthe UFO Experience.* New Jersey: Prentice-Hall, 1984 FORD, Brian. *German Secret Weapons: Blueprint for Mars.* New York: Ballantiqe Books, 1969 FOWLER, Raymond E. *Casebook of a UFO Investigator* Englewood Clifts, New Jersey: Prentice-Hall, 1981 —. „Wliat about Crashed UFOs“ *OtYicia! UFO(npv|||e* 1976) GILLMOR, Daniel S., ed. *Scientific Stuc/y of i ˈnidentifiedFlying Objects.* New York: Bantam Books, 1969 GOLDSMITH, Donald. *Semesis.* New York: Berkley Books, 1985 GOOD, Timothy. *Above Top Secret.* New York: Morrow, 1988 HALL, Richard. *Uninvited Guests.* Santa Fe, New Mexico: Aurora Press, 1988
—. „Crashed Disks - Maybe," *International UFO Reporter,* Voi. 10, No. 4, iulie-august, 1985 „History of the Eighth Air Force, Fort Worth, Texas”, (Microfilm) Air Force Arhives, Maxwell Air Force Base, AL „History of the 509th Bomb Group, Roswell, New Mexico", (Microfilm). Air Force Arhives, Maxwell Air Force Base, AL HOGG, Ivan Ll. şi KING, J. B. *German and A Hied Secret Weapons of World WarlI.* London: Chartwell Books, 1974 HYNEK, J. Allen. *The UFO Experience A Scientific Inquiryˈ.*
Chicago: Henry Regnery, 1972 JACOBS, Da vid M. *The UFO Controversy in America.* New York: Signet. 1975 KEYHOE, Donald E. *Aliens From Space.* New York: Signet, 1974 KLASS, Philip J. *UFOs Explained* New York Random House,
1974
—. „Crash of the Crashed Saucer Claim,“ *The Skeptical Enquirer,* Voi. 10, 1986

LANG, Daniel. *The Man in the Tlnck Lead Suit* New York Oxford University Press, 1954 LORENZEN, Coral şi Jim. *Abducted!* New York: Berkley Medallion Books, 1977

— *Encounters with UFO Occi/pnnts* New York: Berkley Medallion Books, 1976

— . *Flying Saucer Occupants.* New York: Signet, 1967 —. *Flying Saucers: The StartJing Evidence ofthe Invasion from Outer Space.* New York: Sigriet, 1966 MCCLELLAN, Mike. „The Flying Saucer Crash of 1948 is a Hoax,“ *Official UFO* (octombrie 1975) MCDONOUGH, Thomas R. *The Search for Extraterrestrial Jntelligence.* New York: John Wiley *&* Sons, 1987 MENZEL, Donald H. şi TAVES, Emest H. *The UFO Enigma* Garden City, New York: Doubleday and Co., 1977 MICHEL, Aime. *The Tmth about Flying Saucers.* New York: Pyramid Books, 1967 National Security Agency. Presidential Documents. Washington, D. C.: Executive Order 12356, 1982 PRICE, Alfred. *Luffwaffe.* New York: Ballantine Books, 1969

„PROJECT BLUE BOOK" (Microfilm). National Archives, Washington, D.C.

RAAF Base Phone Book, New Mexico: Aug. 1947 RAAF Yearbook, Roswell, New Mexico: 1947 RANDLE, Kevin D. „The Flight of the Great Airship", *True's Flying Saucers and UFOs Quarterly* (primăvara 1977)

~. „Misterious Clues Left Behind by UFOs“, Saga’s *UFOAnnual* (vara 1972)

~. *The October Scenario.* Iowa City, Iowa: Middle Coast Publishing, 1988 —. „The Pentagon’s Secret Air War Against UFOs“, *Saga* (martie 1976)

RANDLE, Kevin D. şi CORNETT, Robert Charles. „Project Blue Book Cover-up: Pentagon Suppressed UFO Data", UFO Report Voi. 2, No. 5 (toamna 1975)

— . *The UFO Casebook.* New York: Warner Books, 1989 RANDLES, Jeny. *The UFO Conspiracy.* New York: Javelin Books, 1987
RUPPELT, Edward J. *The Report on UnidentifledFlying Objects* New York: Ace Books, 1956 —. „Rocket and Missile Firings[44], White Sands Proving Grounds, Jan 30-Jul 1947, Listing SAGAN, Cari şi PAGE Thomton, Ids. *UFO's: Scientitic Debnte* New York: W.W.Norton & Co., 1974
SCULLY, Frank. *Behind the Flying Saucers.* New York: Henry Hoit, 1950
SNIDER, L. Britt „What Are We Doing About Espionage?“ *Defense* (noiembrie 1985)
SPENCER, John şi EVANS, Hilary. *Phenomenon.* New York: Avon Books 1988 STEIGER, Brad. *Project Blue Book.* New York: Ballantine Books, 1976
— . *Strangers From The Skies.* New York: Award Books, 1966 STORY, Ronald D. *The Encyclopedia ofUFOs.* Garden City, New York. Doubleday and Co., 1980
STRINGFIELD, Leonard H. *Situation Red: The UFO Siege!* Garden City, New York: Doubleday, 1977 —. *UFO Crash/Retrieva! Syndrome: Status Report II.* Seguin, Tex.: Mutual UFO Network, 1980 *UFO Crash/Retrievals: Amassing the Evidence: Status Report* III. Cincinnati, Ohio: The Author, 1982 SUTHERLY, CURT. Jnside Story of the New Hampshire UFO Crash,“ *UFO Report* (iulie 1977)
U.S. Congress House Conimittee on Science and Astronautics. *Symposium on Unidentifled Flying Objects.* (iulie 29, 1968), Hearings, Washington D.C.: U.S. Government Printing Office, 1968
VALLEE, Jacques. *Anatomy of a Phenomenon.* New York: Ace Books, 1966 WILCOX, Inez, personal writings 1947-

1952 WILKrNS, Harold T. ***Flying Saucers on the Attack***
New York: Citadel Press 1954 WILSON, Colin. ***Mysteries.***
New York: Perigee Books, 1978

Alte periodice şi surse de cercetare:

A.P.R.O. ***Bulletin*** martie-aprilie, 1968, iulie-august 1970, mai 1978
Atomic Blast, RAAF Base Newspaper, iulie-augusţ 1947
International UFO Reporter, 1987-1989
Alamogordo News, iulie 1947
Albuguerque Journal, iulie 1947
Boston Advertiser, dec 1965
Bozeman Daily Chronicle. iulie 1947
Cedar Rapids Gazette, martie-aprilie 1897, iunie 24, 1947—iulie 30, 1947
Chicago Daily News, iulie 1947
Chicago Sun, iulie 1947
Chicago Daily Times, iulie 1947
Circleville Herald, iulie 1947
dinton Herald, iulie 1947
Dalhart Texan, iulie 1947
Dallas Moming News. iulie 1947
Da!las Times Herald, iulie 1947
Dallas Moming News, iulie 1947
Dayton Daily News, iulie 1947
DenverPost, iulie 1974, martie 1950, iunie 1979
Des Moines Register, iunie 24, 1947-iulie 20, 1947
Detroit Free Press, iulie 1947, dec 1965
F!int Journal, dec 1965
Fort Worth Star - Telegram, martie-aprilie 1897, iulie 1947
Houston Chronicle. iulie 1947
Las Vegas Review - Journal iulie 1947
Las Vegas Sun, aprilie 19, 1962-aprilie 20, 1962
London Times, iulie 1947

Los Angeles Herald Express, iulie 7, 1947-iulie 10,1947 ***Los Angeles Times,*** iulie 1947, dec 1965 ***Louisville Courier - Journal,*** iulie 1947 ***Rocky Mountain News,*** iulie 1947 ***RoswellDaily Record,*** iulie 194 7***Roswel! Moming Dispatch,*** iulie 1947 ***New York Herald Tribune,*** iulie 1947, dec 1965 ***New York Times,*** iulie 1,1947-iulie 15,1947 ***San Francisco Chronic/e,*** iulie 1947 ***Seattle Daily Times,*** iulie 1947 ***St. Paul Pioneer Press,*** iulie 1944 ***Syracuse Herald - American,*** iulie 1947 ***Syracuse Herald - Journal,*** iulie 1947 ***Toronto Daily Star,*** dec 1965 ***Washington Post,*** iulie 1947

Mulţumiri

i

O lucrare de acest gen nu poate fi dusă până la capăt fără ajutorul a zeci de alţi colaboratori. Câţiva dintre aceştia ne-au furnizat

i nformaţii inestimabi le.

CARL BEBRICH - Consultant ştiinţific.

BILL ŞI DON BOGEL - Pentru că ne-au îngăduit să începem.

BILL BRAZEL - Fără al cărui ajutor investigaţia s-ar fi împotmolit înainte de a pomi.

RICHARD BUDEMAN - Asociat.

CENTRUL J. ALLEN HYNEK PENTRU STUDII OZN - 2457 West Peterson Ave, Chicago, Illinois 60659. Mulţumiri deosebite lui Mark Rodeghier, directorul ştiinţific, lui George Eberhart şi lui John Tinimerman. Centrul este şi arhiva copiilor după toate benzile, însemnările şi interviurile legate de anchetarea cazului Roswell.

JAMES CLEARY, Doctor în medicină - Asociat.

SUE ANN CURTIS - Consultant ştiinţific.

PAUL DAVIDS - Pentru aprecierile sale faţă de evenimentul de la Roswell şi nepreţuitul ajutor adus ducerii acestei lucrări la bun sfirşit.

R.T. EIERMANN - Asistenţă redacţională.

STANTON FRIEDMAN - Fizician nuclear şi cercetător OZN, care a aflat primul despre evenimentul de la Roswell şi, prin

insistenţele sale, a reuşit să găsească martorii-cheie care au dezvăluit lumii povestea

STAN GORDON -- Asociaţia din Pennsylvania pentru Studiile Inexplicabilului, 6 Oak Hill Avenue. Greensburg, Pennsylvania 15601.

BARRY GREENWOOD- Pentru valoroasa sa asistenţă.

ROBERT HASTINGS - A luat cuvântul în peste trei sute de colegii şi universităţi de pe tot cuprinsul tării. Programul său de conferinţe, „OZN-urile: istoria ascunsă,,, se bazează pe documente despre OZN-uri, ale C.I.A., *Air Force* şi F B I. scoase de sub regim confidenţial şi puse în circulaţie pe baza Actului Libertăţii
Informaţiei. A cerut ca oricine are informaţii privind aceste cazuri să îl contacteze la 40 Evergreen Circle, Caropines, Myrtle Beach, South Carolina 29575.

WALTER HAUT - Ofiţerul cu relaţiile cu publicul al *RosweH Arrny Air F/eld* în luna iulie 1947. Ajutorul său pentru găsirea martorilor şi sfaturile pe care ni le-a dat au fost nepreţuite.

RICHARD HE1DEN - Asistent cercetător.

RALPH HEICK - Care ne-a oferit numeroase piste şi ajutor în găsirea martorilor oculari. Cunoştinţele sale despre Grupul de Bombardiere 509 şi operaţiunile din *Roswell Arrny Air FieJd* au avut o valoare inestimabilă.

CHESTER LYTLE - Care ne-a devenit un susţinător important şi un aliat de încredere.

DON MITCHELL - Care ne-a ajutat în investigaţii şi ne-a pus la dispoziţie camioneta sa cu cabină spaţioasă şi devoratoare-de-u- lei. Cunoştinţele sale despre Statul New Mexico ne-au uşurat contactele cu martorii.

JEFF PERONTO - Asociat.

BRAD RADCLIFFE - Asistent al lui Don Schmitt; pentru istovitoarele sale eforturi de pe parcursul întregului proiect.

BILL RAMSEYER - Asociat.

SUSAN ROCKHILL - Asistent redacţional.

ROUNDTOWN UFO SOCIETY - P.O. Box 52, Circleville, Ohio 43113. Pete Hartinger, director; Delbert Anderson,

investigator şef; Jon Fry, cercetător principal. Ne-au oferit informaţii preţioase despre descoperirea lui Shermann Campbell din iulie 1947.

CLIFFORD STONE - Pentru valorosul său sprijin şi asistenţă.

LEONARD STRINGFIELD - 4412 Grove Avenue, Cincinnati, Ohio 45227. Raportul său situaţional, CRASH/RETRIEVAL, s-a vădit a fi o nepreţuită sursă de informaţii. Copiile rapoartelor, precum şi alte materiale referitoare la OZN-uri se pot obţine de la Stringfield în schimbul unei taxe.

DR. MICHAEL SWORDS - Pentru toate sfaturile şi încurajările sale.

JERRY VERMEULEN, Doctor în medicină - Chiar dacă n-a adus antidotul la locul prăbuşirii.

JEFF WELLS - Care ne-a ajutat cu indiciile şi al cărui ajutor e apreciat pe de-a-ntregul.

STEVE ZALEWSKI - Pentru inestimabila sa asistenţă

Câteva universităţi şi instituţii nc-au oferit asistenţă în ccrcctări. I)cşi nici una dintre ele nu a subscris la teoria intervenţiei extraterestre la Roswell,.toate au binevoit să ne acorde întregul ajutor posibil.

Air Force Archives, Maxwell Air Force Base, Alabama
Albuquerque City Library, Albuquerque, New Mexico Arizona State Museum, Tempe, Arizona Bettmann Photo Archives, New York Carswell Air Force Base, Fort Worth, Texas Cedar Rapids Public Library, Cedar Rapids, Iowa Chaves County Historical Society, Roswell, New Mexico Clark County Public Library, Las Vegas, Nevada Communications Diversified, Inc., Albuquerque, New Mexico Dayton and Montgomery County Library, Dayton, Ohio *Fate* Magazine, Chicago, Illinois
FOIA Officers, U.S. Army, Navy and Air Force, Washington, D.C.
Paul Harvey News, Chicago, Ilinois
Holloman Air Force Base, Alamogordo, New Mexico
Institute of Meteoritics, Albuquerque, New Mexico
Kirtland Air Force Base, Albuquerque, New Mexico
Museum of New Mexico, Santa Fe, New Mexico

National Aeronautics and Space Administration

National Archives, Washington, D.C.

NBC Television, including the stafif and crew of *Unsolvcd Mysteries*

New Mexico Military Institute, Roswell, New Mexico

Offutt Air Force Base, Omaha, Nebraska

***OMNI* Magazine, New York, New York**

Pease Air Force Base, New Hampshire

Pentagon, Dep't of Army Intelligence, Washington, D.C.

Roswell Chamber of Commerce, Roswell, New Mexico

Roswell Public Library, Roswell, New Mexico Smithsonian Institution, Washigton, D.C.

Southern Methodist University, Dallas, Texas University Of Arizona, Tucson, Arizona University of lowa, lowa City, lowa University of New Mexico, Albuquerque, New Mexico University of Wisconsin, Madison, Wisconsin ***Wall Street JoumaL*** New York, New York White Sands Proving Grounds, New Mexico Wright-Patterson Air Force Base, Dayton, Ohi

CĂRŢI APĂRUTE

. SFIDAREA TIMPULUI - Sorin Ştefânescu

• **El SUNT AICI (voi. 1) -** Thimothy Good

. ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE - Brian Inglis

RAPORT OZN - Timothy Good

• **ALTE DIMENSIUNI -** Jacques Vallee

- **CONFRUNTĂRI -** Jacques Vallee
- **O LUME ASCUNSĂ -** Raymond Bernard
- **PORŢI SPRE INFERN -** Sharon Jarvis
- **El SUNT AICI (voi. 2) - INTRUŞI PRINTRE NOI -** Timothy Good
- **VOCI DIN INVIZIBIL -** Florin Gheorghitâ **CONTACTE CU EXTRATEREŞTRII** - Jacques Vallee
- **DINCOLO DE REALITATE -** Caria Turner ' **• OZN** - **TOP SECRET** - Timothy Good
- **/• DOSAR OZN ROMÂNIA -** Câlin Turcu
- **CAZUL ANDREASSON -** Raymond Fowler

E«HA

în pregătire:

OZN - fILLfIGfISH

RAYMOND E. FOWLER

în 1976 patru bărbaţi, incluzând doi gemeni, au trăit o aventură uluitoare în Allagash Wildemess, zonă situată în nordul statului

american Mâine. Ceea ce au văzut şi au trăit în acea noapte le-a schimbat pentru totdeauna vieţile. Nu unul, ci toţi au fost răpiţi de stranii fiinţe aparent extraterestre.

d
DOUĂSPREZECEA PLANETĂ

ZECHARIA SITCHIN

Remarcabilul cercetător american, prezintă dovezi de necontestat privind existenţa unei planete necunoscute încă în sistemul solar: planeta de origine ai cărei locuitori purtau numele de Anunnaki. Anunnaki sunt cei care, cu multe mii de ani în urmă, au pus bazele civilizaţiei terestre; ultimele date furnizate de sondele spaţiale i-au determinat pe astronomi să pornească o intensă căutare a aşa numitei „planeta X ”.

E«HA

REEDITĂRI

O LUME fîSCUNSfl

RAYMOND BERNARD

SFIDfIREfi TIMPULUI

SORIN ŞTEFANESCU

TfILON COMAND#

Către : Cartea prin poştă
c.p. 76 - 161, Bucureşti 77450

Vă rog să mă abonaţi la colecţia ZONA începând cu lucrarea .....inclusiv. Doresc să primesc şi titlurile trecute în tabelul de mai jos, apărute deja în colecţie, în cazul în care există în stoc sau se reeditează.

TITLU Nr. ex.

Accept să achit valoarea cărţilor prin ramburs. Doresc să primesc cărţile pe adresa :

Nume.....

Adresa:.....

Semnătura.....Data.....

ATENŢIUNE!

Devenind abonat al colecţiei ZONA veţi beneficia de următoarele avantaje :

1. Pentrucărţile comandate, editura suportă cheltuielile de expediţie.

2. Gratuit, **vă punem la dispoziţie toate informaţiile dorite despre noile planuri editoriale şi despre volumele comandate.**

3. Cărţile comandate le veţi primi înainte de apariţia lor pe piaţă, la preţul înscris pe carte.

4. Se acordă premii la sfârşit de an pentru primii douăzeci de abonaţi individuali (în ordinea valorii cărţilor cumpărate).

5. Reducere 5% din preţ pentru comenzi de cel puţin 5 ex. dintr-un titlu, sau valori mai mari de 15.000 lei. Reducere 10% din preţ pentru comenzi de cel puţin 10 ex. dintr-un titlu, sau valori mai mari de 30.000 lei

.TipĂRÎT Ia hfopREss S.A. OdoR^Eiu SecuîESc